ATILCAN

BİLİMKURGU DERGİSİ

©Paj 71

SAYI 10

000 TL.

450

ATILGAN Bilimkurgu Dergisi

Sayı: 10 Temmuz - Ağustos - Eylül '97

SUNUŞ

Yeni bir sayı ile bu sıcak yaz günlerinde yeniden birlikteyiz vefalı, sevgili okur.

Geçtiğimiz sayı verdiğimiz kitap çok büyük ilgi gördü ve sizler tarafından çok beğenildi. Bizler bir kültür hizmeti yaptığımız için verebileceğimiz hediye ancak böyle olabilirdi. Nitekim bu arada bazı yayınevlerinin Voltaire'in bu kitabını basmak için ilgilendiklerini duydum. Zaman zaman sizlerden gelen ya da toplantılarda dile getirilen **ATILGAN**'ın yayın yaşamı ile ilgili sorulara bu satırlardan bir açıklık getirmeye karar verdim.

ATILGAN bilimkurgu dergisi her sayı 1000 adet basılmaktadır. Elimize sağlam geçen yaklaşık 930 derginin 30 kadarı basın-yayın camiasına dağıtılmaktadır. Abone sayımız yaklaşık 50'dir. Abonelere dergi PTT vasıtasıyla ulaştırılmaktadır. Bu arada Ankara ve İzmir'e de 30'ar adet dergi gönderilmektedir. (İzmir'e yeni başladı) Aslında geçen yıl İletişim yayınları ile bu illere gönderiyorduk. Ama nerede ne kadar satabildik ya da acaba her sayı yerine ulaşabildi mi gibi kuşkular nedeni ile bu yıl kendi başımıza çalışma kararı aldık. Bizler de en iyi yol olarak bilimkurguseverlerin yardımına güvendik. Ankara'da. **Sn. Sadi Konuralp**, İzmir'de de **Sn. Gurur Asi** bizlere bu konuda yardımcı olmaktalar.

Geriye kalan ATILGAN bilimkurgu dergileri ise İstanbul içindeki yaklaşık 45 adet dükkana, genellikle onu tanıyan kişiler tarafından iletilmekte ve pazarlanmaktadır. Bu dükkanlara yaklaşık 10 ya da 20'şer adet bırakılmaktadır. Tüm bu dağıtım ise genellikle kitapçıları tanıyan beş arkadaş tarafından yapılmaktadır. Bu satırlardan da anlaşılacağı gibi dergilerin tamamı dağıtılamamaktadır. Ayrıca dağıtılan dergilerin de bir bölümü satılamamaktadır.

Derginin diğer aşamalarına gelince; Bunların arasında en kolayı editörlüktür. Gelen yazıların okunup, yayına hazır hale getirilmesi tarafımdan yapılmaktadır. Burada da yazıların zamanında yetiştirebilmesi için gerekli organizasyonların yapılması, ayrıca gönderilen öyküleri ve yazıların özgünlüklerinin kontrolü gibi işler sayılabilir.

ATILGAN'ın elinizde tuttuğunuz hale gelmesi için geçilen kademelerde şöyle sıralanabilir. **Dizgi, Film işleri, Kağıtçı, Mizanpaj - Pikaj, Matbaa, Mücellit**. Bu fizik işlemlere birde araya giren nakliyeyi de katmak gerekir. Tüm bu işleri tek başına halledebilen kişiyse **Sayın Hakan ALPİN**'dir. Bu işlemlere koştururken, her bir dükkanda 3-4 günlük bir bekleme toplamda bize 18-25 gün arası bir zaman kaybettiriyor. Bu arada son günlerdeki ekonomik durum nedeniyle yaz dönemi boyunca **dergiyi 3 ayda bir** yayınlama kararı almış bulunuyoruz.

Sanırım anahatlarını yazabildiğim bütün bu çabalar, ayrıntıya girilince insanı daha da zorlamaktadır. Dışarıdan bakıldığında "Ben olsam şöyle yapardım" gibi fikirlerle kolayca halledilecekmiş hissi veren onca ayrıntı, hayal kurmakla gerçek arasındaki azımsanamıyacak farkı yaratmaktadır.

Bize iletilen, mali yapısı güçlü bir finansör tekel ile çalışmak şeklindeki diğer bir görüş ise, hem kendimden, hemde çevremdeki arkadaşların çabalarından görebildiğim kadarıyla, böyle kişi ve kuruluşların 8-10 bin adet dergi satılmasını istemeleri dolayısıyla işlerliğini kaybetmektedir.

ATILGAN ile ilgili bu bilgilerden sonra bir de iyi haber vereyim: Hollywood'da şu sıralarda **STAR WARS** filminin devamlarınınçekimleri sürmektedir.

Bilimkurgu kitap yayını ise, geçen yıla göre daha az olmakla beraber sürüyor. Bu alanda da yine **Metis, Sarmal, Altıkırkbeş** yayınları var.

Sizleri dergiyle başbaşa bırakırken gelecek sayıya dek mutlu ve güzel günler temenni ederim.

BÜLENT AKKOÇ

İÇİNDEKİLER

UÇURUMUN EFENDİSİ
Aşkın Güngör 1

B.K. SİNEMASINDA DERİNLİK ve YÜZEYSELLİK
Lami Tiryaki 7

AYDAKİ DELİK
Idris Seabright 10

B.K.'DEKİ İLGİNÇLİKLER
Murad Omay 13

ALIENS IV
Özlem Kurdoğlu 15

U.S.S. ENTERPRISE
Sezen Kaymak 22

BEN KALPAZAN DEĞİLİM
Cüneyt Uçman 25

SON SAVAŞ
M.J. Findli 37

GAYYA KUYUSUNDA ÜÇLÜ SALTO
Emrah Göker 31

ÇİZGİ ROMAN
Nuri Kurtcebe 37

OKUR MEKTUPLARI 39

Sahibi: Hakan ALPİN
Yazı İşleri Müdürü: Bülent AKKOÇ

Bu sayıya katkıda bulunanlar:
Bülent AKKOÇ, Hakan ALPİN, Yaman ANGAY, Kamil AYDINLI, Hüsnü ÇORUK, Ali DÜZGÜN, Mustafa EDEBALI, Emrah GÖKER, Aşkın GÜNGÖR, Sezen KAYMAK, Kemal KULAOĞLU, Özlem KURDOĞLU, Nuri Kurtcebe, Varol Mert, Murad OMAY, Melih TARI, Lami TİRYAKİ, Arman TOROSYAN, Cüneyt UÇMAN.

Dizgi: RİND AJANS / 511 29 35
Düzelti: Hakan ALPİN, Özlem KURDOĞLU
Baskı: YAYLACIK MATBAASI
AZİZKAN MÜCELLİTHANESİ

Yazışma Adresi: Bülent AKKOÇ, P.K. 1345 80008 Karaköy / İSTANBUL
Tüm ödemeler için (Bülent Akkoç - 114928) posta çekini kullanabilirsiniz.

Banka Hesap No:
Yapı Kredi Bankası Kartal Şb. 14822-1
İş Bankası Maltepe Şb. 1037 756221 no.lu Bülent Akkoç hesabına ödeme yapabilirsiniz.

Dergimizden izin alarak alıntı yapılabilir.
Yazılardaki görüşler eser sahibine aittir.

Uçurumun Efendisi

HİKAYE

Aşkın Güngör

Aznamıc'ın kalın dudaklarındaki kıvrımları hatırlatıyor uçurumun kenarındaki eğimli taş yığını; onun gibi kavisli, keskin, ürkütücü... ve ömrün nasıl eskimeden noktalanabileceğini hatırlatacak kadar acımasız. Ayağın kayıverir ve hop, yüzlerce metre aşağı, sayısız hurda aracın üstüste istiflendiği zemine çakılırsın.

Hava kararıyor, gölgeler uzuyor yanyana. Ağırlıksız siyah bedenim yavaşça süzülerek uçurumun kenarından, aşağı, ışıldamayan paslı hurdaların üzerine yansıyor. Ay, gölgeli gözlere sahip yuvarlak yüzüyle usulca parıldıyor kızaran gökte, görkemini yitiren ışıklarıyla veda eden güneşin vazifesini devralmaya hazırlanıyor. Şimdi o eski efsanelerin tanrısı Büyük Zeus ayağını değdirmeli yeryüzüne, "Tamamdır ey faniler," demeli, "buraya kadardı sizin yaşantınız! Şimdi ölüm zamanı!"

Aznamıc'ı bulduğumuzda ondört yaşımdaydım, aklı oyunlardan ve heyecan dolu maceralardan başka bir şeye pek çalışmayan hınzır bir delikanlı. Ve eğer yanlış hatırlamıyorsam - ki, yanlış hatırlamadığıma eminim! - o gün küçük grubumuza ormanı keşfetmeyi öneren de bendim. Başları gökyüzüne değen o ulu ağaçların arasında yaşanabilecek maceraları düşlemek almıştı aklımı başımdan. Gerçi benden hiç de farklı olmayan o üç çocuk, Selçuk, Elizabeth ve Merve de büyük bir istekle onaylamışlardı bu fikri, ama ben yine de onların başına gelenlerden kendimi sorumlu tuttum hep.

Eğlenecektik, o güne dek yaşamadığımız şeyleri yaşayacak, belki çok büyük gizlerle yüzyüze gelecektik; çocuksu umutlarımızdı bunlar. Oysa orman, içinde gerçekten bir giz, uğursuz bir giz barındırdığını olabildiğine belli ediyordu, biz ne kadar görmezden gelsek de.

Ağaçları anlatamam; yetişmez kelimeler onları tanımlamaya. Sadece "konuştuklarını" söyleyebilirim, birbirleriyle fısıldaştıklarını, dallarını önümüze eğerek bizi yolumuzdan çevirmeye çalıştıklarını... Ben o gün duyulmayan sesleri duydum, sessizliğin içinde devinen çığlıkları dinledim, ama yıllar sonra, herşeyin yaşanmasının üzerinden uzun yıllar geçtikten sonra anlam verebildim duyduklarıma ve bu yüzden değiştiremiyorum hiçbir şeyi. Gerçek olmuş bir masalın ağırlığıyla eziliyorum.

Ormanda kaybolduğumuzu anladığımızda hava kararıyordu. Çok fazla ilerlemediğimize yemin edebilirdik, oysa çıkış yoktu! Sanki biri almış saklamış, ya da o aynı biri hiç farkında olmadığımız bir anda bizi tutup ormanın derinliklerine bırakmıştı. Korkuyorduk, ama bunu belli etmemeye çalışıyorduk birbirimize. Özellikle iki erkek, Selçuk ve ben, güçlü olmak, güçlü görünmek zorunda hissediyorduk kendimizi. Üstlenmek istediğimiz kahramanlık rolü korkuya izin vermiyordu. Merve ağlamaya başladı.

"Canım" dedi Selçuk elini kızın omuzuna koyarak, "korkma!.. Elbet çıkacağız buradan!". Ama çıkamadık. Çıkışı aradığımız dolanmalarımız sonrasında ormanın daha da içlerine girdiğimizi farkettik. Hava süratle kararıyordu. Ağaçların sık dalları arasından ancak incecik ışınlar kisvesiyle sızarak çimenli zemine dokunabilen parlak çizgiler de yitti gitti derken. Ormanın sisli, sessiz, koyu karanlığı yuttu bizi. O karanlıkta yönümüzü ellerimiz ve hislerimizle tayin ederek ne kadar yürüdük

hatırlamıyorum. O saatlere ait en belirgin hatırladığım şey, girişi insan elinden çıkmışçasına pürüzsüz olan mağarayı bulduğumuzda duyduğum mutluluk hissi.

Ağaçlar ölümcül bir kötülüğü gizlemek istemezmişçesine seyrelmişlerdi. Dalların çardak gibi üzerini örttüğü bir açıklıkla bulduk kendimizi. Mağara karşımızdaydı. Pürüzsüz, dümdüz girişe sahip, yaklaşık iki metre uzunluğundaki dar kapısı ile asırlar önceden gelen bir anıt gibi mağrurdu. Alev mavisi renginde, ölgün, mat bir ışık sızıyordu dışarı. Pekala geceyi geçirebileceğimiz, ormanın tehlikelerinden korunabileceğimiz bir sığınak olabilirdi burası. Kapıdan geçerek, tavanı ilerilere doğru alçalan, çok da geniş olmayan bir tünele bastık ayaklarımızı. Duvarlar ve zemin makinelerle işlenmiş gibi dümdüzdü. İçerde parıldayan donuk mavi ışığın belirgin bir kaynağı yoktu görülebilen; sanki bu donuk ışık duvarlardan sızıyordu çevreye. Tünelin sonuna doğru ilerledik; bunu neden yaptığımızı bilmiyorum, sanki bir çağıran vardı, duymadığımız; sanki sadece bu tünelin sonuna varabilmek için girmiştik ormana; ya da doğduğumuz andan itibaren bu gün için yaşamıştık sanki. Sonuna yaklaştıkça tünel iyice daraldı; dizlerimizin üzerinde, emekleyerek ilerleyebiliyorduk artık. En önde Selçuk vardı, arkada Elizabeth, sonra Merve, en arkada ben. Derken heyecanlı bağırtısı duyuldu Selçuk'un:

"Heey!.." dedi ilk, "Vay bee!.." diye sürdürdü sonra.

"Ne var?" diye sordum. Cevap vermedi. Sessizliği dinledim. Gizli bir sesin geri dönmemizi söylediğini hissettim bir ara, önemsemedim.

"Şuraya bakın!" diye bir hayret ünlemi daha sarfetti Selçuk. Hareketlerimizi hızlandırdık. Tünel ansızın bitiverdi. Devasa bir mağara açıldı gözlerimizin önünde, sarkıtları, dikitleri olan, fosforlu mavi bir ışığın biraz da yeşilimsi bir tonda ışıldadığı, tam ortasında kavisli, karanlık koca bir kütle duran devasa bir yeraltı mağarası. Farkına varmamıştık ama tünel aşağı doğru eğimli olmalıydı, çünkü böylesi bir mağarayı barındırabilecek bir yükselti yoktu ormanla çevrili yeryüzünde.

Çevreyi incelemeye koyulduk hemen. Aradığımız heyecanın tam ortasındaydık işte, bundan büyük bir keşif olamazdı. Mağaranın duvarlarına baktık, parmaklarımızın da yardımıyla; tıpkı tünel gibi pürüzsüzdüler. Yüzeydeki garip şekilleri ayrımsadık sonra: Bir yuvarlağın içine oturtulmuş üçgen; başka bir üçgeni çevreleyen kare; yanyana dizilmiş, aynı boydaki onlarca yüzlerce dik çizgi... Duvarlar bir şekilde oyularak çizilmişti bu avuç büyüklüğündeki şekiller ve neredeyse tüm mağara yüzeyini kaplıyorlardı.

"Bunlah nedih acıbağ?" diye sordu Elizabeth, o çok bozuk türkçesiyle.

"Bunlar mı?" dedim, "Vahşi uzaylıların dünyamızda bıraktıkları kalıntılar bunlar!" Ellerimi pençe gibi kaldırıp, yüzüme korkunç bir şekil vermeye çalışarak devam ettim: "Birazdan," dedim hırıltıyla, "saklandıkları yerden çıkıp, tapınaklarının kutsallığını kirlettiğimiz için kurban edecekler bizi!"

"Aman Taner!" dedi Merve yüzünü buruşturarak, koluma vurdu, "Nereden çıkartırsın bu sinir bozucu şeyleri?"

Kıçımı işaret ederek, "Buradan!" dedim. Kızlar kikirdediler. Selçuk'un sesi duyuldu aynı anda:

"Hey!.." diyordu, "Gelin!.. Gelin şuraya bakın!" Mağaranın ortasındaki büyük kara kütlenin yanındaydı. Küçük bir hayvan gibi duruyordu o büyüklüğe oranla. Yanına gittik.

"Bakın!" dedi, bir şeyleri işaret etti parmağıyla, "Duvardaki şekillerden burada da var!"

Parmağımı uzatıp yavaşça dokundum işaret ettiği şeklin üzerine. Ansızın bir vızıltı duyulmaya

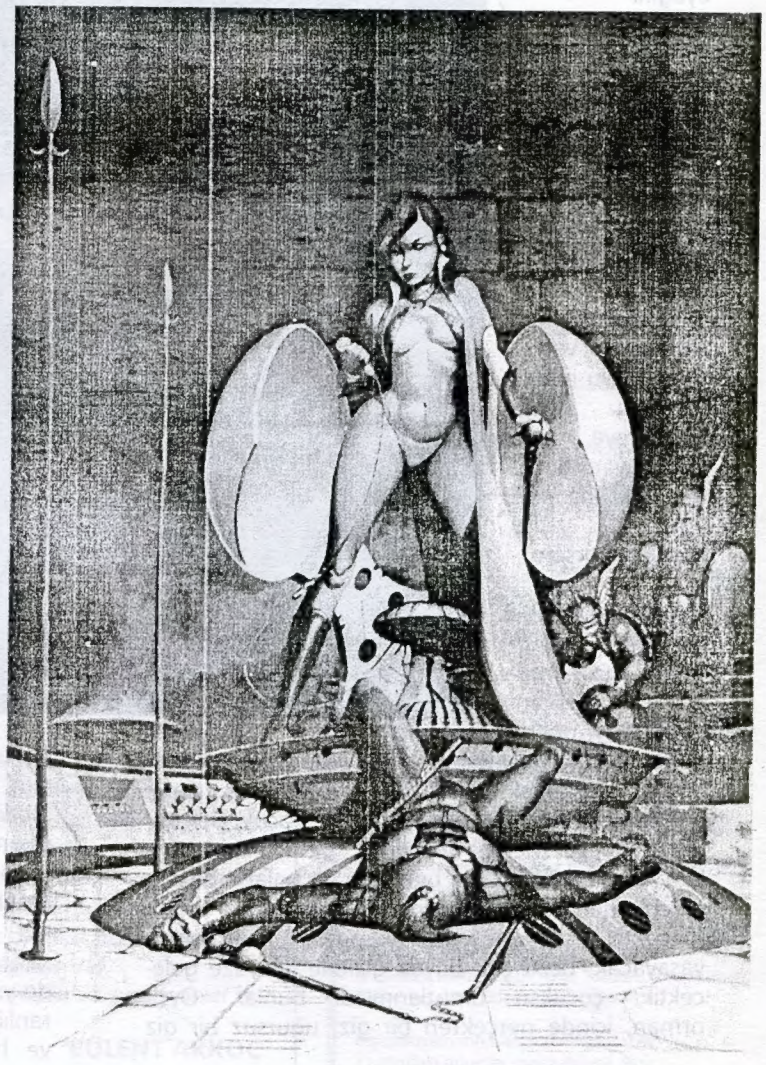

başladı. Birkaç adım geri çekildik. Anlatılamaz, gözleri kamaştıran bembeyaz bir ışık doldurdu mağarayı. Kara kütle ışıklar saçıyordu. Ellerimizi yüzümüze siper ederek bakmaya çalıştık, ama ışık öyle güçlüydü ki, bu bile mümkün olmadı.

"Kahretsin!.." dedi Selçuk, "Bu da ne?"

Kızlar korkuyla sarıldılar birbirlerine.

"Bi-bilmiyorum!.." diye kekeledim. "Bilmiyorum!"

Işık yavaşça azaldı. Bir süre tedirginlikle durduk olduğumuz yerde, merakımız ağır bastı sonra, biraz önce kara bir rengi olan, şimdi ise bembeyaz ışıldayan kütleye yaklaştık.

"Vay bee!" dedi Selçuk, "Bu bir uçandaire be!"

Biraz önce kızları korkutmak için söylediğim sözleri hatırladım, içim ürperdi.

"İnanamıyorum!" diye mırıldandı Elizabeth.

Gerçekleşen bir masalı seyreder gibiydik. Gizi arayan ve onunla yüzyüze gelince de kanı damarlarından çekilen dört genç insan... Selçuk'un "uçandaire" dediği, ama filmlerdeki uçandairelere hiç de benzemeyen parlak kütlenin çevresini dolaşmaya başladım. Yüzey gümüşi bir renkteydi. Duvardaki şekillerin benzerleri kuşatmıştı bu yüzeyi. Göz kamaştıran ışık ise, çevresini ince bir şerit gibi saran küçük lambalardan yansıyordu çevreye. Küllerin pürüzsüz yüzeyine baş kaldıran bir çıkıntı çekti dikkatimi, ona yaklaştım, tüylerim diken diken oldu. Gümüşi yüzeyden fırlamışçasına duran kocaman bir baş vardı karşımda. Dik bir yüzeye yapıştırılmış devasa bir maskeyi anıştırıyordu. Aynı renkteydi kütleyle. Onun bir parçası olmalıydı. Kirpiksiz gözkapakları kapalı, saçsız alnı normalden çok uzun, biçimsiz bir çıkıntıyı andıran burnu küçük ve sımsıkı kenetli kalın dudakları - nedense - ürkütücüydü, kulakları yoktu. Yavaşça dokundum aşağıya doğru sarkan alt dudağına: Soğuk.

Kapalı gözler ansızın açıldı. Kendimi geri attım. Bir çığlık çıktı ağzımdan. Yere düştüm. Çocuklar koşarak geldiler yanıma ve o devasa gümüş suratı görünce kalakaldılar yerlerinde.

Gözler içime işliyordu. Canlı olduklarına yemin edebilirdim. Kaçıramıyordum bakışlarımı. Kıpırdanan gözbebeklerinde hareketlenmeye çalışan silik görüntüleri seçiyordum:

Korkunç yaratıklar savaşıyorlar, birbirlerini boğazlıyorlar, aldatıyorlar, bir köpek gibi yere eğilerek dökülen kanları içiyorlardı. Gökte oradan oraya uçan iğrenç gürültülü makinalar kıpkırmızı ışınlarla vurmaya uğraşıyorlardı birbirlerini. Şehirler görüyordum, binaları gökleri delen, bulutları kirlenmiş, yeşilin olmadığı, acı, ölüm, keder dolu... Bombalar patlıyordu. Acının kendisi somutlaşmış acılı çığlıklar atıyordu. Hiç sevimli olmayan, mutasyona uğramış çocuklar doğuyorlardı annelerinin rahimlerini parçalayarak...

Ellerini yüzüme kapadım, görmek istemiyordum; ama silinmedi görüntüler. Herşey beynimin içinde sürüyordu. Damarlarımın şişip kabardığını hissettim. Beynim çatlayacaktı. Birşeyler yapmalıydım, bu görüntüleri unutturacak, onları zihnimden kovalayacak birşeyler yapmalıydım. Birden Küçük Pati takıldı aklıma. Şu anda evimde beni bekleyen, belki uyuklayan, belki tası başında süt içen, belki plastik topuyla oynayan küçük, sarı kedim. Ona sarıldım. Kocaman açtığı mavi gözlerine baktım. Gülümsemeye çalıştım. O anda garip bir gürültü geldi kulağıma: İçi su dolu bir balonun patlaması gibi nasıl desem - cıvık, hafif, ıslak, tuhaf bir gürültü... Arkama döndüm.

Selçuk bir kaç adım uzağımdaydı. Kafası yoktu. Buruşturulmuş kağıt tomarı gibi biçimsiz bir kütleyi taşıyan boynundan incecik kanlar fışkırıyordu. Kollarında, boynunda ve anladığım kadarıyla tüm vücudunda ne kadar damar varsa grimsi bir renk olarak şişmişlerdi. Bağırmaya çalıştım, olmadı. İlk önce diz'lerinin üzerine düştü Selçuk, sonra gürültüyle arkaya devrildi sırtüstü.

Kızlara baktım: Gözlerinden ve burun deliklerinden kanlar sızıyordu, ince kızıl ırmaklar gibi. İstem dışı titriyorlardı bacaklarının üzerinde. Yumruk olmuş, sımsıkı kenetlenmişti parmakları. Merve'nin şakaklarındaki damarlar şişmeye başladı. Yerden kalkmalıydım, denedim, başaramadım. Kızın tüm vücudu kasıldı. Toprak altında ilerleyen bir boğa yılanının yüzeyde bıraktığı kabartı gibi şişmeye başladı boynundaki damarlar.. Kalkmalıydım... Kısık bir inilti yükseldi Merve'nin boğazından

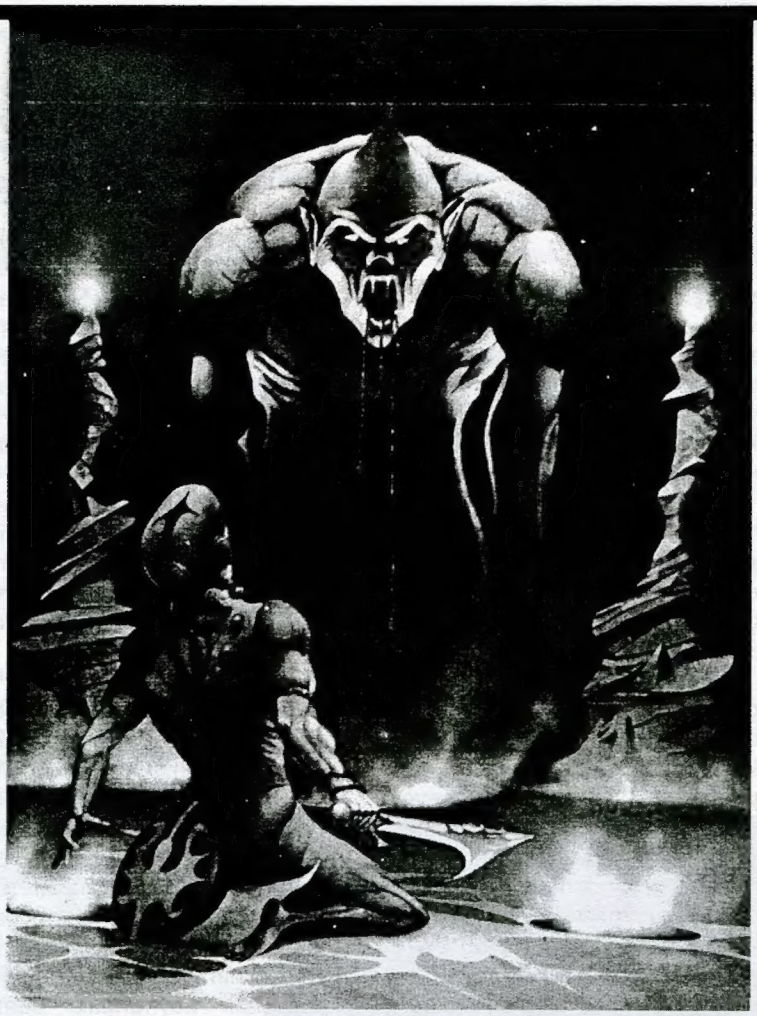

kamadım... Başı büyüyordu; kan çağlıyordu damarlarında. Bir şey yapamıyordum, gözlerim kabardı, hınçla ıslattım yanaklarımı, Derken aynı gürültü duyuldu yine; Merve'nin o güzelim kumral başı paramparça oldu bir anda.

Ayağa fırladım. Bütün korkularımı defeden bir çığlık savurdum mağarada yankılanan. Hiç değilse Elizabeth'e yardım etmeliydim. Tüm gücümle bir tokat indirdim yüzüne. İplikleri boşalmış kukla gibi devrildi yere.

Gözbebeklerinde kaosların devindiği o uğursuz yüze döndüm. "Yeter!" diye bağırdım, "Yeter kahrolası!" Kirpiksiz gözkapakları usulca örtüldüler gözlerin üzerine, sonra usulca açıldılar tekrar.

"Senden yansıyan seni korkutuyor," dedi yüz, kalın dudaklarını açarak. "Dünya tarihinizin olağan gelişmesini gördün. Beyninizde kayıtlı davranış kimliğini yansıttım size."

"Yalan!" diye bağırdım. "İğrenç varlıklardı onlar!.. İnsan değillerdi!..."

"Hayır, insandılar!" dedi yüz. "Dışındakiyle değil, içindekiyle gördün ırkını!" Dudakları iğrenç denecek bir şekilde büzüldü, "Ben bir aynayım belki de," diye sürdürdü, "maddeyi değil, soyutu gösteren bir ayna!.. İçindeki saklı gerçek!"

Tüm bunların rüya olmasını diliyordum, uyanmayı, kendimi sıcak yatağımda bulmayı, yepyeni bir güne merhaba demeyi...

"Kaçma gerçeklerden!" dedi yüz. "İçinde saklı olanla yaşamayı öğren!.. Eğer seversen kabullen onu, yok eğer sevmezsen yoket!.. Ama inkar etme asla!.. Yoksa o sana değil, sen ona köle olursun!"

"Katilsin!" diye haykırdım, "Aşağılık bir katilsin!".. Arkadaşlarımı katlettin!"

"Ben öldürmedim onları çocuk," diye fısıldadı. "Söyledim sana, onları öldüren içlerindeki vahşetti, kindi... seni kurtaranın küçük bir kedi olması gibi."

Küçük Pati'yi, sevgili küçük kedimi hatırladım.

"Yaşam adına neye sarılırsan sevgiyle, işte o sana kurtuluş verir," diye sürdürdü yüz konuşmasını. "Bu sana Aznamıc'ın Uçurumun Efendisi'nin nasihatidir çocuk. Öğren sevmeyi, şehvetten, öfkeden arın!.. Sevgilerinle yen içindeki katilleri ve sonra dön yüzünü Herşeyin Sahibine; unutma ki, tüm evren gibi O da senin içindedir."

Bana o an anlattıklarını kavradığımı söyleyemem. Ancak aradan uzun yıllar geçtikten sonra anladım göstermeye çalıştıklarını. O mağarada ise, kendini öven kıbırlı bir düşmanı dinler gibi umursamadan dinliyordum onu.

"Uçurumun Efendisi mi?" dedim neden sonra, "Sen kendine bu ismi mi verdin?"

"Kimse kendine isim verecek kadar yetkin değildir," dedi. "Kendine isim verenler ya hayalcidir, ya da bir türlü objektif olarak izleyemezler gerçeğin işleyişini... Bana bu ismi verenlerse, burada asırlar önce yaşayan ve bir gün gitmek zorunda kalan Uzak Yıldızın Sakinleri'dirler; tüm bildiklerimi öğreten, beni imal eden ve birgün açılacak olan uçurumu geciktirebilmem için beni görevlendiren gerçek efendilerdir onlar: Herşeye Sahip Olan'ın Gönüllü Hizmetkarları.

"Kim onlar?" diye sordum. "Hangi yıldızdan geliyorlar?"

Beni duymadı, ya da duydu da önemsemedi, sadece gözlerini bir kere kapatıp açarak devam etti anlatmaya:

"Uçurum açılıyor!" dedi. "Gizlendiğim yerden izliyorum herşeyi. Dünya yörüngesinde dönüp duran insan yapısı uydulara sinyaller göndererek, yerkürenin her yanındaki bilgisayarlarla bağlantılar kurup bir felakete yol açabilecek verileri yeniden düzenleyerek engellemeye çalışıyorum bu açılışı, ama artık iyice zorlaşıyor uğraşım. Yarıklar genişliyor." Dudakları hüzünle yayıldı yanlara doğru. "Ben barışı canlı tutmaya uğraştıkça," dedi;

"onlar, insanlar, barış ile kendileri arasında devasa bir uçurum açma girişimlerini sürdürüyorlar."

Soluğumu tuttum. Bir kaç dakika önce beni çıldırmanın eşiğine getiren görüntüleri hatırladım, vahşetin, kanın, cinayetin, savaşın, katliamın görüntülerini. Yüreğimde tedirgin bir böcek sağa sola koşturmaya başladı.

"Öleceğiz!" diye fısıldadım. "Hem Dünya'yı, hem tüm canlıları yokederek öleceğiz!"

Gülümsermiş, ama hüzünle gülümsermiş gibi yukarı doğru kıvrıldı Aznamıc'ın kalın dudakları. "Küçük bir kedinin seni kurtardığını unutma çocuk!" dedi, "Yaşayabilmek için yaşatmak gerektiğini unutma!" Ağır ağır kapattı gözlerini. "Hadi gidin şimdi," diye fısıldadı. "Arkadaşını da al ve gidin buradan. Yalnız, şunu bil, onlar bir daha asla kendileri olmayacaklar!" Çevreye yayılan parlak ışıklar azalmaya başladı.

Yere eğildim, güçlükle kaldırdım baygın yatan Elizabeth'i. Sırtıma alarak tünele yöneldim. İlk önce kendim girdim dar geçitten, sonra onu çektim yerde sürükleyerek. Bir ara gözleri açıldı. "Aznamıc..." diye fısıldadı, "Uçurumun Efendisi..." Tekrar kapandı gözkapakları.

Başımı uzatarak yine bir kara kütle halini alan "bekçi"ye baktım, barışın, ölümün, mağaranın bekçisine, Uçurumun Efendisi'ne. Uzun iki taş parçası gibi görünüyordu Merve'nin bacakları onun ardında. Hemen yanında Selçuk yatıyordu, kaskatı. Kendi kinlerinin kurbanı olmuş iki genç insan!

Mağaranın dar kapısından çıktığımda farkettim yorgunluğumu. Elizabeth'i yavaşça bıraktım yere, bir ağacın altına; yanına uzandım. Gözlerimi sımsıkı kapatmadan önce son bir kez baktım içinde donuk mavi ışıkların kıpırdandığı mağaraya. Ölüm ve yaşamı düşünerek uyudum. Karmakarışık rüyalara dolanıverdim, sanki sadece binbir rengin oluşturduğu hüzünlü rüyalara.

Uykunun beynimi ne kadar işgal ettiğini bilmiyorum; ama uyandığımda mağara yoktu. Bu mümkün değildi, tam karşısında uyumuştuk. Yerimden fırladım, koşarak araştırdım bir kaç metre karelik alanı, bulamadım. Başta bir kabusu gerçek kılmak için gizlenmiş gibiydi, yoktu. Elizabeth'in yanına döndüm, kolunu dürterek uyandırmaya çalıştım. Gözlerini araladı. Bomboş bakıyordu.

"Onlar döndüler," dedi. "Ormanın çocukları oldular."

"Kimler?"

"Onlar, Aznamıc'un kurbanları, kendi kinlerine yenilenler!"

"Hatırlıyorsun!" diye bağırdım, "Olanları hatırlıyorsun!" Kolunu tuttum.

"Beni bırak," dedi iniltiyle. "Bırak, onlara gitmeliyim, kardeşlerime."

Elimi çektim, ama bırakmamı istediği için değil, şaşırdığım için; tertemiz bir Türkçe ile konuşuyordu Elizabeth, hiç ondan duymadığım kadar temiz bir Türkçe ile.

Ayağa kalktı, bir düşte yürürcesine, parmaklarının ucuna basarak daldı ağaçların arasına. Peşine takıldım. Çok geçmeden vardık ormanın çıkışına. Yeşillikler arasındaki renkli giysileri ayrımsadım ilk, sonra kırmızı-mavi dönen polis otolarının, diğer sivil araçların ışıklarını... en son da sözler gedi kulaklarıma:

"Bakın!" diye bağırıyordu biri, "Diğer ikisi de geliyor işte!"

Daha fazla karşı koyamadım yorgunluğuma; dizlerimin üzerine yığıldım. Her yan karardı...

Kendime geldiğimde hastanedeydim. Başucumdaki beyaz plastik bir sandalyede oturuyordu annem. Kapalı gözlerinden sızan yaşlar yanaklarında kurumuştu. Seslendim. Heyecanla açıldı yeşil gözleri. Dünyanın en mutlu insanıydı karşımdaki. Sımsıcak

sarıldı bana, bildiği tüm sevgi sözcüklerini sıralayarak. Ağladı...

Bir kaç saat sonra odaya giren şişman bir doktor saçma sapan sorular sordu bana; elimden geldiği kadarıyla yanıtladım. Memnuniyetle gülümsedi, annemin elini tuttu, şanslı olduğumu, şuurumun yerinde bulunduğunu söyledi. Diğer üç çocuk gibi anlamsız şeyler anlatmıyormuşum.

Yerimden doğruldum, "Diğer çocuklar mı?" dedim heyecanla, "Onları buldunuz mu?"

"Evet," dedi Doktor, bir eliyle bıyığını düzeltti. "Ormanın çıkışında baygındılar. Durumları iyi şimdi, ama korkarım beyinleri, bedenleri kadar kuvvetli değilmiş. Eski durumlarına gelmek için uzunca bir süre psikolojik tedavi görmeleri gerekecek."

Anlayamadım. Gözlerimin önünde ölmüştü onlar, Selçuk ve Merve. Bir balon gibi patlamıştı kafaları.

"Ama.." diye hırıldadım, "Onlar öldüler. Beyinleri patladı onların."

Endişeyle gerildi Doktor'un yüzü, aynı gerginlik annemin yüzüne yansıdı.

"Bu patlama hikayesi de nedir?" dedi Doktor. "Onlar da beyinlerinin patladığını, öldüklerini söyleyip durdular."

"Ama bu doğru!" diye bağırdım. "Gördüm!"

"Öyle mi?" dedi Doktor. "Peki seni kurtaran nedir delikanlı, ya da Elizabeth'i?.. Siz nasıl oldu da kurtuldunuz?"

"Küçük Pati," diye fısıldadım, "beni o kurtardı."

Bakışlarını Doktora çevirdi annem, "Kedisi!" diye mırıldandı. Ellerini cebine soktu adam, homurdanarak çıktı odadan dışarı...

Sonraki günlerde tüm yaşadıklarımızın "hayal" olduğuna inandırmaya çalıştırdılar bizi. Başta teker teker, sonra dörtlü terapilere aldılar. Hayal görmüştük, bir oyun oynamış ve kendimizi fazla kaptırmıştık; yoksa hani, mağara neredeydi? "Öldü" dediğimiz çocuklar nasıl hayatta oluyorlardı?.. Herşey apaçık ortadaydı işte, hayaldi tüm gördüklerimiz; buna inanmamızı istiyorlardı.

Asla inanmadık, ama haklı olduklarını söyledik onlara. Yoksa bizi asla rahat bırakmayacaklardı. Yalnız kaldığımızda ise yaşadıklarımızı tekrar hatırlatıyorduk birbirimize, herşeyi yeniden, yeniden yeniden yaşıyorduk...

Eve döndüğüm ilk gün hemen odama kapanıp bilgisayarımın başına geçtim ve bir "düş" olduğuna inanmam istenen olayların baş kahramanına, Aznamıc'a ulaşmaya çalıştım. "Teşekkürler Aznamıc!" yazıyordum ekrana, "Teşekkürler Uçurumun Efendisi!"

Günler, aylar boyu uğraştım, hiç bir yanıt alamadım. Sonra bir gün, olaydan yedi ay sonra bir sabah, uyandığımda, bilgisayarımı açık buldum. Büyük harflerle yazılmış bir not parıldıyordu renkli ekranda:

"GÖRÜNEN İLE GÖRÜNMEYEN ARASINDA İNCE BİR ÇİZGİ VAR, ÇOCUK. ONLAR KİNLERİNE YENİLDİ, AMA BEYNİNİZDE YAŞANDI HERŞEY. BANA DEĞİL, KENDİNE TEŞEKKÜR ET."

Bu, Aznamıc'dan aldığım, yada öyle olduğuna inandığım ilk ve son nottu. Daha sonra asla, ama asla ulaşamadım ona. Tek bildiğim, hala bir yerlerde olduğu ve "uçurum"un açılmasını geciktirmeye çalıştığı...

Şimdi otuzbeş yaşımdayım. Aznamıc'la karşılaşmamızın üzerinden tam yirmi yıl geçti. Zaman zaman "Acaba hepsi rüya mıydı?" diye sorduğum oluyor; ama beş sene önce, bir bankayı soyduktan sonra kaçarken öldürülen Selçuk'u; hep daha fazla servete ulaşabilmek hayalleri kuran ve sonunda ucuz bir sokak fahişesi iken bıçaklanan Merve'yi; olaydan sonra asla tamamen düzelmeyerek uzun yıllar boyu psikolojik tedavi gören ve evlendiği ingiliz psikiyatrı, koca bir bıçakla delik deşik ettikten sonra çıldıran Elizabeth'i hatırladıkça vazgeçiyorum bu düşünceden. Evet, bizim tüm yaşadıklarımız gerçekti. Beni bu gerçekliğin acımasızlığından koruyan da, yedi senelik ömre sahip olan sarı bir kedi oldu...

Zemininde darmadağınık istiflenmiş hava ve kara araçları ile ay roketlerinin bulunduğu hurdalığı çevreleyen bu uçurumun kıyısına geliyorum artık aklıma estikçe. Öylece durup aşağı bakıyor, eşim Çiğdem'i, iki oğlumu, eski günleri, barış ve savaşı, Selçuk, Merve ve Elizabeth'i, Uzak Yıldızın Sakinleri'ni, Aznamıc'ı, yaşam ile ölümü ve Küçük Pati'mi düşünüyor, belki bir sigara yakıyor, belki ağlıyorum.

Kim daha şanslı, onu düşünüyorum kimi zaman; gelecele yüzleşme riskini taşımaktan kurtulanlar mı, yoksa ne olacağını çok çok iyi bilen, ama değiştirmek için elinden hiç bir şey gelmeyenler mi?

Emin değilim!..Emin olduğum tek şey, ise Uçurumun efendisi Aznamıc'ın geciktirmeye çalıştığı, ama er -geç açılacak olan soyut uçurumun ,şu ayaklarımın altındaki görülebilen büyük boşluktan çokdaha korkutucu çok daha can yakıcı olduğudur.

Kötülük de, iyilik de sevgili Aznamıc senin de söylediğin gibi, insanların içinde ,Ne var ki biz,kötülüğü yenebilecek kadar"kendimizi tanıyamardık" hiç. En uzak yıldızlara gitmeye çabaliyoruz,ama kendi iç uzayımıza, bilincimizin pozitif kutbuna açılacak yolları bulamazsak olduğumuz yerde sayacağız hep, şehvetin ,öfkenin,kinin ,savaşın tacizkâr kollarında!

NOSTROMO BİLİMKURGU DERGİSİ ÇIKTI BİLİMKURGU SEVERLERE TAVSİYE EDERKEN, ATILGAN KADROSU OLARAK NORSTROMO'YA BAŞARILAR DİLERİZ

BK Sinemasında Derinlik ve Yüzeysellik

MAKALE

Lami Tiryaki

Fikir:

Bilimkurgu, hitap ettiği kitleye, olağan yaşantısının dışına taşan "olay ve düşüncelerden" bahseder. Bu olay ve düşüncelerin, hayal boyutu oldukça yüksektir. Bu açıdan sıradan bir kişi için BK, gereksiz ve ciddiyetsiz bir konu olarak algılanabilir.

Hitap ettiği kimselerin hayallerinde ve yaratılarında yeni ufuklar açamıyorsa, herhangi bir BK eseri, kültür yaşamının gereksinimleri dışında bir yerlere oturtulma riski taşıyacaktır. İşte bu tehlikeyi önlemek için, BK eser sahiplerinin eserlerinde sundukları konuya derinlik kazandırmak, mantıklı bir yolla, çarpıcı bir görünüm vermek zorunlulukları vardır. Bu şekilde BK, alıcısını düşünmeye sevketmelidir. Aksi takdirde, BK eser sahibi, ikinci yaratısında, alıcı kitlesinin azaldığını görecektir.

Sinema Boyutu:

BK sinema filmlerinin, izleyicisinin kafasında derin ufuklar açabilmesi için, iki unsur özellikle önem kazanmaktadır. İlki, konu ve kurgu açısından derinlik, ikincisi ise çarpıcılık ve gizemdir. İlkini destekleyen olgular, iyi bir olay örgüsü ve felsefedir. İkincisini destekleyen ise, sürprizler ve müziktir. Bütün bu özellikleri üzerinde toplamayı başarabilen BK filmlerinin sayısı oldukça azdır. Bu filmler de zaten gösterimlerinden kısa bir süre sonra, klasikleşebilmeyi başarmış yapıtlardır. Bunlardan, Arthur C. CLARK'ın ünlü **2001; A Space Odissey.** (2001; Bir Uzay Destanı), kısa sürede sadece BK değil tüm sinema kategorileri arasındaki klasik yerini almıştır. Evrendeki başka zekalara açılan bir kapıdan geçerek başka boyutlarda, insanın kendi kökenleriyle köprü kurmaya çalışmasının anlatıldığı filmde, Stanley KUBRİCK, R. STRAUSS'un "Zerdüşt Böyle Dedi" isimli görkemli senfonik şiiriyle süslemiş ve film kısa sürede gerçek alıcı kitlelerini oluşturmuştur.

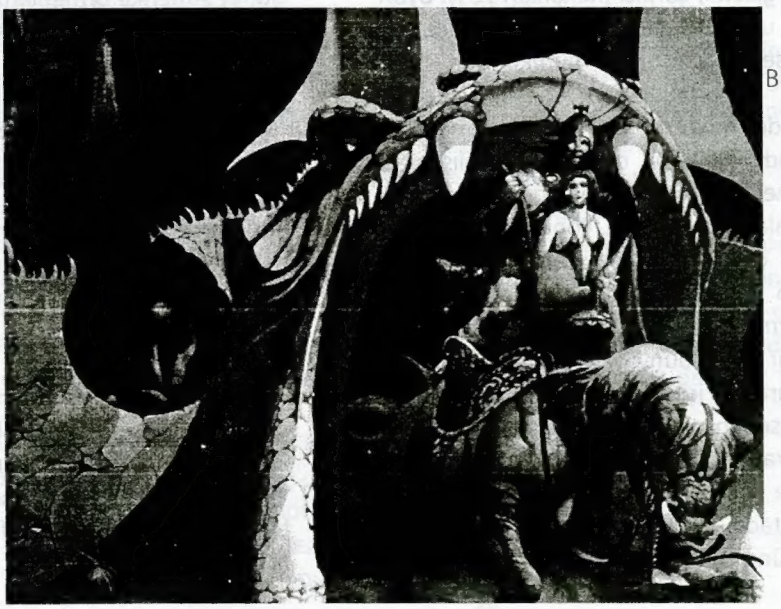

Konusu itibariyle derinliği ve görselliği yakalayabilmiş bir başka film, Andrei TARKOVSKY'nin Stanislav LEM'in klasik eserinden uyarladığı **SOLARİS**'tir. bir grup astronot-bilim adamının yeni bulunan bir gezegende yaşadıkları olağanüstü olaylar ve çok değişik, çarpıcı bir ana temanın işlendiği film, romanıyla birlikte, klasikler arasındadır. Burada karşımıza şu gerçek çıkıyor: Bir filmin derinliği ve konusunun sağlamlığı, esinlendiği kaynakla (roman, öykü, senaryo) birinci derecede ilgilidir. Buna ilişkin bir başka örnek, 1926'da çevrilmiş olan Fritz LANG'ın ünlü **METROPOLİS**'idir. Kapitalist ve emekçi kitlelerin çatışmalarından doğan gerçeklerin çarpıcı bir görsellikle anlatıldığı bu füturistik çalışma, bu gün bile hala erişilmesi zor bir anlatım örgüsü ve kuvvetine sahiptir.

Diğer Örnekler:

BK sinema tarihinin gelişiminde, teknolojik olanaklarla felsefi derinliğin ters orantılı olduğunu görmekteyiz. Maalesef günümüz BK filmlerinde görsellik ön planda tutulmakta, konu arka plana itilmektedir. Örneğin 1950'lerde WELLS'in ünlü romanından beyazperdeye aktarılan ve marslıların dünyaya saldırısını anlatan, çok güçlü diyalog ve olay örgüsüyle bezenmiş, etkileyici filme karşılık, günümüzdeki tekrar çevrimi olan **The Independence Day** (Kurtuluş Günü), görselliğin konuyu boğduğu, bir BK filminden çok komediyi andıran bir filme dönüşmüştür.

Bir başka örnek, yine 1954 yılı çevrimli, lahana benzeri dev bitkiler içinde dünyaya gelip, insanların görünümüne bürünerek dünyayı istila eden uzaylıların anlatıldığı siyah beyaz klasik **İstilacılar** (Invaders)'da

insan ilişkileri ve konu ön planda tutulmuş, içerik, filmin gerilimine yedirilebilmiştir. Filmin günümüz versiyonu ve bir anlamda devam filmi olan **The Arrival** (Evrenin Sırrı)'nda David TWOHY, BK'dan uzaklaşmamış (kendisi de bir BK yazarıdır), ama filminin Keanu REEVES'li Chain Reaction (Tepki) benzeri bir kaçıp kovalamaca olmasının önüne geçememiştir.

Bu konuda bir istisna var: **STAR TREK** (UZAY YOLU). İlk çevrildiği dönemlerde, teknik eksikliklerinin, Gene RODENBERRY'nin güçlü öykü ve senaryolarıyla kapatılması, her bölümde detaylı bir "felsefi öykü"nün ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Bu özellik, teknik olanakların olağanüstü desteğiyle çekilen sinema uyarlamalarında da devam etmiş, görselliğin konuyu boğması engellenmiştir. SPOCK'un Uzay Yolu'ndaki felsefe ve mantık odaklı yeri öylesine güçlüdür ki, ikinci sinema filminde öldürülen Spock, üçüncü filmde tekrar canlandırılarak hikayedeki felsefi boyut yeniden yerine oturtulmuştur.

Konuya verilen önem, ikinci versiyon **Next Generation** (Yeni Nesil)'de de sürdürülmüş, fakat **Deep Space Nine** (Uzay Yolu - Derin Uzay Dokuz)'da maalesef hem konu hem de görsellik, oldukça zayıf kalmıştır. Bugün Uzay Yolu serileriyle yeni tanışan BK hayranları için bile, gerçek Star Trek, klasikleri, güçlü senaryolarıyla, Kaptan Kirk'lü, Spock'lu ilk dönem çevrimleridir.

Mekan ve Oyuncu Kadrosu Etkileri:

İşlenişindeki derin gizemi, çarpıcı mekanları ve iyi oyuncu kadrosuyla, uzun süreler BK severlerin zihninden çıkmayacak eserler yaratmak mümkündür. Bunu günümüz teknolojisinin desteğiyle birleştirdiğimizde, modern BK sinemasının hiçte eskilerini aratmadığına tanık oluruz. Buna ilişkin iki çok önemli örnek üzerinde durmak gerekir.

İlki, izleyenlerin hala unutamadığı, John CARPENTER'ın - bence en iyi çalışması - **The Thing** (Bilinmeyen Şey)'dir. Kutup bölgesinde, buzullar arasındaki bir Norveç araştırma istasyonundaki bir grup bilim adamı, yüzyıllar önce dünyaya düşmüş bir UFO'yu yeryüzüne çıkararak, içindeki uzaylının uyanmasına ve kaçmasına sebep olurlar. Uzaylı, bilinmeyen bir virüsü yayarak insanların birer uzaylıya dönüştürmekte ve bu yolla insanlık için büyük tehlike oluşturmaktadır. Olay, bölgedeki Bir Amerikan araştırma üssüne uzanır. Buradaki bilim adamlarının uzaylıya ve virüse karşı verdikleri olağanüstü mücadelenin konu edildiği bu BK ve gerilim filminde, Carpenter'in gözdesi Kurt RUSSEL, enfes bir oyunculuk sergilemiştir. Film, konusu, çekimlerindeki derin gizem ve muhteşem bir mekan etkisiyle (kutuplarda bir buzul bölgesi) kusursuz bir yapımdır.

Sözünü etmek istediğimiz ikinci film, Ridley SCOTT'un şimdiden klasikleşmiş filmi, **Alien** (Yaratık)'tır. Dünyaya geri dönmekte olan, bir ticari yük gemisi personeli olan astronotların, bir yardım çağrısı aldıkları gizemli bir gezegene inip, oradan gemiye getirdikleri bir uzaylı yaratıkla olan mücadeleleriniin anlatıldığı filmde, gezegen ve geminin içindeki mekanlar, gotik ve gizemli bir atmosfer oluşturmuş, filme sadece görüntüleriyle bile derinlik katabilecek bir hale getirmiştir. Ne yazıkki çekilen iki devam filmi oldukça yüzeysel kalmış, BK atmosferinde geçen, birer "western" filmini andırmaktadırlar.

BK ve Gerilim Etkisi:

BK öğelerinden yararlanan kimi filmler, oldukça sıradan eserler olarak ortaya çıkabilecekken, olağanüstü etkileyici ve düşündürücü olabiliyor. Hele birde çok akıllıca seçilmiş mekanlara, sağlam bir olay örgüsü ve oyuncu kadrosu da katılınca, filmin gişe başarısı da, oldukça yükselmektedir. Carpenter'in yukarıda sözünü ettiğimiz **The Thing**'inden sonra, çok iyi bir örnek SCHWARZENEGER'li **PREDATOR** (AV)'dır. Bir komando timi, Güney Amerika ormanlarında bir kurtarma operasyonu düzenler. Ancak daha önce bölgeye inmiş olan bir UFO'dan dışarı çıkmış olan bir uzaylı yaratık, askerleri tek tek öldürmeye başlar.

Güney Amerika'nın gökyüzüne uzanan devasa ağaçları, öykü için mükemmel bir mekan oluşturmuş, uzaylının gerektiğinde kendisini görünmez yapabilen ve ona çok hızlı hareket yeteneği kazandıran donanımı ve tabii ki SCHWARZENEGER'le, başarılmış bir film çıkmıştır ortaya. Fakat belirtmek gerekir ki, bu filmdeki başarının asıl kaynağı, BK öğeleridir.

Bir BK filminde, konunun anlatılış biçimi çok önemlidir. Steven SPİELBERG'in **Close Encounters Of The Third Kind** (Üçüncü Cinsle Yakınlaşmalar)'ında, konunun anlatımı, bütün bir filme yayılmış, asıl mesaj filmle devam edip, filmin finaliyle noktalanmıştır. Uzaylıların dünyayı ve

dünyalıları düşmanca olmayan ziyaretlerinin anlatıldığı eser, görsel zenginliğiyle de yüzeysellikten kurtulmuş, unutulmazlar arasına girmiştir.

Konunun bütün filme yayılarak anlatılıp, film boyunca ilgiyi ayakta tutmayı başarmış bir başka örnek, James CAMERON'un **TERMINATOR** (Yokedici)'udur. Film boyunca gıdım gıdım verilen öykünün ipuçları, iyi bir gerilim, görüntü efektleri ve SCHWARZENEGER'in o muhteşem android tiplemesiyle desteklenmiş, finalde başdöndürücü bir mesajla sona ermiştir. Film, düşündürücü gelecek sahneleri ve Brad FIEDEL'in nefis müziğiyle tam bir BK derinliği yakalamıştır. İkinci çevrimi olan **Terminator-The Judgement Day** (Yokedici-II Mahşer Günü)'de anlatılacak bir şey kalmadığı için, film görsel zenginliğe boğulmuş, adeta bir teknoloji sirkine dönüşmüştür. Yaptığı müthiş gişeye rağmen, birinci filme göre daha yüzeysel kalmıştır.

Geleceğin Görüntüleri:

BK filmlerinde gelecek görüntüleri vazgeçilmez öğelerdendir. İyi kullanıldığı takdirde, çarpıcı etkiler yaratmaktadır. Örneğin CARPENTER'ın **Escape From New York** (New York'tan Kaçış)'ı ve devam filmi olan **Escape From Los Angeles** (Los Angeles'tan Kaçış)'ı gelecekle ilgili ürkütücü düşünceler atmıştır ortaya. Gelecekte nükleer savaşlar olmuş dünyanın belli başlı bölgeleri, suçluların içine yığıldığı, her türlü şiddet, anarşi ve dehşetin kol gezdiği mekanlar olmuştur. Kahramanımız Snake (Yılan- benzersiz oyunuyla yine Kurt RUSSEL), her iki filmde de bu suç bölgelerinde birilerini kurtarmaya gitmiştir. İkinci film, **Escape From L.A.**, çok ilginç bir finalle noktalanmıştır. Gelecek görüntüleri de Bk filmlerine derinlik ve çarpıcılık veren vazgeçilmezlerdendir.

Bizce, geleceğin görüntüsünü anlatan en çarpıcı film, **Planet Of The Apes** (Maymunlar Cehennemi)'dir. 1969 yılı yapımı bu filmde, bir grup astronotun dondurularak, uzaya gönderilmeleri ve hedef gezegene vardıklarında karşılaştıkları ilginç dünya anlatılmaktadır. Enfes final bölümü sinemanın unutulmazları arasındadır.

Birinci ve ikinci **Mad Max** filmleri de benzer örnekler arasındadır. Fakat sanki bu filmlerde BK değilde başka bir atmosfer varmış hissi uyandırmakta, daha çok fantastik filmler kategorisine konulması gerekmektedir bu filmlerin.

Modern BK sinemasında, geleceğe ilişkin düşündürücü ve ürkütücü mesajlar veren bir başka film, yakın tarihli bir Terri GİLLİAM filmi olan **Twelve Monkeys** (Oniki Maymun)'dur. Bruce WILLIS'in çok iyi oyunuyla ve sağlam senaryosuyla karamsar bir gelecek tablosu çizilir. Gelecekte, virütal bir hastalık, tüm yeryüzündeki yaşamı sona erdirmiş, kalan bir avuç insan yeraltında yaşamaya başlamışlardır. Zamanda yolculuğu keşfetmiş bu insanlar, gönüllü bir mahkumu (B. Willis) geçmişe göndererek, hastalığın ortaya çıkmasını önlemesini isterler. Film, anlattığı çarpıcı gerçeklerin yanında, duygusal boyutuyla da dikkat çekmektedir.

Bütün bu anlatılanların yanısıra, televizyonlarda ve bazı sinemalarımızda sürekli arz-ı endam eden, sözde geleceği anlatan pek çok sözüm ona BK filmleri, karate yapan uzaylılarla, ipe sapa gelmez insan-robot öyküleriyle yüzeysellikten öte banallikler sunmaktadır. Hiç bir derinlik içermeyen bu filmler, video kulüplerde - cuk oturmuş argo bir deyimle - "Traş BK" diye anılıyor. Bu tür filmler, derinlik içermemesi itibariyle BK'yı tanımak isteyen sıradan alıcı kitleleri de olumsuz yönde etkilemekte ve BK'dan uzaklaşmalarına yol açmaktadır.

Sonuç:

BK sinemasının, alıcı kitleleri için, diğer türlere göre daha düşündürücü olduğu açıktır. Örneklerden ortaya çıkan sonuçlar şunlardır:

Bir BK filmi, konusunun çarpıcılığı, işlenişi ve insanların hem geçmişini, hem bu gününü ve tabii ki geleceğini ilgilendirmesi bakımından belli bir derinliği tutturmak zorundadır.

Mekan seçimi çok önemli olup, sıradan yerler ve görüntüler içermemelidir.

BK sinema seyircisi, izlediği BK filmlerini unutmak istemez. Uzun süre üzerinde düşünmek ister. Koltuklara bu niyetle oturur. Burada oyuncu kadrosuna çok büyük görevler düşmektedir. Oynadıkları filmin, herhangi bir tür değil de BK olduğunu göz ardı etmemelidirler.

Bol sinemalı günler dileğiyle.

Aydaki Delik

Çeviri HİKAYE

Idris Seabright

Çeviren : Yaman Angay

Berkeley'in tepeleri üzerinde pek yakında dolunay şeklini alacak sarı bir ay yükseliyordu. Ayın parlak yüzü geniş bir siyah delik ile biçimsizleştirilmişti. Ayın yüzeyinde gerçekleşen ilk patlama verimsiz toprak üzerinde kilometrelerce derinlikte bir çatlak oluşturmuştu.

Hovey kulübesinin eşiğinde oturmuş geniş topraklar üzerinde ayın yükselmesini seyrediyordu. Bir dükkanda geçen hafta bulduğu bir düzine paket sigaradan birini içiyordu. Her şey iyiydi, kendini iyi hissediyordu.

Yalnızdı, ama yalnızlığına da alışmıştı. Kalbindeki boşluk ona o kadar alışkın geliyordu ki, verdiği ızdırabı düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Ne fark vardı ki? Beklemekten başka yapacak hiç bir şeyi yoktu.

Idris Seabright

Margaret St Clair yazılarında Idris Seabright ve Wilton Hazzard gibi takma adlar kullanmıştır. 1911 yılında doğdu ve 1946'dan itibaren bilimkurgu hikayeleri yazdı. Orjinal adı "The Hole in the Moon" olan bu eser Fransızca yayınlanan "La grande Anthologie de la Science Fiction serisinin "Histoire de Survivants" kitabında yayınlanan Alain Doremieux'nün "La crevasse dans la Lune" çevirisinden türkçeye kazandırılmıştır.

Aralıksız beklemek. Savaşın ilk aylarının hararetli dehşetinden sonra, yıkıcı afetler oluştu, daha sonra ise tüm gücünü tüketmiş düşmanların karşılıklı sessizliği başladı. Hovey Kanada'daki deniz kıyısında bulunan garnizondan daha önce şantiye olarak kullanılan bu geniş topraklara ulaşmak için gelmişti. Burayı geri dönmeye değer bir yer olarak düşünmüştü. Bir zamanlar, bitişik büyük cadde yağan yağmur gibi akan trafik ile taşarken burada çalışmıştı. Bahçe duvarının karşısında, paslı metal blokları, eski dergi balyaları bulunur, duvarın arkasında ise caddenin çağrısı; gün boyunca arabaların dalga dalga geçişi, gece ise yük taşıyan kamyonların yavaş konvoyu hissedilirdi. Şantiyeyi severdi. Burası onun için dönmeye değer bir yer, bir ev, bir ocak olmuştu. Şimdi ise ana cadde, içinde otların yetiştiği çatlaklarla oyulmuştu.

Hovey konumunu değiştirdi ve bir sigara daha yaktı. Dumanı burnundan çıkarıyordu. Yarın şayet av çok zamanını almazsa, iki balya eski gazeteyi caddenin öbür tarafına, koyun sularına atmak için taşıyacaktı. Sonra denizin sığlığına oturmuş iki arabaya ait parçaları geriye taşıyacaktı. Bu gelgitleri seviyordu, bunlar ölü şantiyenin yeknesak görüntüsünü değiştirmesini sağlıyordu. Fakat gerçekte yaşamak için avlanmak ve beklemeye devam etmekten başka yapacak hiç bir işi yoktu.

En ufak bir esintinin olmadığı gece sessizdi. Bir yerlerden yeri kazan tırnakların tıkırtı sesleri geliyordu. Belki bir fareydi. Ama fareler etrafı çevrili araziye kendilerini çekecek bir şey olmadığı için pek sık girmezlerdi. Zaten farelerin de soyu şu sıralar tükenmeye yüz tutmuştu. Çoğu taşıdıkları hastalık yüzünden ölmüşlerdi:

Salgınlar. Bir yerlerde hala hastalığa yakalanmamış kadınlar kalmış mıydı? Hovey kalmadığını düşünüyordu, bütün kadınlar bu hastalığa yakalanmıştı, kadınların hepsi; bu fikri kafasından atmayı tercih etti. Uzun uzun iç çekti, gözlerini ovaladı.

Düşmanın esaslı darbesi bütün orduların savaş taktiklerinden daha da dahiyane olandı. Bütün kadın neslini, tümünü, genç veya yaşlı, masum veya baştan çıkmış bütün kadınları hastalığın ateşiyle yakan bir enfeksiyon yaymak... Bugüne kadar insanlar tarafından üretilen hiçbir zehir insan ırkını bunun gibi yok edemezdi.

Kötülük kadınlar için hiçbir tehlike yaratmadan kuluçkaya yatıyordu. İliklerine kadar çürümüş olanları yalnızca çiçek bozuğu tenleri, boğuk sesleri, çatlamış dudakları ele veriyordu. Fakat mikrobun ele geçirdiği erkekler, kuluçka devresinden sonra kangreninki kadar çürütücü ve yavaş bir ölümle hayatlarını kaybediyorlardı. Hiç şüphesiz, esaslı bir darbe...

Hovey sigarasını zemin üzerinde söndürdü. Uyuma vakti gelmişti...

... Bir yerlerden gelen tatlı bir ses geceyi deldi.

"Aşkım, orada mısın, aşkım?"

Ayakları üzerinde sıçradı, kalbı sıkıştı. İğrenç bir korku ve korkunç bir istek. Bir kadın... Eli demir bir çubuk buldu ve oraya sinir içinde büzüldü. Öldürmek, kovmak, ona ne yapmalıydı? Tanrım üzerinden yıllar geçmişti...

Ansızın göründü. Danseder gibi yürüyordu. Karanlıklardan çıkan ay ışığı sanki onu yıkıyordu. Bakır rengi saçlar, parlak beyaz teni. Kadının bu kadar yakınında olduğuna inanamıyordu.

Titrerken, dilini ısırıyor ve salyasını yutuyordu.

"Defol, iblis. Seni öldüreceğim. Beni işitiyor musun? Defol!"

Demir çubuğu salladı.

Başını eğdi, demir çubuk yanağının kenarını sıyırdı. Kalçalarının üzerinde beyaz dar bir entari vardı ve ayakları çıplaktı.

Tatlı bir ses duyuldu.

"Oh! Aşkım, gerçekten sen misin?"

- Defol!, dedi, soluyarak.

- Hayır... Hayır... Yavaşça ilerlerken, zemin üzerinde yüzer gibiydi. Gözlerini görebiliyordu. Gözleri ay ışığının renklerinden ayırabilir miydi ki? Onların mavi olduğunu düşündü.

"Ne olursun beni kovma. Yoksa asla bir daha dönemem. Beni beğeniyorsun, değil mi? Beni yanında istiyorsun.

Yumuşak ve şefkatli sesi bir güvercininki gibiydi. Sesi bir zamanlar radyoda konuşan kadınlarınkini andırıyordu.

Bu ses...?

Allak bullak olmuş bir halde, demir çubuğu bıraktı, ve onu hayranlıkla seyretti. Teni parlak ve pürüzsüzdü, gülücüğü bir davet gibiydi.

"Siz... siz değil misiniz?"

- Niçin olmasın aşkım? Ben sen ne istersen o olurum. Kararlılığını kaybetmiş bir şekilde, uzun zamandan beri çektiği açlık yüzünden ona dikkatle baktı. Biraz sonra o kollarındaydı.

Derisi körpe ve şeffaf bir kağıdınki kadar parlaktı. Nefesini duymuyordu. Hasta kadınların da nefesi duyulmazdı. Parmakla hissedilmeyecek kadar ince elbisesi altındaki vücudu genç ve zarifti.

Başı dönmeye başlamıştı, onu bıraktı. Böyle bir şeyden kaçınmak gerekiyordu. Üzerinden yıllar geçmişti...

İpeksi eline dokundu ve onu kulübeye sürükledi.

"Gel. Sana yalvarıyorum. Benimle gel."

Güldü. "Beni gerçekten istiyor musun? Beni seviyor musun?"

- Evet, oh! evet." Arzusu şefkati içinde eriyordu. "Kimsin? Nereden geliyorsun?"

Başını salladı.. "Anlayamazsın".

Adam korkuyla karışık bir şüphe içindeydi. Sertçe "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Kadın bileğindeki bakır bilezikle oynuyordu. "Hiç bir yerden gelmiyorum. Buradan geliyorum. Nasıl ki diğerleri tepelerde ve yüksek ağaçlarda doğdularsa, beni de burası meydana getirdi. Ve sen de benim için yaratıldın, çünkü sen yapayalnızdın. Ama sen bana yaşam gücünü vermekten kaçtın. İşte ben bu yüzden kızkardeşlerimden daha zayıfım. Sana bunu anlayamayacağını söylemiştim."

Deli. Çıldırmış olmalıydı. Yalnızca bir deliydi. Hakkı yok muydu ki? Bütün dünya çıldırmıştı.

Onu sıkıca tuttu. Bedeninin temasıyla, pek ince kumaşın altında onu kavurmaya hazır alevi hissediyordu.

"İçeri gir. Sevgilim. Sana yalvarıyorum." Kollarına dayanırken, ona gülüyordu. Sevgiyle beyaz ellerinin avuç içlerini ona değdirdi.

"Beni güzel buluyor musun?"

"Çok güzel"

Aralarındaki ateş yumuşak ve yakıcıydı.

"Bir de kızkardeşlerimi görseydin," dedi gülerek. "Şayet onları görseydin bana bakmazdın bile."

"Benim istediğim sadece sensin."

"Onlar daha güzellerdi. Güçlüler, çok bereketli yerlerden geliyorlar, onları o kadar çok seven erkek vardı ki... Yıkıntılar içindeki şehirlerde yaşıyorlar. Saçları ateş gibi kırmızı, derileri sert, içine çakıl taşları kakılmış gibi delik deşik. Veya bazıları simsiyah, kömür siyahı giyinmiş, duman renkli saçlı.

Benden daha güzeller. Onları kıskanıyorum. Ha.buki aynı soydanız."

Karmakarışık düşünceler girdabı. Kadın deliydi. Şehirlerdeki delik deşik tenli kızkardeşler. Onları sevmiş bir çok erkek. Salgın hastalık.

Bütün kadınlar bu hastalığı taşıyordu. Deli olmalıydı, ne dediğini bilmiyordu. Hangi kızkardeşlerden bahsediyordu?

Artık kadının temasını hissetmiyordu. Kolları gövdesinden ayrılacak gibiydi. Aldatılmışlık, arzu, öfke, nefret içiçeydi.

Sesi kısık kısık çıkıyordu.

"Aslında bu tuzaktan başka bir şey değil, değil mi? Teninin üzerine krem sürerek beni elde edebileceğini mi sandın? Ve böylece daha sonra senikendi isteğimle serbest mi bırakacaktın?"

Kadın söylediklerini duymamış gibiydi. Adamın gömleğini çıkartırken göğsünü okşuyordu.

"Haydi, içeri girelim sevgilim. Onu istiyorum. Sev beni, güçlendir beni."

Ağlamak, dövüşmek kendini yerden yere atmak istiyordu. Yerden demir bir çubuk aldı.

"Defol, yoksa seni öldüreceğim, Defol!"

"Hayır! Beni geri göndermemelisin. Beni bırakma. Yoksa bir daha asla buraya dönemem."

Vurdu. Kadın karanlıklar içinde kayboldu. Adam peşinden koşuyordu. Kadın saklanıyordu, ama onu bulacak ve öldürecekti. Onu istemesine rağmen yine de öldürecekti.

Kadının elbisesi eski dergi balyalarının arasından aniden ona doğru süzüldü. Ona doğru atladı ama bulduğu sadece gece içinde uçuşan gazete sayfalarıydı.

Sarsılmış bir şekilde ağlıyordu, aklı onu terkediyordu. Kadın çok iyi saklanıyordu. Ona ulaşmak mümkün müydü?

Kadının beyaz eli hurdaların arasından ona doğru sallandı. Ama oraya gittiği zaman ay ışığında parlayan kağıtlardan başka bir şey bulamadı. Onlara artık inancı kalmamış bir şekilde dokundu. Serin ve parlaktılar.

Bakır rengi saçları bir an için parlıyordu. Orada. Şurada. Daha uzakta. Hemen avına saldırdı. Hıçkırıyordu. Ay onu aldatmıştı. Ellerini saçları yakalamak için karanlığa her uzattığında ellerine paslı metallerden başka bir şey gelmiyordu.

En sonunda kurak toprağın ortasında durdu. Dizleri artık onu taşımıyordu.

Ciğerleri o kadar sıkışmıştı ki, nefes alacak gücü bulup bulamayacağını bilemiyordu.

Ertesi gün bir dükkandan diğerine bir damacana buğday içkisi bulana kadar aylak aylak gezindi (içki dükkanları çok önceden yağmalanmıştı). Kulübesine dönünce bütün gününü yatağın üzerinde içki ve sigara içerek geçirdi. Olup bitenden hiç bir şey anlamamıştı. Kadının kim olduğunu, nereden geldiğini, kız kardeşlerinin kim olduğunu, herşeyden önce olup bitenin gerçek olup olmadığını düşündü durdu. Düşündükçe de dayanılmaz ve ezici yalnızlığına ağladı.

Üçüncü gece, dolunay olmuştu. Isırılmış bir elma gibi delik yusyuvarlak sarı ay hergün daha yükseklerde gözüküyordu. Kulübenin kapısında Hovey içkisinin geri kalanını yudumlarken eski bir aşk şarkısını da mırıldanıyordu. Şarkının adını "Juanita" diye hatırlıyordu.

Anayol üzerinde geniş topraklardan yaklaşarak gelen ayak seslerini işitti.

Bahçe duvarına doğru yöneldi.

Bu bir kadındı.

Kadın onu hissedince vücudunu hareket ettirerek konuşmaya başladı. Sesi paslanmış bir makara gibi gıcırdıyordu, ve uzaktan bile mahvolmuş tenindeki delikler seçilebiliyordu.

Kadın ay ışığı altında sabırsızca kendini sergilerken, adam zarif bir hareketle bahçe kapısını aniden açtı.

"Gel! Gel! Kalabilirsin, sana hiç bir kötülük yapmayacağım. Hiç olmazsa, gerçeksin."

Bilimkurgudaki İlginçlikler

MAKALE

Murad Omay

Her amatör bilimkurgu sever, kendi öykülerinin başkaları tarafından okunup takdir edilmesini ister ama öykülerinde bariz bilimsel yanlışlar yapabileceği korkusundan bir türlü rahat olamaz (yani en azından ben böyleyim). Bilimkurgu yazmak için bilimden anlamak tabii ki gereklidir, ama eğer insanları bilimsel olarak bilgilendirmek, düşündürmek, geleceğin gerçekçi bir tasvirini yapmaktan çok onları eğlendirmek gibi bir amacınız varsa, bilimden çok da anlamanız gerekmez. Aslında olmayacağı bilindiği halde insanları daha da heyecanlandırmak ve eğlendirmek için bazı büyük popülerlik kazanmış yapıtlarda bile bilime ve mantığa ters düşen durumlar kullanılmıştır. İsterseniz bilimkurgulardaki bu olanaksız, komik, eğlendirici ve ilginç olaylara şöyle bir göz atalım:

*** UZAYDA SES ÇIKMASI**

Hemen hemen her uzay gemisi bulunan filmde olan bu durum **Yıldız Savaşları** (Star Wars) ile doruk noktasına çıkmış ve uzay lazer seslerinden geçilmez bir hale gelmiştir. Artık bu lazer seslerine alıştığımızdan, mantıksız olsa bile kimse çıkıpta "ya; uzayda nasıl ses çıkıyor" demez, dese bile filmi hararetle izleyenler tarafından derhal susturulur.

*** PATLAYAN BÜYÜK CİSİMLERİN ÇEVREYE HİÇBİR ETKİ YAPMAMASI**

Özellikle Yıldız Savaşlarında **Ölüm Yıldızı** ve **Bağımsızlık Günü**'nde (Independence Day) uzaylıların ana gemisi büyüklüğündeki cisimlerin kahramanlarımızın ve birçok insanın burunları dibinde patlaması ve bir el bombası patlamış tesiri yapması bu işin doruk noktası sayılabilir. Yıldız Savaşlarında **Ölüm Yıldızı** ve **Bağımsızlık Günün**de uzaylıların ana gemisi insanların bulunduğu gezegenlerin dibinde patlar ve insanlar bunu havai fişek gösterisi olarak eğlenerek seyrederler.

*** BİRÇOK AYRI IRKIN AYNI GEMİDE DOLAŞMASI**

Neredeyse hemen her uzay filminde galaksinin veya evrenin birçok gezegeninde evrimleşmiş ırklar aynı mekanda yan yana kol kola bulunurlar. Bunların yedikleri içtikleri, soludukları hava ayrı gitmez. Nedense bu ırklardan insanların yanında olanlarının evrimleştikleri gezegenlerde hep % 21 oksijen, % 79 azot vardır, başka türlü olamaz.

*** UZAYLILARIN AĞIZ KOKUSUNUN ÇEKİLMESİ**

Deminde dedik evrenin her köşesinden birçok uzaylı ırk aynı mekanda eğlenip güler de, bunlardan bir tanesi de akıl edip "ya arkadaşlar, biz böyle yan yana duruyoruz da, niye birbirimize hiç hastalık bulaştırmıyoruz" demez. Bir ufacık nezle mikrobumuz bile tüm çevredeki uzaylıları, H.G. Wells'in **"Dünya'nın Sonuna Doğru"** romanında anlattığı gibi perişan edebilir.

*** UZAYLILARIN İNSANA BENZEMESİ**

Çoğu bilimkurgu romanı ve filminde uzaydan gelen varlıklar insan tipli olurlar. Hadi eski filmlerde özel efekt yetersizliklerinden dolayı bol makyajlı aktörlerin oynadığı uzaylılar için birşey diyemeyiz ama son zamanlardaki büyük bütçeli filmlerde bile uzaylılar insan tiplidir. Spielberg'in **E.T.** ve **Üçüncü Türden Yakınlaşmalar**'ı, **Yıldız Savaşları**ndaki Klingonlular karşımıza insan tipli çıkarlar. Klingonluların büyük bir tesadüfle, hareketi sağlayan ve tutacak organları insan gibidir ama evrim onları yüzlerinden vurmuştur. Nedense herşey aynıdır ama yüzlerinde ne gereği varsa "bilenler cahilliğimi bağışlasın;" birçok garip çizik söz konusudur.

*** UZAYLILARIN DÜNYA DİLLERİNİ BİLMESİ**

Uzaylılar, uzaylı olmalarının getirdiği bir mükemmellikle dünyadaki tüm dilleri bilirler. Hatta bu dilleri bilmelerini bırakın, nasıl oluyorsa bu dilleri bize tıpatıp benzeyen gırtlak yapılarıyla konuşurlar. Dünya dillerini konuşmakta güçlük çeken uzaylılar ise telepati yoluna başvurmaktan hiç kaçınmazlar.

*** UZAYLILARIN BİLGİSAYAR SİSTEMLERİNE GİRİLMESİ**

Uzaylıları söz konusu ise her şey olur, seyirci bunları ağzı açık yutar diyen film yapımcılarının son marifeti de, **Bağımsızlık Günü** filmini izlerken ortaya çıktı. Kahramanlarımız, uzaylıların bilgisayarlarına binbir güçlükle virüs sokmayı başardılar. Bunda, uzaylıların ana gemilerinin bilgisayar sistemlerini ucuza yapıyorlar diye dünyadaki bir şirkete yaptırmalarının da payı var tabii. Ayrıca sakın unutmayın ki bilgisayar sistemine virüs sokarak bir uzaylı ana gemisi patlatmak çok zor birşey değildir.

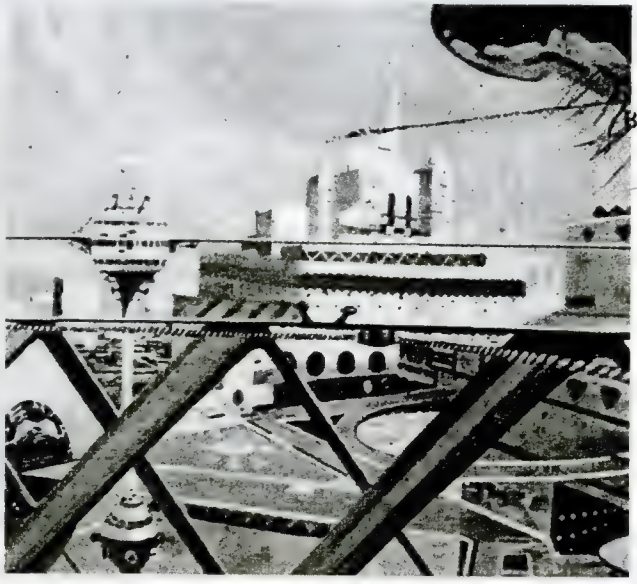

*** ZAMANDA YOLCULUK EDİLMESİ**

Geleceğe Dönüş, Yokedici ve birçok bilimkurgu filminde zamanda yolculuk hiç çekinilmeden kullanılır. Bizde sinemalarda heyecanlı heyecanlı izleriz. Ama tabii ne kadar paradoks oluşturup kafamızı karıştırmaya çalışırlarsa çalışsınlar böyle birşeyin olamayacağını görürüz. Gelecekten kendi babanızı, babanız olduğunu bilmeden geçmişe yolluyorsunuz ve tesadüf bu ya babanızla annenizin ilişkisinden siz doğuyorsunuz. Yani daha ortada olmayan siz babanızı geçmişe göndermelisiniz. Siz daha ortada olmadığınızdan babanızı geçmişe gönderemiyorsunuz ve bu yüzden o da babanız olmuyor.

*** ALT VEYA ÜST UZAYA (!) GEÇTİK DİYEREK UZAYIN YARISININ GEÇİLMESİ**

Şu andaki bilgilerimiz bize ışık hızında yolculuk yapamayacağımızı, bu hıza yaklaşan hızlarda bile uzaydaki atomların gemimize ışık hızına yakın hızda kozmik ışınlar olarak çarpıp bizleri öldüreceğini söylüyor. Bu durumda hayallerini yakınımızdaki uzaydan daha uzaklara taşımak isteyen bilimkurgu yazarları alt uzay, üstuzay diye kavramlar kullanarak uzayda kocaman atlayışlar gerçekleştirerek bu dertten kurtuluyorlar.

*** KRİPTON GEZEGENİNDEN GELİNMESİ, SÜPER İNSAN OLUNMASI**

Biz, bilimkurgu yazarları şu noktada bilime ters düşüyorlar derken yokolan Kripton gezegeninden bir uzay gemisiyle bebekken kaçan ve uzaydaki kozmik parçacıklar sayesinde süper güçler kazanan (!) bu malum şahıs dünyamızda kötülüklerle savaşmaya devam ediyor. Hazır yeri gelmişken hala, üzerine tüp döküldü, elektriğe çarpıldı da böyle oldu diye süper kahraman oluşturan çizerlerin ve yazarların artık olaya daha bilimsel yaklaşmalarını istiyorum.

*** SANAL GERÇEKLİĞİN İNSANIN İLİĞİNİ EMMESİ**

Bahçıvan filminin sonlarına yakın, Bahçıvan'ın kendisini, onu döndüre döndüre iyi eden alete bağlaması ve bilgisayara bir emir vererek kendini bilgisayarın içine aktarmasına sözümüz yok ama bu aktarma sırasında vücudunda iskelet haline gelmesi filmi çekenlerin şanına şan katıyor.

*** ROBOCOP'IN İNANILMAZ YETENEĞİ**

Roketatar atılan, binlerce kurşun yiyen, tepeden düşen, üstünden araba geçen **Robocop**'un yüzünün korunaksız kısımlarına hiç zarar gelmemesini de Robocop'ın üstün bir yeteneği olarak burada söylemeden edemezdik.

Özlem Kurdoğlu

6

Yeşil Departman yatakhanelerinde odaların kapısı dışarıdan kilitlenmezdi. Genelde tek kişiliktiler, ancak birlikte kalmak istediğini bildiren yeşiller iki veya daha fazla kişilik odalara geçerlerdi. İçeride bir yeşilin gereksineceği her şeyin yanısıra, birer de elektronik kilitli dolap bulunur, kişisel eşyaların bir bölümü buralarda tutulurdu.

Jake koridorlardan birinde ilerleyerek aradığı kapıyı buldu. İki kişilik bir odaydı bu. İçeride kimsenin olmadığını biliyordu. Yavaşça içeriye süzüldü, doğruca kilitli dolaplardan birine yöneldi. Spor salonundaki soyunma odasında saklanmış, Linder ve Polin'in konuşmalarını dinlerken duyduğu şifreyi hatırlamaya çalıştı. Olduğu yerden Linder'ın oğlana ne verdiğini göremiyordu, ama görmesine gerek yoktu. Yeşil Departman arazisinin güneyindeki anayolda Linder'ı bekleyen yer taşıtını da, taşıttan çıkan genç yetişkinin ona verdiği küçük paketi de biliyordu.

"Bunu dolabımın alt köşesindeki girintiye bırak," demişti Linder, ve oğlana şifresini verip bir-iki kere tekrarlatmıştı. Jake o sırada ezberlediği rakamlara basarak dolabı açtı. Alt rafta aradığını bulması uzun sürmedi. Pakette iki buçuk torba dolusu sarı toz, on kadar küçük jet enjektör ve bir bilgisayar iğnesi vardı.

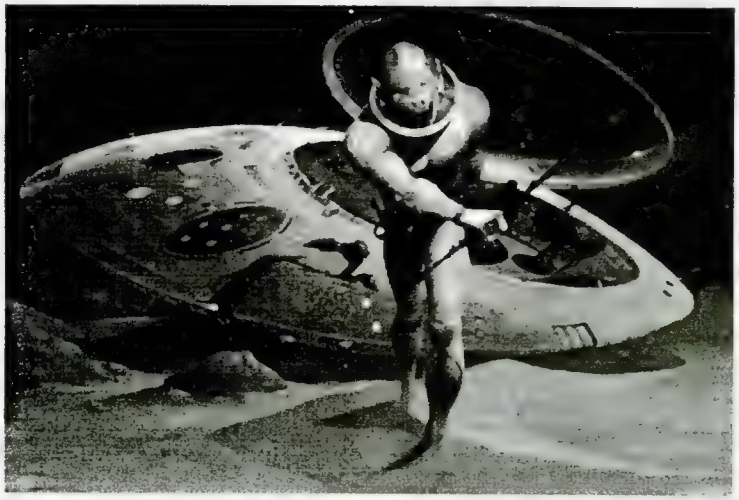

İğneyi odadaki bilgisayarlardan birine aceleyle takarak çalıştırdı. Ekranda geçmiş yüzyıllardan kalma tarihi bir filmi çağrıştıran görüntüler belirdi. Konuşmalar Standart Galaksi dilinde değildi; daha önce duyduğu, yıldızlararası yolculuk öncesinden kalma ölü Arz dillerinden birine benziyordu. Bombalar patlıyor, insanlar birbirini dövüyor, öldürüyor, çığlıklar atarak koşuşuyorlardı. Bu filmi bir eğitmen bulacak olsa hemen Linder'ın elinden alır, ona henüz şiddetle tanışacak yaşta olmadığı ve acele etmemesi gerektiği konusunda uzun bir söylev çekerdi.

Jake bilgisayarı kapattı. Göreceğini görmüştü. Linder hayatı merak ediyor, diye düşündü. Hem hepimizden fazla merak ediyor, hem de en kötüsüyle bile başa çıkabileceği konusunda hepimizden daha iddialı. Bütün bunlardan etkilenmediğini göstermeyi de seviyor.

İğneyi aldığı yere bıraktı, iki paket tozu ve jet enjektörlerden birini cebine atıp dolabı kapattı. Linder bu filmi, tozu kullanmak ve dağıtmak şartıyla elde etmişti. Ona göre bu bir taşla iki kuş vurmak gibi birşeydi, zira uyuşturucu da korkmadığını göstermekten hoşlandığı şeylerden biriydi.

Hemen o gün tek kişilik odasından çıktı, yedi kişilik bir odada boşalan bir yatağa geçti. Odasında yalnız uyumak istemiyordu, çünkü Linder gece içeriden kilitlenmiş bir kapıyı açmasını biliyordu. Geçtiği odadakilerin kendisini ona karşı korumaya çalışmayacaklarının farkındaydı, ama izleyen gözler önünde Linder'ın hareketlerine hiç değilse bir parça dikkat etmek zorunda kalacağını umuyordu.

Yeni odadakiler kendisini kayıtsızlıkla karşıladılar. Jake daha iyisini zaten beklemediğinden dert etmedi. Hiç değilse ters davranmamışlardı. Gece sorunsuz geçti. Ertesi sabah kalkar kalkmaz cebinde paketlerle at gezintisine çıktı. Arazideki derelerden birinin başında attan indi, bir ağacın dibine oturup cebindekileri çıkardı. Jet enjektöre bakarak, ben de hayatı merak ediyor muyum, diye düşündü. Bu şeyi denemek istiyor muyum? Bütün anlatılanlara rağmen nasıl birşey olduğunu kendim yaşayarak anlamaya kalkışacak mıyım?

Kalkıp atın karşısına geçti. Hayvanın kocaman kara

gözlerine baktı. "Sence bundan ne bekliyorum," diye sordu. "Beni uçurmasını mı? Garip hisler vermesini mi?" At nemli gözlerle, sakin sakin bakıyordu kendisine. "Aradığımı bulacak mıyım bunda?", dedi Jake. Atın boynunu okşadı. "Ben ne arıyorum ki?"

Bütün yapacağı tozu suyla karıştırıp jetin haznesine doldurmaktı. Çantasından küçük su şişesini çıkardı, kapağına sarı tozdan bir parça döktü. Suyla karşılaşan toz koyu maviye dönüştü. İşte hazırdı. Jake kapaktaki sıvıyı burnuna yaklaştırdı, ama koku alamadı. Küçük parmağını içine daldırarak ucunda kalan damlayı diline değdirdi. Tadında da bir özellik yoktu. İlaç gibiydi işte. Kapağı ters çeviriverdi. Koyu mavi sıvı otların üzerine döküldü.

Jake dereye doğru ilerledi, kapağı akan suda çalkaladı. İki paketi tamamen açtı, hızla sallayarak içindekileri havaya savurdu. Sarı toz hafif rüzgarda dağılarak kayboldu. Jake atla dönerek kıkırdadı. "Linder bunu öğrenirse delirecek," dedi. "Ama hiç değilse ona toz bende değil dediğim zaman doğruyu söylüyor olacağım."

7

Ripley, birkaç yıl önce uçuş subaylığını yaptığı Comet adlı ticari gemiyle yine uzaydaydı. Ancak bu kez farklı bir görevi vardı: Hicks ve diğer üç curey'le birlikte geminin Güvenlik personelini oluşturuyorlardı.

Ripley'nin yaklaşık üç yıldır devam ettiği Güvenlik eğitimi yakında sona erecekti. Bu kararı Nercenis olayı sırasında vermişti Ripley. Hatta tam olarak ne zaman olduğunu gayet iyi hatırlıyordu: Nercenian grubunu korudan tek parça halinde çıkarmaya çalıştığı sırada, Mercury'yi kazara öldürmekten kılpayı kurtulduğu o silah atışından hemen sonra. Kendini acil durumlarda eğitimsiz ve hazırlıksız bulmaktan bıkmıştı artık.

Arkasına yaslanarak elindeki kahve fincanından bir yudum aldı. Şimdiki bilgisiyle, o sırada yine de gayet mantıklı davranmış olduğunu görüyordu. Ara sıra aklına hayatı boyunca karşılaştığı bu tür durumlar geliyor. Güvenlik eğitimini daha önce almış olsa neler yapacağını düşünüyordu. Bir ara düşünceleri çok gerilere, Nostromo'ya kadar uzandı. Yaratıkların hayatına ilk girdiği, geçmişiyle olan bağlantısını ilk kopardığı zamanlara geri döndü. Yüzyıllar öncesinde kalmıştı o olanlar, ama kendi belleğine göre üzerlerinden topu topu ondört yıl kadar bir zaman geçmişti.

Hicks'in içeri girmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Kahve kaldı mı?"

"İstemediğin kadar. Luce nerede?"

"Güvertede kaptanla konuşuyor. Az sonra burada olur."

"Güzel. İnişin ayrıntılarını konuşmamız gerekiyor." Kahvesi soğumuştu. Kalkıp o da kendininkini yenileyi.

"Bu sefer pek fazla ayrıntı olmadığı için ağırdan alıyor olmalı," dedi Hicks. "Mineria zaten kontrol altında. Yapılacak daha fazla birşey yok ki..." Ripley'nin kendisine bakışını farkedince duraladı. "Ne."

"Yapma," dedi Ripley başını sallayarak, "sen de benim kadar biliyorsun." Hicks içini çekti. Biliyordu. Yaratıklar sözkonusu olduğunda Ripley asla gevşemezdi.

Luce ise kendini fazla sıkma yanlısı değil gibi görünüyordu. Esmer kıvırcık saçlı, orta boylu bir adamdı. Yirmibeş yıllık bir cureyden beklenebileceği gibi tehlikenin ortasına atlama konusundaki duyarlığı oldukça azalmıştı. "Rahatla biraz," dedi Ripley'e. "Gezegendeki üsten olumlu cevap geldi, orada hiçbir sorun yok."

"Tabii bildikleri kadarıyla," diye üsteledi Ripley. "Söyledikleri hiçbirşey iniş anında bir terslik çıkması olasılığını azaltmaz."

"Böceklerin harekete geçmek için bizi beklediklerini mi düşünüyorsun?"

"Onlardan her şeyin beklenebileceğini düşünüyorum."

Luce yüzünü buruşturdu. "Yapma Ripley, sence bu biraz paranoid bir yaklaşım değil mi?"

"Dostum, bak sana ne soracağım." Ripley Luce'nin karşısına geçip gözlerini onunkilere dikti. "Sence üç-dört yıl önceki o kronit motorludan ne farkımız

var?"

Daha sonra Nercenis'in tek kıtasının güneyindeki bir kumsalda terkedilmiş halde buldukları o gemi de, Mineria'da ne olup bittiğinden habersiz olarak iniş yapmıştı. Böceklerin galaksiye yayılmak için tek şansları bu tür gemilerdi. Temizlenmiş bir gezegende tek başına bir köşede kalmış bir grup böcek, zamanla önlemler artsa da, iniş-kalkışlar kontrollu yapılsa da, daha rahat üreyebilecekleri bir başka gezegene gidebilmek için her şansı dener, her açıktan içeri yollarını bulabilirlerdi. Eğer Güvenlik ekibi dikkati elden bırakırsa, Comet'in de gezegene yaklaşan diğer savunmasız ticaret gemilerinden farkı kalmayacaktı.

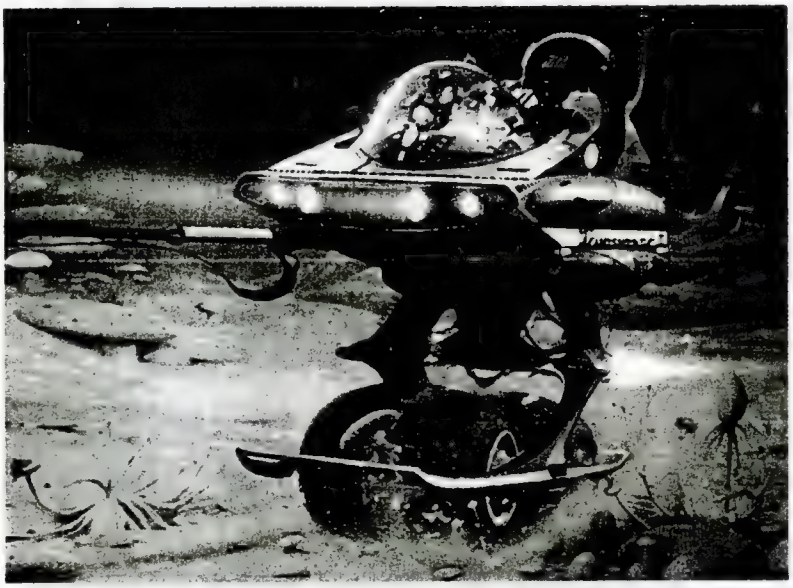

"Pekala," dedi Luce elerini iki yana açarak. "Önerin nedir?"

"İnmeden önce her iki bölgeyi de yörüngeden taramamız şart. Comet'i yörüngede bırakıp biz limanın güneyindeki düzlüğe inelim. Yeraltı kompleksine giden altı acil giriş kapısından birisi yanılmıyorsam o düzlüğün yakınlarındaydı. Limanı içeriden kontrol ettikten sonra Comet'i indirir, yükü boşaltırız."

Luce güldü. "Zehir.. Anlaştık, uzman sensin."

8

Kapalı yüzme havuzu aslında gerçek anlamda bir akvaryumdu. Küçük bir baraj gölü büyüklüğündeydi. Dibinde bir metre kalınlığında kum-çakıl karışımı vardı. Çeşitli renk, şekil ve büyüklükte su bitkileri bu kumun içine köklerini salıyor, aralarında küçük, renkli balıklar yüzüyordu. Bu havuza girebilmek için sekiz yaşını geçmek ve daha sonra da içerideki canlı yaşama zarar verecek herhangi bir şey yapmamaya özen göstermek gerekiyordu.

Jake suya atlayarak dibe doğru daldı. Havuzun en iri kayabalığının yuvasına doğru yüzdü. İşte, koca gözlü çirkin şey oradaydı. Jake balığın tam üzerinde durdu, elini burnuna doğru götürerek nanik yaptı. Balığın gözleri ona doğru döndü, kuyruğu hafifçe oynamaya başladı. Ani hareket hissetmedikçe kaçmazdı. Özellikle çok sık gördüğü bu velette, kendini koruma içgüdüsünü uyandıracak hiçbirşey algılamıyordu. Çocuk elini yavaş yavaş ona doğru uzattığında da istifini bozmadı.

Jake balığın sert, kaygan sırtına dokundu. Hayvanın buna izin vermesinden büyük bir mutluluk duyuyordu. Yavaşça elini çekip yüzeye doğru yükselmeye başladı. Derin bir soluk alıp tekrar daldı. Balık hala oradaydı. Yavaş yavaş ilerlemeye başladı, Jake de onu izledi. En büyük zevki, sudaki minik sürülerle karşılaştığında onlarla birlikte yüzmekti. Altı yıl önce, havuza ilk girmeye başladığında, nefesi yetmiyor, sık aralıklarla yüzeye çıkmak zorunda kalıyordu. Bulduğu sürüler de o sırada ortadan kaybolmuş oluyordu. Zamanla dipte gittikçe daha uzun süre kalabilmeye başlamış, akciğer kapasitesinin arttığı tıbbi kontrollerde bile farkedilmişti.

Bir ara soluk almak için yüzeye çıktığında, havuz kenarında bıraktığı havlunun üzerinde birinin oturduğunu gördü. Meraklanarak kenara doğru yüzdü. Bal rengi saçlı, uzun boylu bir kız olan Cornelle idi gelen. Birlikte büyüdükleri onca yıl boyunca Jake'e karşı özel hiçbir ilgi göstermemiş biriydi, ama Jake uzaktan uzağa onu en az Linder kadar etkileyici bulurdu. Cornelle oyunları yönetmeye kalkmaz, ama yine de sözü daima dinlenirdi. Güzel bir kızdı, ve güçlüydü. Linder'a bile karşı çıkabilirdi o.

Jake havuzdan çıktı. Kimin havlusuna oturduğunu farkettiğinde kalkıp gitmesinden çekinerek kıza yaklaştı. Havlunun bir metre ötesinde durdu, Cornelle'e sadece bakarak, hiçbirşey söylemeden kararsızca bekledi.

Cornelle gözünü kırpmadan konuya girdi. "Dere kenarında seni gördüm."

Jake kalbinin bir-iki kere atmayı unuttuğunu hissetti. Vücudunu bir anda ateş bastı. Geri dönüp suya atlamak istedi, ama kımıldayamadı.

"Linder öğrenirse başın derde girecek."

"Öğrenecek mi?"

"Benden değil."

Nasıl yani, diye düşündü Jake.

"Ne hissettin?" diye sordu Cornelle.

"Kullanmadım."

"Yalancı."

Jake omuz silkti. İnanmak istemiyorsa yapabileceği birşey yoktu.

Cornelle onu tartmak istercesine bakarak sordu. "Benede bir parça var. Merak ediyorum. Benimle dener misin?"

Jake kulaklarına inanamıyordu. Kendisini böyle birşey için partner olarak mı seçmişti yani? Ağzını açmayı başaramayarak başını sallamakla yetindi.

Birlikte yatakhane bölgesine, Cornelle'in odasına yollandılar. Kız dolabından küçük bir kutu çıkardı. Kutuda Linder'ınkine benzer bir parça sarı toz, dörtbeş tane de içi sıvı dolu pembe kapsül vardı.

Cornelle kapsüllerden birini eline aldı. "Bunu patlatıp içindekini dilinin altına döküyorsun," diye açıkladı. Jake hareketsizce oturuyor, kutuya gözünü dikmiş bakıyordu. Cornelle kapsülü onun eline bıraktı, kendisine yeni bir tane aldı. İkisi de ellerindekini evirip çevirmeye başladılar.

Jake havuz başında olur demeye demişti, ama aslında uyuşturucu konusundaki kararını çoktan vermişti. Şimdi ise Cornelle'e nasıl hayır diyeceğini bilemiyordu. Elindeki kapsüle çaresizce bakarak bekledi.

Cornelle dönüp ona baktı. "Gerçekten kullanmamışsın sen."

Jake gözlerini yerden ayırmadan başını salladı.

"İstemiyorsun, değil mi?"

İçini çekti Jake. Kendiliğinden çekip gitmeliyim, diye düşündü. O beni kovalamadan önce.

"Ben de istemiyorum. Merakım geçti."

Jake inanamayarak başını kaldırdı. Cornelle parmaklarının arasındaki kapsülü sıkıyordu. Jake yanaklarını şişirdi, kapsül patladığı anda sıkıştırdığı havayı dışarı bırakıverdi. "Puww." İkisi de kıkırdamaya başladı. Cornelle Jake'a döndü. "O kadar da fena biri değilsin sen," dedi. Jake gülmeyi bıraktı, çenesini eline dayadı.

"Niye herkes seni kötü sanıyor?" dedi Cornelle.

Jake gözlerini onunkilere dikti. Bir an duraklayarak verecek bir yanıt aradı. Bulamadı. "Gerçekten bilmiyorum."

Cornelle şimdiye kadar Jake'le arkadaşlık edilebileceğini hiç düşünmediğini farketti. Onu hep garip davranan, rahat bırakılması gereken biri olarak görmüştü. "Yalnız kalmayı seviyorsun," dedi. Bir açıklamadan çok bir soruydu bu.

Jake hafifçe omuz silkti. "Yalnızken daha rahatım."

"Bazen bir arkadaşın olması da iyi olur ama," dedi Cornelle. "Hep tek başına olmak sıkıcıdır."

"Benim için değil," diye cevap verdi Jake. "Başım hep birileriyle beraberken derde giriyor.. arkadaşlar beni sinirlendiriyor."

"Ben de seni sinirlendiriyor muyum?"

"Oh, hayır," dedi Jake içtenlikle. "Sen iyi birisin."

Cornelle, Jake'in kendisini bayağı yüksek bir yerlere koyduğunu iyiden iyiye sezmişti. Hoşlandı bundan. Gülümsedi. "Birlikte at gezintisine çıkmaya ne dersin?"

9

Ticaret gemisi Comet, Mineria'ya getirdiği tüm yükü boşaltmıştı. Yaklaşık bir saat sonra dönüş yoluna çıkılması için hazırlıklar sürüyordu. Luce, Ripley'nin aşırı tepki verdiğini düşünmekten vaz geçmiş, onun böcekler sözkonusu olduğunda hiçbir açık nokta bırakmamak için gösterdiği çabayı mantıklı bulduğuna karar vermişti. Bu durumda gezegendeki altı acil giriş kapısının kapalı tutulmasının yetmeyeceğini düşünmüş, ayrıca hepsine birer de alarm takılmasını istemişti.

Konuyla ilgilenen teknisyen, ilk beş kapının işinin bittiğini sırasıyla bildirmiş, ancak sonuncusuyla ilgili haber vermekte oldukça gecikmişti. Luce gönderdiği sinyale de yanıt alamayınca Ripley'le bağlantı kurdu.

"Sanıyorum kuzeydoğu girişinde bir sorun var. Hicks'i de al, orada buluşalım."

Daha oraya varmadan genel alarmın sesinin koridorlarda dalgalanmaya başladığını duydular. Adımlarını hızlandırıp kuzeydoğu girişine ulaştıklarında, Luce'yi girişin hava bölmesinde buldular. Dışarı çıkıp gelmiş, tulumunu çıkarmakla uğraşıyordu. Onları gördüğünde tulumun eldivenini kaldırarak parmaklarını açtı. Parmak aralarına yaratıkların tipik şeffaf salgısı bulaşmıştı.

"Bunu dışarıda buldum," diye açıkladı. "Kapının alt tarafı bununla adeta sıvanmış. Yine de en kötü haber bu değil." Diğer eliyle ilerideki koridora dönen köşeyi gösterdi. İki duvarın birleştiği kavsin üzeri aynı salgıyla sıvanmış, tavandaki halojenlerin ışığında parlıyordu.

Luce'nin alarm verme nedeni buydu demek. "Lanet olsun," dedi Ripley dişlerini sıkarak. "İçerideler."

"Aynı zamanda dışardalar da," diyerek yüzünü buruşturdu Luce. "Fazla seçici olmadıklarını biliyordum, ama Mineria yüzeyinde kendilerini evde gibi hissedecekleri aklıma gelmemişti."

"Pekala," dedi Hicks. Gezegeni temizlemeden bırakamazlardı. "Sanırım ava çıkmamız gerekiyor."

Gerekli organizasyon on dakika içinde yapıldı. Yüzey tarayıcıları harekete geçirildi, yeraltı kompleksinin her köşesi araştırılmaya başlandı. Madencilere çift fazlı silahlar dağıtıldı, grup halinde kalmaları ve merkezden olabildiğince ayrılmamaları için direktif verildi.

Yüzey tarayıcılarının krater bölgelerinden birinde hareket yakalaması uzun sürmedi. Gezegenin gece tarafından gelen sinyali monitorize ettiklerinde, bir grup böceğin bir kraterin kenarındaki oyuğa girerek kaybolduğunu gördüler. "Gidip bakalım," dedi Luce. Hicks ve Wil adlı diğer bir cureyle birlikte, gezegen üssündeki yardımcı ekibi de alarak bölgeye uçtular. Ripley üsteki monitorlerin başında onlarla haberleşme halinde kaldı. Ekip monitörde görünür hale geldiğinde, telsiz kulaklığında Wil'in sesini duydu. "Sağdaki tepeciğin arkasında birşey var," diyordu kadın. Tarayıcı sinyaline kaydı gözü. Yaratıkların aceleci, kaygan hareket paternini adeta ezberlemişti. Onun için Wil'in ne gördüğü, daha sinyalin görüntüsü monitöre düşmeden belliydi.

Yine de bir saniye için görüntünün oluşmasını bekledi. "Bir böcek," dedi kulaklığındaki mikrofona. Luce'nin "Pekala," dediğini duydu. "İnişe geçiyoruz. Aracı kapalı bırakacağız, kimse tek başına nöbetçi kalmasın."

Yüzeydekilerin yapacağı belliydi: bul ve yok et. Ancak yeraltı kompleksine sızmış olan yaratığı kimseye zarar verme fırsatı bulamadan yakalamak biraz daha yorucu olacaktı. Üsteki diğer nöbetçilerle birlikte içeriyi araştırmayı sürdüren Derrin'le bağlantı kurdu. Comet'in Güvenlik ekibinin Ripley'le birlikte yeraltında kalan diğer üyesiydi Derrin. "Şimdilik birşey yok." dedi Ripley'e. "Hangi deliğe girdiyse, sessizce oturuyor. Peşinde olduğumuzun farkında olmalı."

"Kaybolan teknisyenden haber var mı?"

"Yok. Kapının hemen dışını taramış mıydınız?"

"Luce bakmıştı."

"Yine de tekrar göz atalım bence." diye önerdi Derrin. "Belli olmaz, dışarıda kaldıysa belki de kendini bir şekilde görebileceğimiz bir yere çekmeyi başarmıştır."

Ripley zavallı teknisyenin böceğin saldırısından önce tulum giyecek zamanı olduğunu hiç sanmıyordu. Tulumsuz olarak bu kadar zaman yüzeyde kalan birinin ise pek yaşama şansı yoktu. Yine de Derrin'in önerisine uyarak, tarayıcılardan birine teknisyenin kaybolduğu acil giriş kapısının önünü tekrar gözden geçirtti. Hareket yoktu. Foton yükselticiyle bölge zemininin panoramik fotoğrafını aldı ve incelemeye başladı. İşte, girişin önünde dolaşmış olan yaratığın izleri açıkça belliydi. Sanki içeri girecek bir yol bulmak için açıklıkta çaresizce bir ileri bir geri gidip gelmişti.

Ripley düşünmeye başladı. Yaratığın tam içeri sızmaya karar verip kapı önünü arşınlamaya koyulduğu sırada teknisyenin orada çalışmaya başlaması faz

lasıyla rastlantısal olurdu. Ya teknisyenin diğer girişlerdeki hareketini duymuş ve sırasını beklemişti, yada böcekler uzun zamandır böyle bir fırsat için nöbet bekliyorlardı. Teknisyenin dışarıda hareket sezdiği için çıkıp bakmaya kalktığını pek sanmıyordu.. böcek tehlikesi olan bir gezegende bu tür hareketlerin asla yapılmayacağı herkese sıkı sıkı anlatılırdı.

İzlere tekrar baktı. Aralarında insan ayakizi olmadığından emin oldu birden. Aynı anda bu kadar karmaşayı bir tek böceğin yaratamayacağını da düşündü. İç haberleşme düğmesine tekrar bastı. "Derrin."

"Dinliyorum."

"İçeride birden fazla böcek olabilir."

Bir sessizlik oldu. "Ne buldun?"

"Geçtikleri her yere mutlaka salgı bırakmazlar. Girişin önündeki izler karmakarışık. Teknisyeni duyunca üşüşmüş olmalılar. Onu duyabilmeleri için de içeriyi dinliyor olmaları gerekir..."

"Ne..?"

"Ciddiyim. O kraterdeki oyuğun ne olduğu ve nereye açıldığına dair haritalarda hiçbirşey yok. Herşeyi dinliyorlar dostum. Beni duydun mu?"

"Anlaşıldı." dedi Derrin. Ripley'nin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. "Yüzeydeki ekibe de ilettin mi bunu?"

"Şimdi onlarla bağlantı kuracağım. Önce sana söyledim, çünkü sırtı tehlikede olan sensin. Gözünü dört aç."

Hemen dış bağlantıya geçti, kanalı açar açmaz Wil'in bağırarak ateş ettiğini duydu. Çağrısına Hicks yanıt verdi. Ripley o karmaşada onun sesini duyabildiğine memnun olmuştu. Endişeyle "Neler oluyor," diye sordu.

"Kontrol dışı birşey yok," dedi Hicks. "Beş-altı kadar böceği hakladık. Az önce Wil bir tanesini daha halletti."

"Görüntü alamıyorum. Neredesiniz?"

"Kraterdeki ağız bir tünele açılıyor. Wil, Luce ve ben nereye kadar gittiğini izleyecek bir dedektör yollamak için içeri girdik, uygun bir nokta arıyoruz. İki yan tünel açmışlar, oradan gelenler bizi oyaladı."

"Arkanızı kollayın," dedi Ripley. Az önce Derrin'le konuştuklarını Hicks'e kısaca aktardı.

"Tamam," dedi Hicks. "Dedektörün yayın dalgasını değiştiriyoruz." Bu, yeraltındakilere aygıtın vardığı son noktanın yerini içeriden de izleme şansı verecek, böceklerin ne taraftan ve ne kadar yaklaştığını bulmaları için yol gösterecekti.

Ripley, Mineria haritasının, yeraltı kompleksini ve krater ağzını kapsayan bir bölümünün üçboyutlu hologramını bilgisayara yükledi. Alıcıyı dedektörün yaydığı dalgaların frekansına ayarladı. Hologramdaki krater ağzına denk gelen noktanın biraz uzağında, dedektörün yolladığı sinyale göre hareket eden küçük mavi bir nokta belirdi. Yavaş yavaş ilerleyerek, hafif bir kavisle doğu girişinin olduğu bölgeye doğru yöneldi.

Ripley gözünü mavi noktadan ayırmadan Hicks'le tekrar bağlantı kurdu. "Durum nasıl?"

"Dedektörü yolladık, buradan çıkıyoruz. Sinyal geliyor mu?"

"Temiz geliyor. Şimdilik yönü doğu kapısına dönük."

"Pekala, oraya gidiyoruz. Değişiklik olursa haber ver."

Ripley iç bağlantıya geçerek mavi noktanın durumunu

Derrin'e aktardı. "Şu anda kuzey kanadını tarıyorum," dedi Derrin. "Doğu girişinin civarında Minerian nöbetçileri var."

Ripley endişelendi. Doğu kanadında bağlantı çağrısının alındığına dair hiçbir gösterge yoktu. "Emin misin," diye sordu.

"En son oradan haberleştik."

Mavi nokta yön değiştirmemişti. Tünelin sonuna ulaşması herhalde uzun sürmeyecekti, ama bekleyecek zaman yoktu. Ripley onun hareketini izlemeye devam edebileceği minyatür bir holo ekranı bilgisayarın vericisine göre ayarladı, aygıtı sol bileğine taktı, "Hemen doğu kanadına geç," dedi Derrin'e. "Orada buluşalım." Arka duvara dayalı duran çift fazlıyı kaptı ve monitör odasından dışarı fırladı. Telsizi kulağında bırakmıştı; yüzeydeki ekiple haberleşmek için sağ bileğindeki mikrocipi kullanmak zorunda kalmak istemiyordu. Acil bir durumda çift fazlıyı ateşleyebilmek için ellerinin serbest olması daha güvenli olacaktı.

Her an her köşeden bir yaratık çıkabileceğini düşünerek boş koridorlar boyunca koştu. Doğu kapısına dönmeden önceki son koridoru kesen yolda durup Derrin'i ve diğer nöbetçileri bekledi. Elini kulaklığına götürerek o arada civarda olması gereken Minerian grubuyla bağlantı kurmayı bir kere daha denedi, ancak alıcı tamamen tepkisizdi. Hem iç, hem dış kanalları açtı. "Derrin, cevap ver. Ne taraftasınız?"

"Doğu kanadına ulaşmak üzereyiz."

"Hicks, duydun mu?"

"Duydum. Biz de hava kanadıyla doğu kapısına yaklaştık, inişi tamamlamak üzereyiz."

Ripley girişin önündeki açıklığa giden koridorun ucunda hareket hissetti. "Çok geç," dedi. "Buradalar."

Kulağında hem Hicks'in, hem de Derrin'in kendilerini beklemesini söyleyen seslerini duydu. Kulaklığı boynuna indirdi, yavaşça koridora girdi. Diğer uçtaki duvarın kenarında böceklerden birinin başı belirdi. Ağzı açık, şeffaf salyalı dişleri ortadaydı. Eklemleri deforme olmuş uzun parmaklı bir iskelete benzeyen ellerini, vücudunun geri kalanı izledi. Ripley duraksamadan böceğe yaklaştı, arada iki metre kaldığında çift fazlıyı çalıştırdı. Sıvı azot topu silahı büyük bir hızla terketti, yaratığın kafesli göğsünde patlayarak onu geriye fırlattı. Ripley ortalığı kaplayan soğuk rüzgarı hissetti. Sağdan yaklaştığını gördüğü yeni bir yaratık için azot fazını tekrar devreye soktu, koridordan açıklığa çıkar çıkmaz kendini sola, yere atarak bir buz topu daha ateşledi. Ayağa kalktı, her iki böceğin donmuş vücutları üzerine ikinci fazda ateş açtı. Sıvı azotla karşılaştığında garip beyaz bir renge bürünen kabuk maddesi, ani ısıda adeta çözülerek çatladı. Yaratıkların damarlarında çalaşan saldırgan asitin donmadan kalan kısmı, garip fısıltılar çıkararak zeminde yayılmaya başladı.

Ripley yüzeyde kullanılan tulumların bulunduğu geniş odanın kapısının açık olduğunu gördü. Dikkatle kapıya yaklaştı, içeriye baktı. Sol bileğindeki holo ekrana göz attı, mavi noktanın tam tahmin ettiği yerde durduğunu gördü. Dedektör tünelin ucuna ulaşmış, bastığı zeminin altında kendilerini bekliyordu.

Tulumlardan biri kıpırdadı. Ripley çift fazlıyı tuluma çevirdi. Durdu. "Kim var orada?"

Zayıf bir inilti duydu. İnsan.

Atabileceği birşey aradı. Yoktu. Bileğindeki holo ekranı çıkardı, tulumun bacaklarına doğru nişan alıp fırlattı. Tulum askısında sallandı, Ripley oluşan bir anlık açıklıkta göreceğini gördü. Yeni bir sıvı azot topunu tulumun sol üst kısmına doğru yoladı; yerdeki yaralı insan vücudunun arkasında bekleyen yaratığın öfke dolu çığlığını duydu. Hızla hareket ederek uzak uçtaki bir tulumu askısından indirdi. Cebinden ince ışınlı bir lazer çakısı çıkarıp eldiven kısmını kesti, eline geçirdi. Donmuş vücudu kuyruğundan yakalayıp odanın ucuna çekti, birkaç adım uzaklaşıp böceğin üzerine ikinci fazda ateş etti.

Kapıda hareket hissederek aniden döndü, gelenlerin Derrin ve grubu olduğunu görünce silahını indirdi. Parmağıyla zemini işaret etti. "Aşağıdalar."

Tulumun arkasında yatan yaralıyı odadan çıkardılar. Burnu kırılmıştı ve yüzünde epey kan vardı, ancak kaybolan teknisyen olduğu anlaşılacak kadar tanınır durumdaydı. Yüzey ekibi acil girişi kullanarak yanlarına ulaştığında, aşağıdakiler hala böceklerin kazdığı tünelden üsse bir giriş olup olmadığını araştırıyordu. Doğu kanadını tarayan altı Minerian nöbetçisinden ise henüz hiçbir iz yoktu.

U.S.S. Enterprise

MAKALE

Sezen Kaynak

"**Yabancı, yeni dünyalar keşfetmek, yeni uygarlıklar aramak, daha önce hiç kimsenin gitmediği yerlere cesurca gitmek".** Uzay Yolu (Star Trek) dizisinin her bölümünün başında Kaptan Kirk'ün sesinden bu kelimeler tekrarlanır. Ardından da Uzay Gemisi Atılgan'ın çeşitli yönlerden görünüşü ekranda belirir.

Biz, izleyiciler olarak o zaman anlarız ki, hiç kimsenin daha önce gitmediği yerlere, bu Uzay Gemisi ile, cesurca gidilecektir.

Türkçe olarak bilinen adıyla "Atılgan" İngilizce orjinalinde "**Enterprise**"dır. "Enterprise"ın başında U.S.S. yazısı bulunur. Yani "**United Star Ship**" (Birleşik Yıldız Gemisi). Buradan da Atılgan'ın Starship (Birleşik Yıldız Gemisi) sınıfından olduğunu anlarız. Birleşik Gezegenler Federasyonu uzay filosundaki "Yıldız" sınıfı gemiler Atılgan dahil 12 adettir. Atılganın kayıt numarası NCC-1701'dir. Yıldız sınıfı gemiler, uzayda insan yapısı olan en güçlü ve en büyük araçlardır. Bu nedenle, herhangi bir yerde bulunmaları nemli bir saygı ve güç gösterisi anlamına gelmektedir. Üstlendikleri görev süresi 5 yıl olmakla birlikte, geminin kendisi 18 yıllık bir yolculuk için tasarımlanmıştır.

Uzay Donanmasında Yıldız Sınıfı Gemilerden başka Destroyer/İzci Sınıfı ile Taşıma/Romörkör Sınıfı Gemiler de vardır. Ayrıca yapımı planlanan Dretnot Sınıfı yeni ve güçlü gemilerin de filoda yer alması düşünülmektedir.

Uzay Yolu'nun öyküsü, insanlığın galaksiye kısmen açılışının öyküsüdür. Uzay Yolu'nun zamanı, keşifler ve uzayda yeni yeni yerlerin bulunduğu, galaksinin %90'ının ise henüz keşfedilmediği zamanlardır. Atılgan sınıfı gemilerin yapılışından bu yana 40 yıl (Uzay Yolu zamanı) geçmiştir ve insanoğlu şimdi, bu gemiler sayesinde galaksinin haritalanmamış bölgelerini inceleme ve keşfetme gücünü kendinde bulmuştur.

Atılgan'ın da dahil olduğu Yıldız sınıfı gemiler 288.6 m. uzunluğunda, 127.1 m. genişliğinde ve toplam ağırlığı 190.000 ton olan gemilerdir. Üç ana bölümden oluşmuşlardır; Uçan-daire biçimli ana gövde, sigara biçimli ikinci (mühendislik) bölümü

ATILGAN

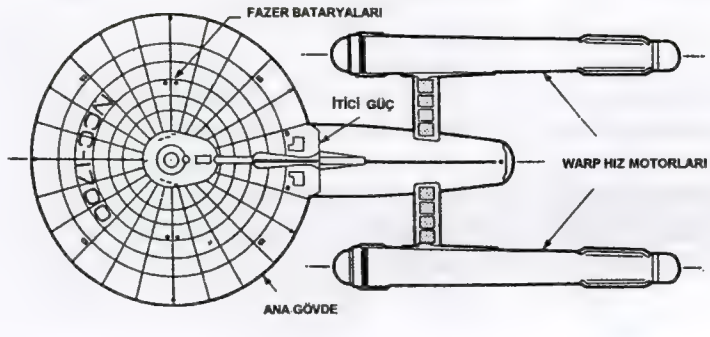

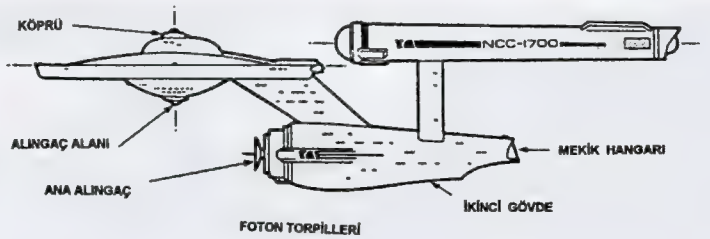

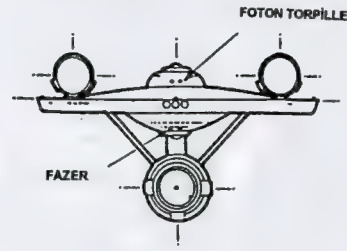

ÖZELLİKLERİ	
AĞIRLIK	190000 ton
ÖMRÜ	18 yıl
MAKSİMUM GÜVENLİ HIZ	W/F 6
ACİL HIZ	W/F 8
ANA FAZERLER	3 BAT./2 ADET
FOTON TORPİLLERİ	2 BATARYA
TAMBOY UZUNLUK	288.6 metre
TAMBOY GENİŞLİK	127.1 metre
TAMBOY YÜKSEKLİK	72.6 metre
ANA GÖVDE ÇAPI	127.1 metre
İKİNCİ GÖVDE BOYU	103.6 metre
İKİNCİ GÖVDE MAKS.ÇAPI	34.1 metre
HIZ MOTOR BOYU	153.6 metre
HIZ MOTOR ÇAPI	17.3 metre

GEMİ PERSONELİ
SUBAYLAR.....43
MÜRETTEBAT.....387

0 10 20 30 40 50
metre

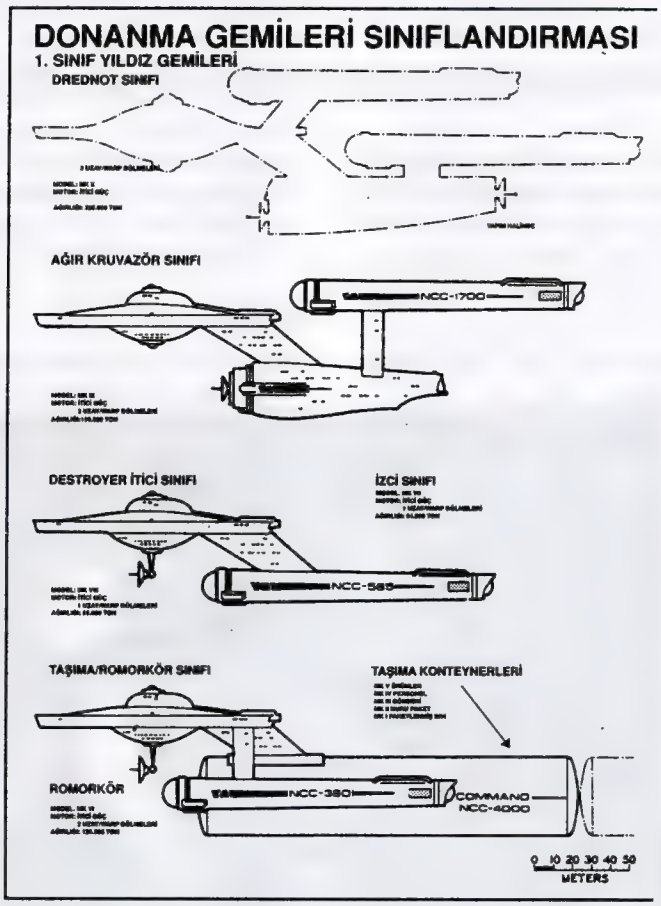

ve ikiz enerji bölmeleri.

Yıldız Filosunun San Francisco Denizüssünde parçaları üretilen "Atılgan" daha sonra, bu parçaların uzayda monte edilmesiyle oluşturulmuştur. "Atılgan" hiçbir zaman bir gezegenin atmosferine girecek şekilde dizayn edilmemiştir ve aynı şekilde herhangi bir gezegene de inemez. Görev; gemiyi bir gezegene getirdiği zaman, gezegen çevresinde 1.000 ile 7.000 mil uzaklıkta sabit bir yörüngeye girmektedir. Bu sabit yörünge, gezegenin boyutlarına, çekim gücüne, atmosfer kalınlığına ve güneşinin (güneşlerinin), ayının (aylarının) yakınlığına bağlıdır.

Ana gövdenin çapı 127.1 m.dir ve ortasına doğru kalınlaşarak 11 güverteyi oluşturmaktadır. Geminin bütününden ayrı da çalışabilecek şekilde dizayn edilmiştir, bu nedenle de bağımsız bir işletim için gerekli tüm ünitelere sahiptir.

Ana Gövdenin çalışması İtici Güç (Impulse Power) ile sağlanmaktadır. Bu İtici Güç motorları, "Uçan-Daire"nin alt arka ucundaki Mühendislik bölümündedir. Mühendislik yönetim birimleri de aynı alanda bulunmaktadır. Bunların yanında onarım, depo ve ana bölümle ilgili diğer bölümlerde, Yıldız-Hızı bölümlerinin ayrılması durumunda, ana gemiye hizmet için aynı yerdedirler.

"Uçan-Daire"nin merkezinin üzerindeki çıkıntı, birinci güvertedir ve geminin ana kontrol bölmesi olan Kaptan köprüsü burada bulunmaktadır. Geminin yönetim merkezi burası olup, Kaptan Kirk'ün tüm gemiye karmaşık manevralar yaptırmasına olanak sağlamaktadır.

Kaptan Kirk'ün kumanda koltuğu köprünün alt kısmında, geniş bir izleme ekranına karşı konumdadır. Tam önünde aynı ekrana bakan birleşik bir konsolda Trafikçi ve Dümenci oturmaktadır. Kaptan köprüsünün daire şeklindeki üst bölümünde ise sekiz adet bağımsız istasyon bulunmaktadır.

Turbo asansör kapılarının yanından başlayan bu bölümler saat yönünün tersinden sıralanmak üzere aşağıdaki gibidir;

1) Haberleşme - Teğmen Uhura tarafından kullanılmaktadır.

2) Kitaplık - Bilgisayar - Mr. Spock tarafından kullanılmaktadır.

3) Trafik Sistemler Kontrolü - Normalde insansızdır. Bu istasyon geminin tüm trafik işlemlerinden ve yedek sistemlerinden bilgi alınmasını sağlar.

4) Silah Sistemleri Kontrolü - Normalde insansızdır. Bu istasyon geminin tüm silah sistemlerinin işlemesi ile ilgili verileri sağlar.

Turbo asansör kapılarının saat yönünde ise aşağıdaki istasyonlar bulunmaktadır;

1) Mühendislik - Çoğunlukla Yüzbaşı Scott tarafından kullanılmaktadır.

2) Çevre Sistemleri - Genellikle insansızdır. Geminin iç basıncı, hava durumu, ısı derecesi v.s. gibi çevre sistemleri ile ilgili bilgiler bu bölümden sağlanabilir ve el kumandası ile düzeltmeler yapılabilir.

3) Mühendislik Sistemleri - Normalde insansızdır ve geminin mühendislik sistemleri ile ilgili tüm veriler bu istasyondan sağlanabilir.

4) Savunma Sistemleri Monitörü - Normalde insansızdır. Bu istasyon savunma sistemleri, deflektör kalkanları v.s. ile ilgili tüm verileri sağlar.

Kaptan Kirk'ün kumanda koltuğunda bulunan ana kontroller, "Atılgan"ın dev bilgisayar sistemine bağlı olup, gemideki tüm birimleri kontrol edebilecek güçtedir. Bu bilgisayar Sistemi "Duotronik" tip olup 25 yıl önce (Uzay Yolu zamanı) Dr. Richard Daystrom tarafından bulunmuştur.

Mr. Spock'ın kitaplık - bilgisayar istasyonunda ise sistemler ve işlemler, ekranlara ve göstergelere bağlı olan kontroller ve görsel+işitsel video bilgisi de bulunmaktadır. Bu nedenle Kaptandan sonraki ikinci subay da geminin işleyişi veya acil durumlarda müdahale etme hakkına sahiptir.

"Atılgan"ın bilgisayar sistemi, sese yanıt verecek ve de sesli yanıt verecek şekilde de düzenlenmiştir. Bilgisayar kadın sesi kullanmaktadır. Bunun nedeni kadın sesine, hem erkeklerin, hem de kadınların daha iyi psikolojik tepki verdiğinin saptanması olmuştur.

Mr. Spock'un bilgisayar istasyonunun ikinci işlevi ise geminin kitaplığına ulaşabilmesidir. Kitaplık, tarih, sanat, bilimler, felsefe gibi bilgilerin yanısıra bilinen diğer tüm güneş sistemlerine ilişkin veriler, yabancı cinsler, koloniler, diğer tüm federasyon gemileri, tüm personelin kişisel kayıtları gibi bilgileri de kapsamaktadır. "Atılgan" gibi uzayın bilinmeyen bölgelerinde dolaşan bir gemi için bunlar yaşamsal önem taşıyan bilgilerdir. Mr. Spock'ın kitaplık bilgisayarı geminin her hangi bir yerindeki ekrana ya da bilgisayara (sözel veya görüntüsel) olarak bağlanabılmekte ve bilgileri çok kısa sürede değerlendirebil-mektedir.

Ben Kalpazan Değilim

HİKAYE

Cüneyt Uçman

"Ben kalpazan değilim." Bu cümleyi ilk söylediğim kişi evime baskın yapıp beni tutuklayan polislerden birisiydi. Kimbilir daha kaç kez bu cümleyi kullanacağımı o zaman değil bilmek, tahmin dahi edemezdim.

"Yürü karakola. Başkomisere anlatırsın ne anlatacaksan" diye cevap verdi bana. Diğer polislerse evimde buldukları banknotları toplamakla meşgüldüler o sırada.

Dediğim gibi başkomisere de söyledim bunu: "Ben kalpazan değilim, başkomserim!"

"Yaa, öyleyse bu paralar da gökten zembille indi, değil mi?" dedi masasının üstündeki 1822 adet bir milyonluk banknotu göstererek.

Başımı öne eğdim hafifçe. "Ben kalpazan değilim" dedim alçak bir sesle.

"Oğlum, sana kalpazan diyen oldu mu? Sen sadece sahte para basmışsın."

"Hayır, komiser bey. Basmadım."

"Demek başkaları bastı?"

"Öyle de denebilir."

"Kim bastı peki bu paraları?"

"Bilemiyorum."

"Nasıl bilemezsin?"

Adam sinirden kıpkırmızı olmuştu. Zira bir buçuk saattir bana aynı soruları soruyor, ben de hep aynı yanıtları veriyordum.

Sonunda "Yeter artık!" diye bağırdı. "Götürün bu herifi içeri. Orada aklı başına gelir."

Bu cümleden beni nezarete atacaklarını anladım. Ancak yanılmışım. Beni karanlık, iğrenç kokulu, berbat bir yere götürdüler. Orada geçirdiğim saatlerde başıma gelenleri anlatmak istemiyorum. Ama hiç de hoş olmayan şeyler olduğunu bilmenizde de fayda var. Bana sordukları sorulara "Ben kalpazan değilim" diye yanıt veriyordum.

Saatler sonra benimle ilgilenen (!) memur yorulmuş olacak, çıktı gitti. Beni de iki polis kollarıma girerek bir hücreye attılar. Uyumuşum.

Uyandığımda hemen her yerimde acı ve ağrı duyuyordum. Kısa bir süre sonra hücremin kapısı açıldı. Kapıyı açan polis "Gel bakalım. Bir uzman geldi merkez bankasından. Bir de onunla görüşeceksin." dedi bana.

Ağır ağır koridoru geçtik. Başkomiserin odasına geldiğimizde uzman şahıs içeride oturmuş, paralarımı inceliyordu. Bir taraftan da "İnanılmaz, inanılmaz." diye şaşkınlığını belirtiyordu.

Beni kapıda gören başkomiser "İçeri gel." dedi. "Bu bey merkez bankasından geliyor."

Hafifçe adama bir bakış attım. Paralarımla o kadar ilgiliydi ki beni fark etmedi bile.

"Ayakta kalma, otur." dedi. Bu iyiydi işte. Çünkü ayakta duracak halde değildim. "Bey, paraların çok iyi birer taklit olduğunu söylüyor."

"Taklitten de öte." dedi uzman şaşkınlık ve hayranlıkla. "Tıpatıp aynısı. En ufak bir kusur dahi yok. Filigranların üzerindeki yazılar bile kusursuz. Bir uzman olmama rağmen ben bile inanırdım doğrusu gerçek olduklarına." Sonra bana baktı ve "Tebrikler, dostum." dedi. "Çok iyi çalışmışsın. Ancak ufak bir hata: Seri numaraları çok büyük. Hem de çok."

"Evet." dedim. "Zaten bu yüzden yakalandım."

"Peki, şimdi anlat bakalım. Nasıl becerdin bunu? Mutlaka sana yardım eden birileri vardı. Tahminimce bu merkez bankası darphanesinden biriydi. Kalıpları çaldı, paraları bastınız, o kaçtı, sen yakalandın." diye kafasındaki hikayeyi açıkladı başkomiser.

Bense sadece "Ben kalpazan değilim" demekle yetindim.

"Tamam canım. Orasını biliyoruz. Sen sadece ortağının adını ver."

Bende çıt yok.

"Hadi ama. Bu kadar sadakat aşıklarda bile yok. İdam edilirken yanında birini daha götürmek istemez misin?"

İdam mı? O da nereden çıktı? Yoktu hesapta böyle birşey! "Ne idamı?" diye bağırdım. Suratım alev alev yanıyordu.

Başkomiserin yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Evet." dedi. "Türkiye Cumhuriyeti anayasasının bilmem kaçıncı maddesine göre kalpazanlık suçunun cezası müebbet hapistir. Ancak basılan paralar kusursuz olunca iş değişiyor."

"Ama ben kalpazan değilim ki!"

"Sıktı ama bu muhabbet." Kapıdaki memura dönerek "At şunu hücresine." dedi. "Mahkemede anlatır bunları."

Hücreme giderken mahkemede savunmamı nasıl yapacağımı düşünüyordum: "Ben kalpazan değilim".

***

Duruşmam yapıldı. Ben savunmamı tek bir cümleyle yaptım. Hakim bir şey demedi. Nedense elindeki

kalemi kırdı. Kararını bir dahaki celsede açıklayacağını söyledi. İki celse arasında avukatım gelip birşeyler anlatmam için neredeyse yalvardı. Niye beni savunuyor, bilmiyorum. Oysa ben avukat tutmamıştım. İdam cezalarına karşı olan bir insan hakları kuruluşu mu ne tutmuş? İşte öyle birşey.

İkinci celsede hakim bana son olarak söylemek istediğim birşey olup olmadığını sordu. Boynum bükük "Kalpazan değilim ben!" dedim. Biraz değişiklikte fayda var. Devrik cümleler de güzel Türkçemizin yavruları.

Hakim hafifçe tebessüm etti. Bunu tek fark eden bendim herhalde. "Karar:" diyerek kükremesiyle tüm salon ayağa kalktı. "Davalının anayasanın bilmem kaçıncı maddesine göre suçlu bulunduğuna, temyiz yolu açık olmakla birlikte idamına karar verilmiştir."

O ana dek tüm bu idam hakkında söylenenler bir şaka gibi gelmişti bana. Oysa o anda ölümün soğuk nefesini hissediverdim. Korkunç birşeydi. Birden aklıma birşey geldi: Gerçeği anlatmak! Evet, onlara gerçeği anlatacaktım. Böylece beni bağışlayacaklardı.

"Bir dakika!" diye bağırdım.

Hakim şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Buyurun, birşey mi diyeceksiniz?"

"Evet." dedim kararlılıkla. "İfademi değiştirmek istiyorum."

"Bunu önce avukatınızla konuşmak istemez miydiniz? dedi yanımdaki genç avukata bakarak.

"Hayır!" dedim. "Gerek yok!"

Hakim, sen bilirsin dercesine ellerini iki yana açtı.

"Herşey amcamın ölmesiyle başladı. Miras olarak bana büyük konağını bırakmıştı. Ben de konağı satmadan önce son bir kez görmek istedim. Çünkü çocukken pek çok defa oraya gitmiştim. Özellikle görmek istediğim bir yer vardı: Amcamın çalışma odası. Orayı hep kilitli tutar, gizli birşeyler yapardı. Nitekim gittim de. Odanın kapısı beklediğim gibi kilitli değildi. İçeri girdim. Hiç de umduğum gibi bir yer değildi. Bir masa, bir sandalye, bir de buzdolabı. Tam çıkacakken masadaki bilgisayarın yanındaki bir disketi farkettim. Üzerinde "Meraklı Yeğenime" yazıyordu. Disketi taktım ve ekranda beliren yazıları bir çırpıda okudum. Okuduklarım bende şok etkisi yapmıştı. Yazılanlara göre buzdolabı zannettiğim şey amcamın icadı olan bir zaman makinesiymiş. Amcam yazısında nasıl çalışacağı, neler yapılacağı gibi şeyleri anlatıyordu. Onun tavsiyesi yakın gelecekte bir zamana gitmem, kısa süreli bir iş bulup çalışmam ve bu işten kazanacağım paralarla günümüze geri dönmemdi. Bu sayede zengin olacaktım. Böylece amcam sevgili yeğenine bir konaktan daha fazlasını, sınırsız bir serveti bırakmış oluyordu."

Soluk almak için biraz durdum. Hakim ve diğerleri garip bir ifadeyle bakıyorlardı bana.

"Geri kalanı kısaca anlatmaya çalışacağım. Aygıtı denedim ve tavsiye edildiği gibi yakın gelecekte bir zamana gittim. Küçük bir iş buldum ve çalışmaya başladım. Aslında at yarışı, piyango, loto, toto sonuçlarını öğrenip dönmek, bu sayede zengin olmak daha kolaydı. Ama ben bu tavsiyeleri amcamın son isteği olarak düşündüm ve yerine getirdim."

Galiba işe yarıyordu anlattıklarım. "Bir hafta çalıştım bulduğum işte." diye devam ettim. "Kazandığım para tam olarak bir milyar sekizyüzyirmiiki milyondu. Tabii o zaman da başka bir problem çıktı, karşıma: Ücreti bana on ve yirmi beş milyonluk banknotlar ve birer milyonluk bozuk paralar şeklinde ödediler. Maalesef bu paraları günümüzde kullanamazdım. Daha yakın bir geçmişe gelip paraları birer milyonluk banknotlara çevirdim. Ancak çevirene kadar canım çıktı, desem yeridir. Geleceğin esnafı da çok kaba, canım. Hatta bir ara vazgeçmeyi bile düşündüm. Ama bu amcamın son isteğiydi ve yerine getirilmeliydi."

"Güçlükle tüm paraları bozdurmayı başardım. Ve günümüze geri döndüm. Aldığım paralarla eve geldim. Fakat ertesi sabah korkunç bir haber aldım. Amcamın konağı yanmıştı. Artık zaman yolculuğu yoktu. Olsun, ben de kazandığım paralar ve sigortadan alacaklarımla bir iş kurar, geçinir giderdim. Ancak yaptığım yoğun alışverişler sonucu yakayı ele verdim. Şimdi de buradayım."

Hakim şaşkınlığından kolay kurtuldu. "Hımm." dedi. "Bu durumda kararımı değiştirmem gerekecek."

Mutluluktan neredeyse gözlerimden yaşlar gelecekti. Top direkten dönmüştü. Kurtulmuştum. Artık yaşama geri dönmüştüm.

Avukatım kulağıma "Bravo! Çok zekice bir plan. Fakat niye daha önce anlatmadın?" diye fısıldadı.

Hakim yine "Karar" diye gürledi. "Sanığın..."

***

Evet, kurtulmuştum. İdamdan kurtulmuştum. Ama maalesef anlattıklarım beni başka şeylerden kurtarmaya yetmedi.

Ama olsun. Burası da güzel bir yer. Yeni arkadaşlar, yeni bir çevre. Herkes bembeyaz giyinmiş olsa da güzel bir yer sayılır burası.

Hem artık söylediğim yeni bir cümle, savunduğum yeni bir fikir var:

"Ben deli değilim!"

Son Savaş

ÇEVİRİ HİKAYE

M.J. Findli

Lost War

Çeviren : Varol Mert

Başkomutanın düşünceleri uyumasına engel oluyordu. Doğruldu ve yatağına oturdu. Arkasındaki duvardan gelen hafif titreşimler rahatlattı ve gözlerini kapadı. EDEM gezegeni, galaksinin bilinen kısmında, insanoğlu tarafından keşfedilen, atmosferinde oksijen olan tek gezegendi.İlginç tesadüflerden sonra bu gezegende yaşam gelişmişti. Örneğin Dünya'da bir bitki ailesinden on temsilci varsa, bu EDEM'de iki kat fazla ve en az üç kat daha güzeldi. Dünya bir anda insanlar için renksiz ve sıkıcı oluvermişti. Bunun sebebi insanların yeniye ve güzele karşı olan bitmez tükenmez ilgisi ve isteğiydi. Ve belki de bu istek, büyük coğrafi keşifler çağındaki göçler gibi, EDEM'e kitlesel bir göçe sebep oldu. Organize olmayan göçün getirdiği karmaşa, yapılan hatanın tehlike olmadan önce farkedilmesine engel oldu. Dünya ve uzaylıların uzay gemilerinin karşılaşması insanların rehavetten çıkmalarını ve kendilerine gelmelerini sağladı, ama artık çok geç olmuştu.

Yaratıkların acımasızlığı ve gaddarlığı hakkındaki söylenti ve dedikodular, Dünyalı göçmenler arasında paniğe yol açtı ve göç tersine döndü. Dünya hükümeti ne yapacağını şaşırmıştı. Dünya kamuoyu tepkileri sonucunda, yaratıklarla görüşmeler yürütmek ve iki medeniyet arasındaki ilişkileri düzenlemek için özel bir uzay gemisi ve ekip gönderildi. Ama bu aceleci karar fiyasko ile sonuçlandı. Uzay gemisi geri dönmedi.

Gözlemciler, uzay gemisinin yaratıkların ilk kontrol noktasına yaklaşmadan önce imha edildiğini bildirdiler. Anlaşılan yaratıklar EDEM için görüşmek istemiyor, savaşmak istiyorlardı.

Dünya hükümeti insiyatifi eline geçirdi ve EDEM'i savunma hazırlıkları başladı. Yaratıklar sayısal canlı kuvvet ve uzay savaş tekniği üstünlüğüne güveniyorlardı. Dünyalılar ise hiç bir şeye güvenmiyorlardı. Birkaç yüzyıldan beri savaşmamışlardı, terkedilmiş ve gereksiz olan bilgileri tazelemek zor geliyordu.

İlk olarak iki filo EDEM yakınlarında karşılaştı. Altı savaştan sonra, doğal uydusu olmayan gezegen, yarıyanmış, erimiş veya parçalanmış binlerce uzay gemisinin parçalarından oluşan, muazzam bir halkaya sahip oldu. Şimdi bütün ümitler bu yedinci ve son savaşa bağlanmıştı. Ya Dünyalılar galip gelecekti, ya da yaratıklar galip gelip EDEM'i istila edecekti. Dünyanın muazzam olanakları tükenmek üzereydi...

Başkomutanın kafasında şimşek gibi kısa ve ani bir fikir doğdu. Fikir çok basitti. Generalismus Ney gözlerini açtı ve üstündeki ince suni kumaştan yapılmış örtüyü kenara itti. Yalnızca bir doğru çözüm vardı ve o artık bu çözümü biliyordu.

Duvara monte edilmiş iletişim panelinden çağrı sinyali duyuldu.

'Sir". Tarihi asalet ünvanı bu ciddi ortam için hiç uygun değildi, ama ekrandaki saçları erkenden ağarmış genç adam bunu düşünmüyordu. Bakışı telaşını belli ediyordu.. "Sir yaratıkların filosu hücum pozisyonu için hazırlanıyor" diye devam etti genç adam.

"Hemen geliyorum" diyerek fırladı yataktan Ney.. "Bizim taraftan hiçbir hareket olmasın ekskoordinatör Piyrin". "Tabii Sir" diye yanıtladı Piyrin ve bağlantıyı kesti.

Generalismus Ney çabucak giyinmeye başladı. İnsanlar onun, rakibin stratejik planlarını analiz etme ve Dünya Filosu hareketlerini koordine etme yeteneğine güveniyordu. Bu çok zor bir görevdi. Karşı tarafta da çok yetenekli bir kumandan olan Daykaylif Li vardı (daykaylif rutbesiydi). Ney giyindi ve aynada kendine baktı. Herşey yerindeydi. Geniş göğüslerindeki madalyalar hafifçe tıngırdıyordu, üniformasının kolundaki koskocaman Dünya amblemi çok iyi görünüyordu. Rahatlayarak dışarıya çıktı. "Ekskoordinatör Piyrin, Sir" - onu kumanda kabininde karşılayarak kendini takdim etti beyaz saçlı adam. "Birinci Filo öngörülen pozisyonu aldı efendim."

"Koordinatör Silov, Sir ikinci filo öngörülen pozisyonu aldı" dedi ikinci koordinatör.

"Aaang, Sir" diye kendini takdim etti orta boylu, bembeyaz dişli bir siyahi olan üçüncü koordinatör. "Flagman Antey öngörülen pozisyonda."

"Leming" diyerek kendini takdim etti, yüzünde koskocaman kırmızı leke olmasa yakışıklı sayılabilecek, dörtüncü koordinatör, "Tüm yardımcı kuvvetler hazır, Sir".

Koordinatörler hızlı adımlarla yerlerine döndüler ve emirlerini filolara ilettiler. Ney ancak şimdi büyük ekrana dikkatle baktı. Daykaylif Li üçgen şeklinde bir düzene dizilmiş halde hücum ediyordu. Üçgenin ucunda yaratıkların baş gemisi bulunuyordu.

"Sizi bu nedenle çağırdım, Sir" dedi Piyrin, Ney'in ona baktığını farkederek. "Bence bu üçgen dizilişlerinin amacı bizi şaşırtıp dizilişimizi değiştirmemizi sağlamak ve bunu yaparken bizi hazırlıksız yakalayıp hücum etmek."

"Bizi arkadan vurma ihtimalini de göz ardı etmemek gerekir" diye mırıldandı Leming. Generalismus Ney ona hafif şaşkın baktı. Leming genellikle böyle konuşmalara iştirak etmekten kaçınıyordu.

"Li, bizim bu taktik hamleyi anlayacağımızı tahmin edecek kadar zekidir."

Başkomutanın bakışlarını soru olarak algılayarak devam etti Leming. "Belki yedek olarak birşeyler tutuyor ve onunla bize sürpriz hazırlıyor. Bu ne olabilir bence bunu düşünmeliyiz."

"Neden bunu düşünmeden önce rakibin taktiğini uygulamayalım?" diye sordu Aang ve yüzünü Ney'e çevirdi. "Üçgen dizilişin üstünlükleri tarihte kanıtlanmıştır."

"Piyrin, filonun bu dizilişe geçmek için ne kadar zamana ihtiyaç var?"

"On dakika civarında, Sir."

"Tamam o zaman. Dizilişin yapılması için emirleri iletin Piyrin!"

Generalismus Ney düşünceli olarak ekrana baktı ve Piyrin'in ne cevap verdiğini duymadı.

"Birşey dediniz mi Piyrin?" dedi o.

"Hayır efendim, filomuz emirlerinize göre diziliyor...

"Yaratıklar hızlarını kestiler!" diye araya girdi Aang.

"Bizim hızımız?" diye sordu Ney.

"Işık hızının dörtte üçü!" diye cevapladı Piyrin.

"Düşürün! Onbeş dakika sonra duruyoruz. Rakibin nasıl hareket edeceğine bakacağız." Yardımcılarının aralarında attıkları şaşkın bakışlara rağmen, fazla açıklık getirmeden konuştu Ney.

Ney aniden sordu. "Destek gemilerimizde kaç kişi var, Leming?"

"Yedi bin civarı, Sir."

"Tam ne kadar."

"Altı bin yediyüz seksen!" diye ağır ağır cevapladı Leming ve yüzündeki kırmızı leke daha da kırmızı oldu.

"Sizde Silov."

Silov şaşkın şaşkın yanıtladı.

"Onbin dokuzyüz yirmi".

Başkomutan Piyrin'e döndü.

"Toplam savaşa katılan sayısı?"

"Onsekiz bin yüz iki kişi efendim." - diye titreyen bir sesle konuştu Piyrin ve sesini düzelterek devam etti. "Emriniz yerine getirildi. Dünya filosu AKDW-II-XZ yıldızına göre durağandır, efendim."

"O halde Antey'in yerine filonun başına Çen'in geçmesini söyleyin ve Komodor Hipolsiyon'un komutası altında 16. karede yeni pozisyon alınsın..."

"Geri mi çekiliyoruz?" diye herkesin adına sordu Leming.

"Hayır. Ama gerçek bir cennet bile olsa bir gezegen için 18 bin kişinin hayatını feda etmek sorumsuzluktur. EDEM buna değer mi, hiç düşündünüz mü?"

Başkomutan sıra ile astlarına baktı. Hiç birisi ona cevap vermedi. Daha ne demek istediğini ve sözü nereye getireceğini anlayamamışlardı.

Ney gülümseyerek, "En iyisi ve en akıllıcası savaşa sadece Antey'le girmek." dedi. Böylece bu 18 bin kişi ölmekten kurtulur. İnsanlık tarihinin erken çağlarında, kimin galip geleceğine orduların savaşması yerine komutanların teke tek yaptığı mücadele sonucuna göre karar verilirmiş. Böylece binlerce insanın ölümü önlenirmiş."

"Demek ki o zamanki insanlar çok daha insancılmış."

Aang Başkomutanın düşüncesini anlamıştı. "Daykaylif Lı böyle bir meydan okumayı kabul eder mi?"

"Kabul eder' diye emin olarak karşılık verdi Ney. "Bunu herkes gurur meselesi olarak kabul eder. Kimse korkak görünmek istemez."

"Dördümüz dışında Antey'de kaç kişi var."

"915 kişi Sir" dedi Piyrin.

"Onlar da gemiyi terketsin. Aang geminin kumandasını tek başına başarabilir... Ayrıca benimle kalmayı kabul edip etmediğinizi sormayı unuttum."

Cevap yerine dört bakışla karşılaştı. Bu bakışlar kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ney sorusunu tekrarlamadı.

Ekrana baktı. Yaratıkların filosu durmuştu. Filo yavaş yavaş eski dizilişini bozup eşit genişlikte sıralar halinde diziliyordu. En önde ise Komutan gemisi vardı.

Ney sordu. "Komutan gemisi ve filonun arasındaki mesafe nedir?"

"Yaklaşık bir milyon km. Sir" diyerek hemen cevapladı Piyrin. "Hızını Antey'e doğru artırıyor, diğer gemiler ise durmuş vaziyette."

Ney rahatladı "Harika." Demek ki teke tek savaşı kabul etmişti.

"Hipolsiyon emrinizi yerine getirmemiş Sir!" dedi slov heyecanla. "Filomuz yarı daire halinde 700 bin km. arkamızda savunma pozisyonunda."

İlk anda Başkomutan inanamadı, dönüp baktığında ise gerçekten çok kızdı. Hipolsiyon'un niyeti tehlike anında müdahale etmekti, ki bu hiç bir şekilde yapılmamalıydı. Onun yardımı tüm planlarını bozabilirdi.

"Yaratıkların Gemisi yavaşladı, durmak üzere!"

"Tamam Piyrin." dedi Ney. Dünyanın radyo sinyalini gönderin ve yardımcı silahların kumandasını Aang'dan alın. Ona sadece Antey'in kumandası kalsın. En kötüye de hazır olmamız gerekiyor."

"Radyo sinyal gönderildi Sir" dedi Piyrin.

Başkomutan artık onu duymuyordu. Aklından, belki de Li'nin de astlarıyla konuştuğu ve hücum edip etmemek konusunda karar veremediği düşüncesi geçiyordu. Ama hayır. O Li'ye meydan okumuştu ve savaşı onun başlatması gerekiyordu...

"İleri" diye emretti Ney ve kendini en yakın koltuğa bıraktı. Ana motorlarının ivmesi onu geriye bastırdı...

Başkomutan savaşı hatırlamıyordu. Hafızasında sadece bazı anlar kalmıştı, fakat onlar da o kadar parça parçaydı ki bunların aşırı uyarılmış beyninin ürünü olup olmadığı konusunda emin değildi.

Antey rakibine darbeler indiriyordu ve kendi de darbeler alıyordu. Darbelerden zırhının bir kısmı parçalanmıştı. Bir çok bölümünün koruma kalkanları bozulmuştu...

"Antey artık kontrol edilemez Sir" diyerek ona döndü Aang.

Piyrin ekledi "Savaş yeteneği %2'den fazla değil" "Pratikte bu savaşa devam edemeyiz. Aynısı rakibimiz için de geçerli..."

Piyrin sözünü bitiremeden yaratıkların gemisinden bir ışık parladı. Geminin ön kısmı muazzam bir ateş çiçeği gibi açıldı. Büyük bir darbe Antey'i sarstı. Generalismus Ney duvara dayanarak doğruldu.

"Yaralı var mı? Piyrin?" diye alçak sesle sordu.

"Karanlıkta Piyrin'in sesi geldi. "Ben iyiyim Sir."

"Silov? Aaang? Leming?"

"Bende herşey yerinde..." dedi yakın bir yerden Silov'un sesi.

Aang'ın sesi ise uzaktan ve kısık geldi. Belli ki üstüne birşeyler düşmüştü.

Ney soğukkanlılığını elden bırakmadan sordu. "Tek başına başarabilecek misiniz Aang?"

"Deneyeceğim, bilemiyorum..." Aang sustu.

"Ben iyiyim," diye seslendi Lemin, "ama bir elimi hareket ettiremeyorum." O anda sarımsı acil aydınlatma yandı ve olanların gerçek boyutu görüldü. Yaratıkların son darbesi Antey'i bitirmişti. Geminin süper korumaya sahip komuta bölümü bile hasar görmüştü. Duvarlar yüksek sıcaklıktan erimiş, ekranlar kırılmış, koltuklar yerlerinden fırlamış ve tüm aygıtlar çalışamaz durumdaydı. Koltukların birisinin altına bir insan ayağı sıkışmıştı.

Generalismus Ney eğildi ve koltuğu kaldırdı. Altında Aang'ın bedeni görüldü. Ney onu kaldırmayı denedi, fakat sağ kolundaki ağrı engel oldu.

"Neyiniz var Sir?" diye sordu yanına gelen Piyrin. Yüzü kanlıydı ve kanlar yırtılmış astronot elbisesi üzerine akıyordu.

"Yardım edin de onu kaldıralım."

Birlikte Aang'ı daha temiz bir yere taşıdılar. Köşeden inleyerek kalkan Silov'un sesi geldi.

"Sağ mı?" diye sordu Silov. Piyrin yüzündeki kanı silerek yanıtladı "Sağ."

"Leming'i aramalıyız."

Silov kendine yıkıntılar arasından yol açarak "Sesi bana yakın bir yerden geliyordu" dedi.

"Burada" diye ekledi, sonra bir eşya yığını üzerine eğilerek. "Zannediyorum ki..."

Leming alttan seslendi . "İstediğini zannet, yardıma geldiysen buradan kurtulmama yardım et."

Silov ve Ney, Leming'in üstündeki eşyaları kaldırmaya başladılar, fakat vücudu görüldüğü zaman aniden durdular. Sağ kolu ağır bir cisim tarafından ezilmişti. Bacakları doğal olmayan bir şekilde bükülmüş duruyordu. Bunlara rağmen yüzünde, kırmızı lekesinin bile gölgeleyemeyeceği gülümseme vardı.

"Leming?" diye bir çığlık çıktı Başkomutanın ağzından.

"Birşey değil Sir, diye karşılık verdi Leming. "Ben alışığım. İlk defa olmuyor."

"Aang'ın yanına götürelim" dedi Ney.

Piyrin, duvardaki kızgınlıktan bembeyaz olmuş alana bakıyordu. Silov ve Ney de o tarafa baktılar. Yanan izolasyonun kokusu kabini kapladı. Biraz sonra duvar gürültü ile düştü ve oluşan delikten uzay elbiseli bir kişi belirdi.

Başkomutan dahil herkes şaşkınlık içindeydi. "Hipolsiyon, ne arıyorsunuz burada?" Herkesi bekliyordu, yaratıklar dahil, ama Çen'in kaptanını beklemiyordu.

"İyi misiniz Sir?" diye nazikçe sordu Hipolsiyon.

Ney sesini yükseltti. "Size burada ne arıyorsunuz dedim?"

"Sizi kurtarmaya geldim. Yaratıklarla anlaşmaya vardık."

"Yaratıklarla anlaşmaya mı vardınız?" Ney şaşkındı.

"Evet, Sir. Yaratıkların geçici Komutanıyla. Her iki taraf da kendi Başkomutanını almak üzere birer kişinin gitmesi konusunda anlaştık ve ben komutayı Yıldız gemisinin komutanına vererek geldim."

"Yaratıkların tarafında durum ne?" diye sordu Ney.

"Son bilgilere göre onların gemisinden 10 kişi çıkarmışlar. Belki arasından birisi Daykaylif Li'dir," dedi Hipolsiyon.

"Aang ve Leming'ı taşımamıza yardım edin" dedi düşünceye dalmış bir şekilde Ney. Hipolsiyon eğildi ve Aang'ı dikkatlice kucağına aldı. Piyrin ve Silov, Başkomutanın yardımıyla bayılmış olan ağır yaralı Leming'i taşıdılar.

***

"Daykaylif Li'nin orada olduğuna emin misiniz?" Ney yaratıkların kurtarma gemisine bakarak sordu

"Büyük olasılıkla Sir," diye kurtarma gemisinin kumanda pultundan seslendi Hipolsiyon.

"O halde ileri" dedi Ney.

"Anlayamadım Sir?" dedi Hipolsiyon yanındaki Piyrin'e bakarak.

"Burada anlaşılmayacak ne var? İleri, yaratıkların kurtarma gemisine doğru!"

"Saldıracak mıyız efendim?" diye sordu yeni gelen Silov. Yüzünden gizleyemediği hayal kırıklığı okunuyordu. Generalismus Ney neden korktuklarını anladı ve gülümsedi.

"Saldırmak mı Silov? Aklımın ucundan bile geçmedi. Tam tersi barış imzalamaya gidiyoruz, çünkü Daykaylif Li'nin ve bizi seyreden herkesin savaşın acımasızlığını ve onun sonuçlarını hissetmelerini sağladım. Son savaş çok acımasızdı. Biliyorum belki beni suçluyorsunuz, ama savaş taraftarlarının ölümün soğuk yüzünü görmesi için teke tek dövüşten başka yöntem yoktur. Artık eminim, yaratıklar barıştan iyi bir şey olmadığını anladılar ve inanıyorum ki buna Galaksideki tüm akıllı yaşam türleri katılırlar... Yeter ki akıllı olduklarını düşünmekle kalmayıp, gerçekten akıllı olsunlar."

Ney iyi bir askerdi ve tahminlerinde yüzde birkaç şüphe payı bırakmayı ihmal etmiyordu.

Cayya Kuyusunda Üçlü Salto

HİKAYE

Emrah Göker

...

Nicedir evinin açık kapısı önünde o garip mektupla ayakta dikildiğini farketti. Aklı karışmış bir yüz ifadesiyle kapıyı kapatıp içeri girerken arkasından biri seslendi:

"Yapma!"

Profesör Bekir gerizekalı bir fizikçi değildi. Kuantumdan sıkılınca felsefenin işini bitirmiş, sonrasında uzun yıllar Budizm'le uğraşmıştı. Gerizekalı olmadığından, ona kimin seslendiğini görmek için arkasını dönmekteyken akıl oltasına takılan bir çocukluk anısını nöron denizine geri bırakmanın aptalca birşey olacağını anlamıştı. O küçücük zaman müsveddesi içinde Profesör Bekir şunu anımsamıştı: Çocukken üst kattaki komşunun oğlu Cevat'la "haberler"cilik oynarlardı. "Haberler"cilik iki-üç yüzyıl sonraki kültür antropologlarının "Ortadoğu Metropollerinde Orta-Sınıf Çocuk Oyunları: 20. Yüzyıl Sonu" başlıklı bir tezine dahil edilebilecek nitelikler taşımasa da iki çocuk için eğlenceli bir oyundu. Babasının mikrofonunu Cevatların eski teybine bağlayıp koydukları kasede uydurma haberler okurlar, sonra büyük bir ciddiyetle kayıtlı seslerini dinlerlerdi. Profesör Bekir (o zamanlar bu haysiyetli unvana sahip değildi tabii) her seferinde bir türlü kendi sesini tanıyamaz, garipser, ve bu işe çok şaşardı. İşte bu yüzden arkasından gelen sese doğru yaptığı 180 derecelik dönüşünü tamamlayıp nihayet sırtını her aklı başında kapının yaptığı gibi "bam!" diye kapanan kapıya verdiğinde kendisine seslenenin kim olduğunu çoktan biliyordu.

Profesör Bekir Kurdeşen'in karşısında profesör olduğu şüphe götürür bir başka Bekir Kurdeşen duruyordu ve bu andan itibaren, bilinmeyen bir nedenle orijinal Bekir Kurdeşen'in beyin hücreleri olayın hiç de olağanüstü olmadığı uzlaşmasına vardılar. Bu, Bekir Kurdeşen(ler) için değilse bile bizler için işleri biraz daha kolaylaştırıyordu.

Artık iki tane Bekir Kurdeşen'imizin olduğuna göre biraz profesörün dış görünüşünden bahsedelim: Bekir Bey dış görünüşe önem vermeyen bir bekardı. Tahmin edilebileceği gibi yarı-kel, 39 yaşında, ve haliyle göbekliydi. Göz kenarlarında ve yanaklarında yıllardır uğraştığı derin meselelerin bıraktığı derin izler vardı. Yüzü yuvarlaktı ve dudakları hep gülümser bir pozisyonda durmaktan çok hoşlanır gibi duruyorlardı. Onu diğer insanlardan farklı kılan özelliği ise bunlardan hiçbiri değildi. Bu özellik altı sene önce Yeni Delhi'de bir taoistin alnına çizdiği Yin ve Yang sembolü idi. Bir taoistin bunu neden yaptığına bulamadığı yanıt, bu sembolü alnına neden çizdirdiği ve sembolün oraya hangi maddeyle çizildiği sorularının yanıtlarına da hiç yardımcı olmadığından Profesör Bekir altı senedir alnında bir santimetre yarıçapındaki bu daireyle geziyordu. Onu oradan silme uğraşları Yin ve Yang'ı birbirine karıştırması, ve eskisinden daha az estetik duran kapkara bir leke elde etmesiyle sonuçlanmıştı.

Profesör Bekir karşısındaki adamın alnındaki lekeyi farketmişti hemen. Bu yabancı Bekir (insan bazen kendisine nasıl da yabancılaşabiliyor) garip giysiler giymekteydi ve boynunda bir anlam veremediği ama

elektronik bir şeymiş izlenimi veren bir alet vardı. Profesör Bekir aletin üzerinde hiç de keskin olmayan gözleriyle "Made in Taiwan" gibisinden bir yazı ararken o Bekir bağırdı:

"Yapmamam gerekiyor Bekir!.. Şey, özür dilerim... Biraz heyecanlıyım da... Sanırım bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

İki adam bilinçsizce salona yürüdüler. Profesör Bekir sakin bir tavırla Bekir'e yer gösterdi.

"Evet, ne oluyor kuzum? Sen gerçekten ben misin?"

Sözleri ağızda dilin şaklatılmasına benzeyen bir sesle kesildi ve sesin geldiği yerden otoriter bir tonla biri konuştu:

"Ona inanma profesör! Kandırmasına izin verme!"

Profesör Bekir o çok iyi bildiğiniz çocukluk anısını bir daha hiç unutmayacağını düşünerek sesin sahibine döndü. Bu adam, kendisinin (ve kendisinin - karşı koltuktaki-) biraz daha yaşlı bir haliydi ama göbeği yoktu. O malum leke ise yerli yerindeydi. Bu durumdan ebleh bir haz duyduktan sonra Profesör Bekir garip bir biçimde bu iki adamdaki en baskın ortak yönün (ikisinin de Bekir Kurdeşen olmasından başka) boyunlarındaki elektronik alet olduğu kanaatine vardı.

Koltuktaki Bekir nefretle profesörün oturduğu koltuğun arkasında kararlı bir tavırla dikilen Bekir'e bakıyordu ve belindeki tabancaya (bunu yeni farketti profesör ve gelecekte bir gün silah kullanmayı öğrenmekle ilgili aklının bir köşesine not aldı) davrandı. Ayaktaki Bekir istifini bozmadan:

"Salaklaşma Bekir! "dedi" Tabancanı yerine koy. Beni öldürürsen neler olabileceğini hiç düşündün mü?" Tabancalı Bekir'in bu konuda en ufak fikir kırıntılarına bile sahip olmadığı yüzünden anlaşılabiliyordu. "Onüçüncü difransiyelde paydada sanal sayılar belirmeye başlayacak... Sonra Zaman Doğası Önermesi'ni hatırla. Bahse girerim ki evrensel bilinç o tabancadan kurşun çıkmamasını, çıksa bile beni..."

"Git buradan yaşlı bunak! Bugün bu adam o denklemi çözerse herşey mahvolacak!"

Tartışma, aniden durağan halden devingen hale geçen bir sandalyenin cam dolabın içinde daha rahat edeceğine karar vermesiyle sona erdi. Bu kararda sandalyenin ben-bilinci değil, eskiden bulunduğu yerde dördüncü bir Bekir Kurdeşen'in maddeleşmesi etkin rol oynamıştı. Olayın öncesine ise o tanıdık ağızda dilin şaklatılma sesi eşlik etmişti.

Bu yeni Bekir Kurdeşen'in boynunda da artık profesörün (orijinal Bekir) bir "zaman burgaçlatma ılgılayıştırıcısı" olduğuna karar verdiği o aletten vardı. Yeni Bekir'in siyah, çember bir sakalı vardı ve alnındaki lekeyi bir yara bandıyla kapatmayı uygun görmüştü, garip giysisinin yakasında üstünde ne olduğu anlaşılamayan yeşil, küçük bir rozet vardı.

Yeni Gelen Bekir, etrafına hızla göz atıp kısa bir süre düşündükten sonra "Yüce Rabbim," diye hemen söze girdi, "eğer kullarının zamanla oynaşmasını isteseydi Kur'an-ı Kerim'i Peygamber Efendimiz'e değil, Herbert George Wells gavuruna indirirdi! Sen, profesör, sefil bir günahkarsın!"

Bir karışıklık oldu. Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Tartışmalar ve bağrışmalar sürerken ortaya bir Bekir Kurdeşen'in daha çıktığı ve tartışmalarda Tabancalı Bekir'den Sonra Gelen Bekir'in yanında yer aldığı anlaşıldı.

"Beyler, beyler!" dedi Bekir. "Zamanı tersten okursak..." dedi öbür Bekir. "Zaman Burgacı Türkiye'ye ün kazandırmış ve..." dedi diğer Bekir. "Senin 2026'da olacaklardan haberin var mı?" dedi bir başka Bekir. "A, o lekeden kurtulamadınız mı hala?" dedi sonuncu Bekir.

Çılgınlık noktasına doğru acele adımlarla ilerleyen karmaşa altıncı bir Bekir Kurdeşen'in canhıraş

haykırışlarıyla sona ermiş gibi gözüktü. Şimdi tüm Bekir'ler üzerinde siyah, çok resmi görünen bir üniforma ve bu üniformaya takılı bir alay zamazingo bulunan bu Ukala Bekir'e bakıyorlardı.

"Kesin sesinizi," dedi soğuk soğuk. "Ben Üstzaman'dan geliyorum. Zamanaltı Burgaç Ardıçlama Bölümü. Paradoksal Durumlar Alt Birimi. Bana verilen bu pardu'yu (paradoksal durum) kaydetmek için buradayım. Olası sorularınızın hiçbirinin yanıtını bilmediğimden emin olabilirsiniz. Bana yapabileceğiniz en büyük iyilik kayıtlarda kolaylık için birbirinizle şu kodlarla konuşmanız:..." Bir dakika sonra Bekir - üst (kendine uygun gördüğü kod) unutulmuştu ve tartışma tekrar alevlenmişti. Bekir-prof (biz ondan yine yer yer profesör diye sözedeceğiz) mutfağa çay yapmaya gitti.

Bekir-prof'un aklını kurcalayan bir şey yoktu. Tam beş şey vardı. Beşi de kendisine benzediğinden profesör hangisinin aklını daha çok kurcaladığını bilemiyordu. İşin kötüsü zaman burgaçlatmasını nasıl keşfettiğini, çözülmesi gerekenin (ya da dört Bekir'den ikisinin istediği gibi çözülmemesi gerekenin) hangi denklem olduğunu da bilemiyordu. Çözülmek gibi bir kolaylık göstermeyen o kadar çok denklemi vardı ki! Dördüncü gelen Bekir'in (ona niye Bekir-top denmişti acaba?) alnındaki lekeyi nasıl çıkarttığını sormak için aklının derin bir köşesine not aldı. Çay suyunu kaynamaya bırakarak salona döndü.

Bekir-müsl bağırıyordu: "O denklem yok edilmeli!"

Bekir-iki itiraz etti: "Hayır! Bu bizim yaşantılarımızı yoketmekle kalmaz, bilimin ilerlemesi-"

"Yav sen hangi devirde yaşıyorsun? Usun öncelliği ve Newtongil bilim anlayışı çoktan postmodernizm tarafından boğazlandı ya!" Alaylı bir kahkaha attı ve Bekir-ilk profesöre döndü, "Bu herifin, her ne kadar bu ben olsam da, yaptıkları da yokedilince aklın son marifeti ortadan kalkmış olacak! Yaşasın Yeni Zamanlar!"

Bekir-top abartılı biçimde kibar bir tavırla araya girdi, Bekirler'in en yaşlısı gibi görünüyordu: "Baylar, sizce de ortada bir karışıklık yok mu?" Herkesin aval aval baktığını görünce 'ne kadar yetersiz algılayışlarınız var' gibisinden bir yüz ifadesi takındı. Geldiği zamanda bu çeşit yüz ifadeleri takınmak bireysel etkileşimin en ileri aşaması olarak görülmekteydi.

"Her birimizin paralel evrenlerden geldiği açık değil mi sizce de?" dedi.

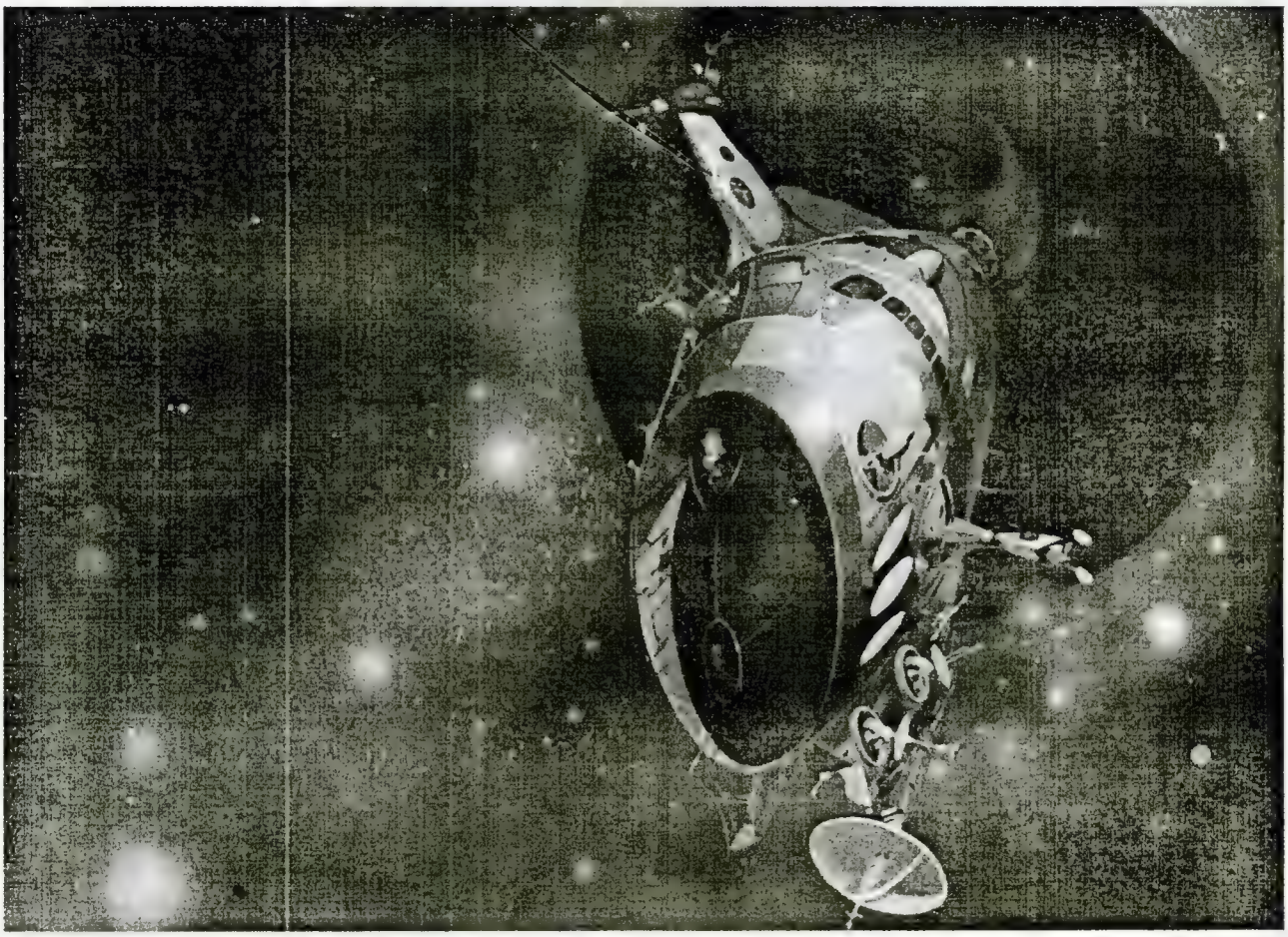

"Saçma! Allah kullarına birden çok kader çizmez!"

Bekir-iki Bekir-Müsl'ü kaale almayarak: "Bir dakika! Bekir-top'un dediği mantıklı. Neden hepimiz bildiğimiz dünya tarihlerini anlatarak karşılaştırmıyoruz?"

Hepsi dakikalarca zırvaladılar. Bu, söylev vermedeki yeteneksizliklerinden değil (Bekir Kurdeşen'in iyi bir ders anlatıcısı olduğu öteden beri bilinirdi), yaşlı Dünya'mızın üstündeki en akıllı canlının kendi kendini yoketmeye çalışmak gibi tarihsel bir eğilimi olmasındandı.

Sonunda Bekir-top'un haklılığı ortaya çıktı. Profesör Bekir ise tartışmayı sadece seyrediyor, Bekir-top'un neden ikide birde ona bakıp yüzüne 'ben grosmarketlerde kadın parfümlerine bakmayı severim' gibisinden bir ifade takındığını anlayamıyordu. Kısa bir süre sonra dört Bekir (Bekir-üst fütursuz bir tavırla kaydediyordu herşeyi) şu sonuçlara varmışlardı:

BİR - Burgaçlatmadan önce yaşadıkları uzay-zamanlar farklıydı.

İKİ - Bu evrenlerin tarihleri şu andan, bu tartışmayı yaptıkları zamandan 16 yıl sonrasına, 2013'e kadar tıpatıp aynıydı.

ÜÇ - 2013'ten sonra tarihler farklı yönlere ıraksıyorlardı.

DÖRT - Profesörün çay servisi yaparken ortaya attığı boyunlarındaki aletin zaman burgaçlatma ılgılayıştırıcısı olduğu fikri saçmalıktı, zira işlem burgaç açılacak zamandaki aletlerle yapılırdı.

BEŞ - Dördünde de bulunan o aletin ne olduğunu, onu onlara kimin nasıl taktığını hiçbiri hatırlayamıyordu.

ALTI - Çaylar berbattı.

Bu noktada Bekir-müsl ile Bekir-iki'nin girmek üzere oldukları tanrıbilimsel bir tartışmayı engellemek amacıyla profesör atıldı: "Peki beyler sorabilir miyim," dedi Bekir-top'un takınmak üzere olduğu 'ne soracağını endişeli bir merakla bekliyorum' gibisinden bir ifadeyi görmemezlikten gelerek. "Ne yapacaksınız? Siz tartışırken denklemi hatırladım, burada, kafamda; hala nasıl çözülebileceğini bilmiyorum. Siz benler benim sizin birbirimizi boğazlamanızı mı seyretmemi bekliyorsunuz, yoksa başka planlarınız var mı?"

Bir anlık suskunluktan sonra Bekirler aynı anda kara bir lekeye dönüşmüş Yin ve Yang sembollerini kaşıdılar, hatta Bekir-top bile bu eski alışkanlığını unutmamıştı. Bakışlar aniden Bekir-üst'e çevrildi. Profesör bu Bekir'in Üstzaman'dan geldiğini söylediğini hatırlayarak acaba Asimov okuyup okumadığını düşündü. Sonra onun kendisi olduğunu ve üniversitedeyken bol bol bilimkurgu okuduğunu anımsadı. Sonsuzluğun Sonu'nun hangi rafta durduğunu hatırlamaya çalışırken Bekirler Bekir-üst'ü sıkıştırmaya başlamışlardı. Onun boynunda o aletten bulunmadığını farketmeleri uzun sürmedi.

"Konuş kafir! Açıkla!"

"Bizi buraya kim yolladı?"

Bekir-ilk onu yakasından tutup sarsmaya başladı: "Konuş be adam, söyle!"

"Birşey söyleyemem! Kurallar... Ah!" Okkalı bir şamar gelmişti Bekir-müsl'den. Bu arada kitabın yerini düşünen profesör çay koymak için mutfağa yönelmişti. Ve tam bu sırada profesörün cep telefonu toprakları emperyalist Amerikalılar tarafından çalınan Cherokee kızılderililerinin savaş çığlıkları gibi, ama hiç de onlar kadar haklı olmayarak, "lü" hecesini ardarda tekrarlamak suretiyle çalmak gafletinde bulundu.

Hiçbir cep telefonu, hiçbir paralel evrende yaşatılmamalıdır.

Cep telefonunun parçalanma işleminin uzay-zamana rahat bir nefes aldırmasından sonra Zamanaltı Burgaç Ardıçlama Bölümü Paradoksal Durumlar

Alt Birimi'nden geldiğini iddia eden Bekir-üst'ün konuşturulma çabaları devam etti. Bekir-ilk üstündeki donanımı parçalama tehdidinde bulununca Bekir-üst dile geldi:

"Durun! Tamam... Zaten herşey ters gitti. Herşeyi anlatacağım. Oturun." Oturdular. Çaylar geldi. Bekir-üst sağ bileğinde bir düğmeye bastı ve diğer dört Bekir'in boyunlarındaki aletler çözülerek kucaklarına düştüler. Bekir-üst ciddi bir tavırla devam etti: "Sizin de çok iyi bildiğiniz kuantum-fiziksel, fraktal-geometrik ve kaos-matematiksel nedenler yüzünden zaman üzerinde tam hakimiyet kurmak imkansızdır."

"Ben demiştim zaten..." dedi Bekir-müsl. Sakalını çektiler.

"Herşey bugün, yaklaşık bu saatlerde nasıl olduğunu hatırlayamadığım bir şekilde o denklemi çözmemle başladı, sonrası çorap söküğü gibi geldi. 7-8 ay boyunca Zaman Burgaç Kuramını geliştirdim, hepsi kağıt üzerinde. Bir sürü makale yazdım ve belli bir düzene göre bunları fizik, matematik ve felsefe çevrelerinde yayımladım. Şaşırmayın, bunları hatırlayamazsınız. Her neyse, kısacası dünyayı kuramıma hazırlıyordum. Sonunda TÜBİTAK'tan yüklü bir ödenek koparmayı başardım, bir laboratuvar kurdum. Tabii deneyler bizim hükümetin altından kalkamayacağı donanım ve tesisler gerektiriyordu, bunu da çok geçmeden Batı'dan sağladım."

Zevkle çayını höpürdetti. "Hesaplarım bir burgaç açılabileceğini, büyüklüğünün kontrollü birleşik alan dalgalanmalarıyla ayarlanabileceğini söylüyordu. Ama birkaç bilinmeyen vardı..."

Bekir-ilk araya girdi, "Varış noktasındaki özgül zaman ve uzamın hesaplanmasında bazı sorunlar hatırlıyorum..."

"Evet, ama daha önemlisi bir başka faktör vardı ki eğer ortaya çıkarsa işler karışıyordu. Hesaplamalarım bana üzerinde oynama yapılmamış uzay-zamanların paralellerinin olmayacağını söylüyor, böyle bir oynama yapıldığında, yani bir Burgaç açıldığında çok çok küçük bir olasılıkla pörtleyen mısır taneleri gibi paralel evrenlerin ortaya çıkacağını gösteriyordu."

Profesör araya girdi: "Ve bu olasılık gerçekleşti."

"Daha kötüsü oldu. Bugün, bu saatlerde o denklemi yanlış çözmüş olduğum için bu olasılığı küçümsemiş olduğum ortaya çıktı. İlk deneyler yapıldığında ve ilk atomik burgaç açıldığında ters giden birşeyler olduğunu ancak farkettim, çok geçmeden sorunun diğer boyutu ortaya çıktı.

"Burgaçlatılmayan uzay-zamanların paralellerinin olamayacağı kuramım yanlıştı. Böyle evrenler öteden beri vardı ama bilinmeyen bir nedenle zaman hepsinde durmuştu. Açılan ilk atomik burgaç Kırılma Anı Süreci'ni başlatmıştı." Boğazını temizledi.

"Yani birileri tüm kapıları kitlemiş miydi?"

"Evet, ve bunu biz değiştirdik. Kırılma Anı'ndan önce harekete geçtim, zamanını hesapladım. Sonra ilk işim boynunuzdaki o aletten edinmek oldu. Eh, yıl 2010'du ve nörolojik sorgulama diye bir şey icat edilmişti."

"Tabii ya!" dedi Bekir-ilk. "Düşünmeliydim."

"Bir şey var," dedi profesör düşünceli düşünceli. "Kırılma 2013'te olmadı mı?"

"Evet, ilk deney de 2008'de yapıldı." Bir an durakladı. "Böylece bu sefer doğru olduğuna inandığım yöntemler ve hesaplamalarla kendimi tam Kırılma Anı'nda bu zamana yollayacak, programlanmış sorgu aletini takacak, böylece tahminlerime göre Kırılma'dan sonra değişik Dünya'larda varolacak

varolacak Bekir Kurdeşenleri yeniden tanımlayabilecektim. Bu Bekirler'in boyunlarında bu aletlerden olacak ve aletin programı sayesinde kendilerini bu zamana getireceklerdi."

"Elbette, Kırılmadan sonra A dünya-zamanı diğer tüm dünya-zamanlarına yayılıyor ve hepsinde farklı biçimlerde tanımlanıyor..." Bekir-iki Yin ve Yang'ını kaşıdı.

"Doğru, tüm Bekirler burada toplanıp denklemi düzelteceklerdi, böylece süreç hiç başlamamış olacak ve felaketi anlayan Bekir-prof sağlıklı bir zaman yolculuğu için çalışacaktı. Ama işte işler ters gitti. Hepinizin kendi evrenlerinizin 2013'ünden gelmeniz gerekirken farklı tarihlerden yola çıktınız. Ayrıca hepinizin sorguçları benim programladığımdan farklı çalıştılar."

Bekir-müsl baştan beri çatık kaşlarla dinliyor ve 'tövbe estağfurullah'larını esirgemiyordu. Sordu: "Peki biz niye geldik, tek başına halledemez miydin?" Bekir-müsl, kendi evreninde din değiştirdikten sonra zamanbilimle pek ilgilenmediğinden diğerlerinden daha az bilgiliydi bu konularda. Hepsi ona ayıplayan gözlerle baktılar.

"Üfff... Bak, bir odayı kilitleyeceksin, tamam mı? Kilit biraz egzantrik farzet ki, beş -hatta altı- anahtar kullanmadan kapatmıyor kapıyı. Şimdi, eğer anahtarların dördü kapının arkasındaki odadaysa elindeki iki taneyle mi yetinirsin, kapının kilitlenmesini umarak, yoksa diğerlerini içerden alıp işi tam mı yaparsın?" Bekir-ilk açıklamasını bitirdikten sonra çayını yine höpürdetti.

"Sonuçta, buradayız işte. İşlerin burada sarpa sardığını görünce ben de üstzaman geyiğini uydurdum ve bir halta yarayacakmış gibi olanları kaydedeyim dedim."

Konuşmanın bu noktasında 20. yüzyıl son çeyreğinden 21. yüzyıl ilk çeyreğine kadar Türkiye gençliği tarafından bol bol kullanılan "geyik" sözcüğünün anlaşılamaması sorun yarattı. Üstzamanda dört ayaklı ve boynuzlu yaşam formlarının olamayacağı, daha önemlisi üstzaman diye birşey olmadığı, "geyik" ile ne demek istendiği Bekir-prof ve Bekir-üst tarafından uzun uzun açıklandıktan sonra kısa bir sessizlik oldu. Profesör 'konuklarının birer çay daha isteyip istemediklerini sorar' gibisinden bir ifade takınmaya çalıştıysa da bu uğraşta Bekir-top'un daha yetenekli olduğuna karar verdi.

"Peki sadece dört tanecik paralel evren mi varmış?" profesör bunu sorarken eliyle diğer dört Bekir'i işaret eden bir yay çizdi.

"Evet, bu çok garip değil mi? Aslında..." Bekir-ilk hemen kağıt-kalem çıkararak hesaba girişti.

Bekir-iki bu yerinde soru üzerine düşüncelere daldı ve raftaki kitapların arasından Tarih'in Sonu isimli bir tane seçerek rasgele sayfalarını çevirmeye koyuldu.

Bekir-müsl diğer iki Bekir'in ikincil etkinliklere başladığını görünce (birincil etkinlikleri ait olmadıkları bir evrende bulunmalarıydı herhalde) cebinden tesbihini çıkardı. Siber-tesbihin her boncuğu parmaklardaki sinir uçlarıyla etkileşime giriyor, bir yandan da yaydığı dalgaları inanan kişinin beyin dalgalarıyla uyuşturup kişinin o anki iman düzeyini hesaplayabiliyordu. Hesaplamalar inanılmayacak kadar kısa bir sürede merkezi işletim birimi olan 99. boncukta toplanıyor ve istek anında tesbihe bağlanabilecek bir terminal iman ölçümlerini inanan kişinin kullanımına sunabiliyordu. Yine de tüm bunlar zaten yeterince saçma olan konumuzla ilgili olmak bakımından yararsız bilgilerdi.

Bekir-üst, bir yandan üzerinde bulunan aletlerle birşeyler yapıyor, öte yandan profesörün sorusuna cevap vermeye çalışıyordu. Ve bu ediminde (ikincisi) oldukça zorlanmaktaydı, zira yaklaşık paralel evren sayısı hesaplamalarını kırılma gününden önceki gece, bir kanalda Reha Muhtar'ın oğlu A Er-Aş Muhtar'ın Umurumun Onbeşi programını seyrederken yaptığını henüz hatırlamıştı.

'İşte burda,' diye içinden sevindi profesör, Sonsuzluğun Sonu'nu alttaki raftan alırken. Ve birden kitapta Sonsuzluk'un seri halde tüm zamanlara merkez kompleksini nasıl kopya ettiğini hatırladı. Iraksayarak sonsuza uzanan... orada şu lanet paydanın 0'dan r'ye integralini alsa... onu düşünmüştü ama.. yo, yo, TABİİ!

"TABİ YA! Çözdüm! Denklemi çözdüm!"

"Eehh?" diyebildi Bekir-üst...

"Fukuyama..." dedi Bekir-iki...

"..." pek bir şey diyemeyeceğini anladı Bekir-ilk...

"La ilahe..." diye başladı Bekir-müsl...

Bekir-top duruma uygun bir ifade takınmaya çalıştı...

Ardından hiç hoş olmayan şeyler —

Sert bir rüzgar sabahlığını dalgalandırıp bacaklarını dondurdu, elindeki kağıt tomarı da hışırdayarak ikiye kıvrılmıştı.

Nicedir evinin açık kapısı önünde o garip mektupla ayakta dikildiğini farketti. Aklı karışmış bir yüz ifadesiyle kapıyı kapatıp içeri girerken arkasından biri seslendi:

"Yapma!"

Kara delikleri kaldır aradan

VAY CANINA NASIL AÇARIZ BİZ BUNU ?..
LAZER TOPUYLA ÖRTMENİM
DOĞRİ LA!
DOZZT!
VAYBE! DOZTT LAZERİ UF OLDU!
GERİYE TEK Bİ ÇARE KALDI!
NASA
GÜM
GÜM
HEEEY KİMSE YOKMUU
GÜMMM GÜM:.. GÜMM
KİMSE YOKMUUU?
GÜMMM GÜMM GÜÜMMM GÜÜMMM GÜÜMMM
GÜM
GÜM
GÜM
AHH!...
GÜM
GÜM
GÜM
YETER!
NOOLDU CANIM ?
GÜM
GÜM
GENE BAŞLADI!..
NE ?..
GÜM GÜM
KAFAMDAKİ SESLER !..
GÜM
GÜM
GÜM
GÜM GÜM GÜM
KİMSE YOKMUU?
SON

Okur Mektupları

Sayın BÜLENT AKKOÇ

Derginin renkli oluşu çok sevindirici. Yazılar da öyle. "Bakteri" çeviri mi diye düşünmek zorunda kaldım. Ama kapağı açar açmaz karşıma çıkan ilk öykü ATILGAN'a yaraşmamış, hem de hiç Keşke redakte etseydiniz.

Bilim ve Teknik'in BK sayısının tarih ve numarasını verirseniz Tübitak'tan bulmaya çalışırım.

Sayın Yelkenli "Uzayın Bekçileri"ni anlatırken ilk iki öykünün daha önce yayınlandığını belirtmiş. Üçüncü öykü de Fıkracı adıyla "Dünya Hepimize Yeter" de yeralmıştı.

Derginin 200.000 TL. oluşu, ucuza gitmesi demek, bence.

Bu kadar emeğe yazık. Bundan böyle ben kendi payıma düşen her sayı için 300.000 TL. göndereceğim.

Selamlar.

Erol TULAY

Sayın BÜLENT AKKOÇ,

Ben kendimi bildim bileli, bilime ve bilimkurguya gönül vermiş birisiyim. Uzun zaman Türkiye'deki bilimkurgu yayınlarının azlığından ve bu dala gönül veren insanların, kendi yazdıkları hikayeleri yayınlayabilecekleri bir dergi olmamasından dert yanmışımdır.

Atılgan'ı 7. sayısından itibaren takip etmeye başladım ve Türk bilimkurgu severlerini biraraya toplayabilecek bir dergi olacağını gördüm. Bunun için tüm bilimkurgu sevenlerin Atılgan'a kendi dergileri gözüyle bakmalarını ve onu desteklemelerini gönülden istiyorum.

Şu an için tek rahatsız olduğum durum, dergimizdeki yazıların azlığı. Dergimi bir gün içerisinde okuyup iki ay beklemek istemiyorum. Sanırım diğer arkadaşlarda aynı şeyi düşünüyorlardır. Bunun için gerekiyorsa iki ayda bir çıkan bir dergi için düşük olan fiyatının arttırılmasını ve bu yolla sayfa sayısının mümkün olduğu kadar çoğaltılmasını arzu ediyorum.

Eğer yazı azlığı dolayısıyla sayfa sayısı az tutuluyorsa tüm okurların hep beraber bu sorunun üstesinden gelebileceklerini düşünüyorum.

Dergimizin daha ileri gitmesi için elimden gelen her türlü desteği yapacağımdan ve sizi yazılarımla bunaltacağımdan artık emin olabilirsiniz.

Saygılarımla, MURAT OMAY

Sevgili Murad,

ATILGAN'ı beğendiğin için sağol. Seninde farkına vardığın gibi şu anda bilimkurgu konusunda ülkemizde yayın yapan ATILGAN bilimkurgu dergisi dışında bir de NOSTROMO dergisi var. Bu sayının önsözünde de belirttiğim gibi bu tarz dergileri yayınlamak kolay değildir. Bizler de bunu zorlukla sürdürebiliyoruz.

Yazılarına gelince; Dergimiz yazan tüm arkadaşlara açıktır. Senin yazılarında ATILGAN'da değerlendirilecektir.

Tüm çalışmalarında başarılar dilerim.

Merhaba; Atılgan BK Dergisine emeği geçenler;

Benim adım Erkan. Arkadaşımın vesilesiyle dergimizle tanıştım. Evet dergimizle, çünkü böyle bir derginin çıkması çok büyük bir olay. Arkadaşımın vesilesiyle demiştim sağolsun. İyiki de vesile olmuş. Dergimizin Mart-Nisan '97 sayısı elime geçti, teşekkür ederim. Yazmayı pek seven birisi değilimdir. Okumayı tercih ederim. Sadece hikaye yazarken çok rahat oluyorum. Zaten dergimize de arkadaşımla fikir birliği yaparak yazdığımız küçük bir hikayeyi yazacağım. Dergimiz hakkında şunları yazabilirim. Fazla hikaye yayınlanabilirse çok daha iyi olur. Bir de Türkiye'de yayınlanmamış BK hikayelerini çevirerek yayınlayabilirseniz size çok minnettar olurum. Dergimizde bir makale dikkatimi çekti.

Müzik ve Bilimkurgu: BK'da çok iyi yakalamışsınız müzik konusunu. BK'ya en çok yakışan müzik türünü New Age olarak belirtmişsiniz. Ben genellikle okurken ve hikaye yazarken Techno+Trance+Rove dinliyorum. Bana daha bir hoş geliyor. Techno (Free Melody) derken şu anda piyasada Techno diye satılan Dance müzikleri değil. Techno apayrı bir müziktir. Tavsiye ederim. Tabi ki "Trance+Rove de apayrı bir hava katar insana. Bir, iki müzik ismi yazmayı kendime borç biliyorum. Bunlar grup yada tek kişiden oluşan sanatçılar. (Alien Factory, Moby, Dune, Solar Eclipse, Energy 52, Scooter, Final Fantasy, DJ Dado, Guru ve Robert Miles)

Lütfen eğer imkan bulursanız bu yazdıklarımdan ve yazamadığım yüzlercesinden bir kaçını dinleyin bana hak vereceksiniz. Bütün Atılgan Dergisine, Emeği Geçenlere ve Sn. Bülent Akkoç'a böyle bir dergi hazırladıkları için çok teşekkürler.

ERKAN TAŞDEMİR

Sevgili Erkan,

Dergimizde hiç yayınlanmayan bilimkurgu öykülerine yer veriyoruz. Bu bizim daha önceden de belirttiğimiz politikamız. Senden yeni ve özgün öyküler bekliyorum. Ayrıca Sayın Emrah Göker'e verdiğim yanıtı dikkatlice okumanı tavsiye ederim.

Çalışmalarında başarılar dilerim.

Sayın BÜLENT AKKOÇ,

Uzun zamandır size yazamadım, aslında nasılsa elinizde yeterince yazım var diye biraz da üşendim. Bir de bu dönem oldukça yoğun geçti, bir taraftan kendi sistemli okumalarım, diğer yandan derslerle ilgili okumalar, ödevler, serbest yazı çalışmalarım, sosyoloji topluluğu faaliyetleri filan derken elim varmadı bir türlü.

Ne olduğunu anlayamadan bitiverdi bu dönem. Ama olsun, benim açımdan faydalı oldu sayılır Bol bol bilimkurgu okumayı ihmal etmedim. Türkçe çıkan tüm yeni kitapları alıyorum (size ilerde kitap incelemesi de gönderebilirim), ayrıca deli gibi 'İngiliz Kültür'ün kütüphanesine dadandım, çok esaslı bilimkurgu kitaplar okudum. Bu aralar aklımda George Orwell'ın kitaplarında sosyolojik-politik temalar üzerine bir şeyler yazmak var ama bilmiyorum ne zaman yaparım.

Atılgan'ı kimselere kolay kolay sevdiremiyorum diyeceğim üzüleceksiniz. İnsanlar mükemmel şeyler bekliyorlar ama bu daha başlangıç değil mi? Bazı arkadaşlara bendeki sayılardan verdim, öykülerin saçmalığından, sığlığından yakınanlar oldu Tamam, haklılık payı var eleştirilerde ama ülkemizde dev bir BK öykü piyasası ve onlarca BK dergisi yok ki seçici davranasınız.

Eğer BK ve fantezi ile ilgili her türlü yazıyı yayımlayan bildiğiniz dergiler varsa lütfen Atılgan'da bildirin bizlere. İstanbul'da galiba fanzin piyasası daha zengin, buralara pek düşmüyor. Mesela Kelepir'de "Sürgün" diye bir Türk çizgiroman dergisi buldum, kişisel çabalarla çıkartıldığı belli. Acaba devam ediyor mu çıkmaya, siz bilirsiniz.

Bir önerim olacak. Atılgan'da daha önce çıkan Türk BK dergilerinde yayımlanmış bazı öykü ve makalelere yer verebilirsiniz, ilginç olur. Internetle ilgili arkadaşlar varsa bazı ilginç adreslerin yayımlanması da faydalı olacaktır. Son sayıda Voltaire ile karşılaşmak gerçekten hoş bir sürpriz oldu, böylesine eski ve orjinal bir eserin dilimize çevrilmiş olabileceği hiç aklıma gelmezdi . Micromegas'ı bize ulaştırma çabanız için size ve diğer ATIGAN çalışanlarına teşekkürler.

Birkaç yapıcı eleştirim ve önerim olacak, mektup bir sonraki sayıya yetişir mi bilmiyorum ama yayımlarsanız sevinirim.Ondan önce 9. sayıda çıkan 'Uyarılar,Kehanetler,Ütopyalar...'adlı makalemde verdiğim referansların numaraları çıkmış, kendileri

çıkmamış, edebi hırsızlık yapmış görünmek istemediğimden (mektubumu da basmanız uuumuduyla) bu kısa kaynakça listesini aşağıda veriyorum.

1-Bernhard Rdoff-Georg Seeplen(1995) Ütopik Sinema, Alan Yayıncılık,İstanbul,S.36

2-George E.Slusser(1992)'Storm Warning and Dead Zones.Imagınation and the Future',Storm Wornings içinde, George E.Slusser(editör),s.6-7

3-Aynı makale, s.7

4-Gregory Benford(1992)'Reactionary Utopias,' George E.Slusser (editör),Storm Warning İçinde,s.74

5-Aynı makale,s.82-83

Şimdi önerilere geçeyim:Öncelikle derginin genel bir formata oturması ve devam edecek ,farklı konulara egemen köşe(yada bölüm)lere yer verilmesi güzel olacaktır.İlk aklıma gelen bir tartışma köşesi,okurların yazışabilecekleri bir pano sayfası, bir kitap değerlendirme sayfası ve gerek internette, gerek kitap-dergi-çizgiroman piyasalarındaki, yada ABD-Avrupa kaynaklı SF Convention'larındaki gelişmeleri takip edecek bir sayfa.Mesela tartışma köşesinde bir konu belirlenir, ve her sayıda o konuyla ilgili iki-üç mektup yayımlanır,vs. böylelikle dergi çeşitlenir.

Mektupla beraber bir de duyuru şeklinde bir yazı gönderiyorum,Orwell ile ilgili bir çalışma üzerine bir davet.Gerek ATILGAN çalışanları , gerek okurlar ilgilenirse benimle bağlantı kursunler.

Kosta Ceran arkadaşımızın yazısını çok beğendim, yerinde ve gerekli bir cevap olmuş Mustafa Yelkenli'nin pek derinlikli olmayan analizine.Umarım çalışmalarını ATILGAN'da okumaya devam edebiliriz bu arkadaşımızın.

ATILGAN emin adımlarla ilerliyor gibime geliyor.Çalışmalarınızda başarılar dileyerek sözlerimi bitireyim.

Saygılarımla

Emrah GÖKER

Sevgili Emrah,

Başarılı çalışmaların tüm arkadaşların, okurların ve benim de hoşuma gidiyor. Zevkle okuyoruz. Yeni yazılarını da bekliyoruz. Mektubunda yazdığın ATILGAN'ı arkadaşlarına kolay kolay sevdirememeye gelince;

Aklıma birden yıllar önce X-Bilinmeyen çıkarken onu beğenmeyen bilimkurguseverler geldi. Burun kıvırıp almamışlardı bazıları. "Nasılsa daha sonraları sahaflardan daha ucuza alırım" diye düşünmüşlerdi. Ama ne yazık ki çok yanıldılar. X-Bilinmeyen bilimkurgu dergileri aradan geçen yaklaşık 20 yıla rağmen sahaflara çok ender olarak düşüyor, ki takip edip bulabilmek bir mucize. Benim bu gibi arkadaşlar için asıl üzüntüm içinde yaşadıkları toplumu tanıyamadan bu dünyadan geçip gitmeleri.

Dergide yayınlanan öykülerin daha kaliteli olmasını ve Dünyadaki gelişmiş ülkelerdekilerle yarışılabilmelerini tabii en başta ben isterim. Ama bir de ülkenin gerçekleri var. Her bakımdan geri kalan bir ülkenin olmayan bilimkurgu yazar adaylarından nasıl Dünya çapında bir öykü beklenebilir ki? İmkan verilir ve desteklenilirse zaman içerisinde bizim de başarılı bir kaç yazarımız olabilir. Bilimkurgu ve fantezi konusunda yayın yapan bir yayın organı bilmiyorum ama bilimkurgu ve bilgisayar konusunda yayın yapan "Power User" dergisi yayınlanıyor İzmir'de.

Başka bilimkurgu dergilerinde yayınlanan yazıların yayınlanması ise zaman zaman olabilir. İnternetle ilgili bir yazıyı Sayın Sadi Konuralp'ten bekliyoruz. "Sürgün" adlı derginin yayını devam ediyor.

Sana da çalışmalarında başarılar dilerim.

ATILGAN OKURLARINA ÇAĞRI:

Önümüzdeki ders yılı(1997-1998) içerisinde Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin akademik bünyesinde genel konu başlığı 'George Orwell,Politika ve Edebiyat' olan bir workshop oluşturmayı planlıyorum.Çalışma-araştırma grubunun (henüz düşünce aşamasında olan bir proje bu) üzerinde odaklanacağı üç temel disimplin olacak George Orwell küllüyatı incelenirken: Sosyoloji, pilitika, edebiyat.

Aslen üniversite ile sınırlı olmakla beraber ATILGAN aracılığıyla ilgili diğer arkadaşlar da benimle bağlantı kurarak ürünler dergide (uygun görülürse) yayımlanır.

Nasıl yardımcı olabilirsiniz?

1) Orwell üzerine yazılmış / Orwell'in yazdığı ne varsa araştırıp bana ulaştıracak,

2) Kendi belirleyeceğiniz bir temadan yola çıkıp yazdığınız yazıları yollayarak,

3) Önerilerde bulunacak

4) Ankarada'da kalıyorsanız (ve hele ODTÜ'lü iseniz) doğrudan kurarak,

5) Orwell romanları üzerine eleştiri / değerlendirme yazıları ile.

Proje henüz kafamda şekilleniyor ve toparladığım kitap ve makaleleri okumaktayım. Kurulacak olan bir Workshop olacağından tek bir temaya yönelinmeyecek, çeşitli (akla gelmedik) yollardan Orwell'a yaklaşılabilinir. Örneğin Orwell'in korktuğu totaliter rejimin hangi öğeleri 1997'nin dünyasında yaşıyor, yada 1984 romanı edebi açıdan nekadar başarılıydı? Yada Orwell bir yazar olarak nekadar ciddiye alanmalı? "çiftdüşün" kavramları vs.. vs..

Aşağıda ulaşabildiğim kitap ve makalelerin bir listesi var. Ayrıca bir ara elime geçen Ankara Amerikan Kütüphanesi kapandıktan sonra izini kaybettiğim, içinde koca bir bölümün Orwell'e ayrıldığı bir kitap var: George E.Slusser'in editörlüğünü yaptığı "Storm Warnings" isimli ingilizce bir kitap BK üzerine çok hoş bir çalışma ancak Orwell kısmını fotokopiliyememiştim. Kitabı bilen varsa yardımcı olursa çok sevineceğim.

ORWELL ÜZERİNE :

- IN FRONT OF YOUR NOST 1945-1950

,The collected Essays,Journalism and Leiters of George Orwell, sonra Orwell ve Ian Angus (editörler),1968,HBJ: New York

-GEORGE ORWELL: A Literany Life, Peter Danson,1996, St.Martin's Press:New York

-THE UNKNOWN ORWELL,Peter Stansky ve William Abrahams,1972Constable:London

-ORWELL,Raymond Williams,1985,Afa ,İstanbul.

-'Mixed Felling:Raymond Williams and George Orwell',Paul Thomas Teory and Socrety dergisi ,1985,cilt 14

-'Compromising Possessions:Orwell's Political,Analytical and Literary Purpeses in Nineteen Eighty four',Edwin A Socrety dergisi,1986-87,cilt 15

-'Orwell was rigth',Joe Scala, Newspeak and Doublethink Home Page, (internet adresini kaybettim)

'Orwell on totalitarianism',Rudy Sedlak,Newspeak and Doublethink Home Page

-'George Orwell and the English Language',Heather Aubrey,N&D Home Page

ORWELL'İN YAZDIKLARI

*** Keep the Apidistra Flying * Burnese Days**

*** Daun and Cut in Pans and London * 1984**

*** Coming Lip For Air * Animal Farm**

Not : Bunları okumama rağmen ("1984" ve "Animal Farm" dışındakilerin) Türkçe çevirilerinin olup olmadığını bilmiyorum. Ayrıca "The Road To Wigan Pier" ve "A Clrgyman's Daugher" adlı eserlerinede bir türlu ulaşamadım. Yardımcı olmak isteyenler için adresim : Emrah GÖKER Tunalı Hilmi Cad. 25/6 06660 Küçükesat - ANKARA

Sevgili Emrah,

Öneriler için teşekkürler gerçekleştirmeye çalışacağız. George Orwell Konusunda ise ATILGAN okurlarının sana yardımcı olacaklarının ümid ederim. Dergi olarak sana yardımcı olmaya çalışacağız bu çalışmaların için sana şimdiden kolay gelsin diyorum

DARKWOOD SAKİNLERİ
ÇİZGİROMAN DERGİSİ

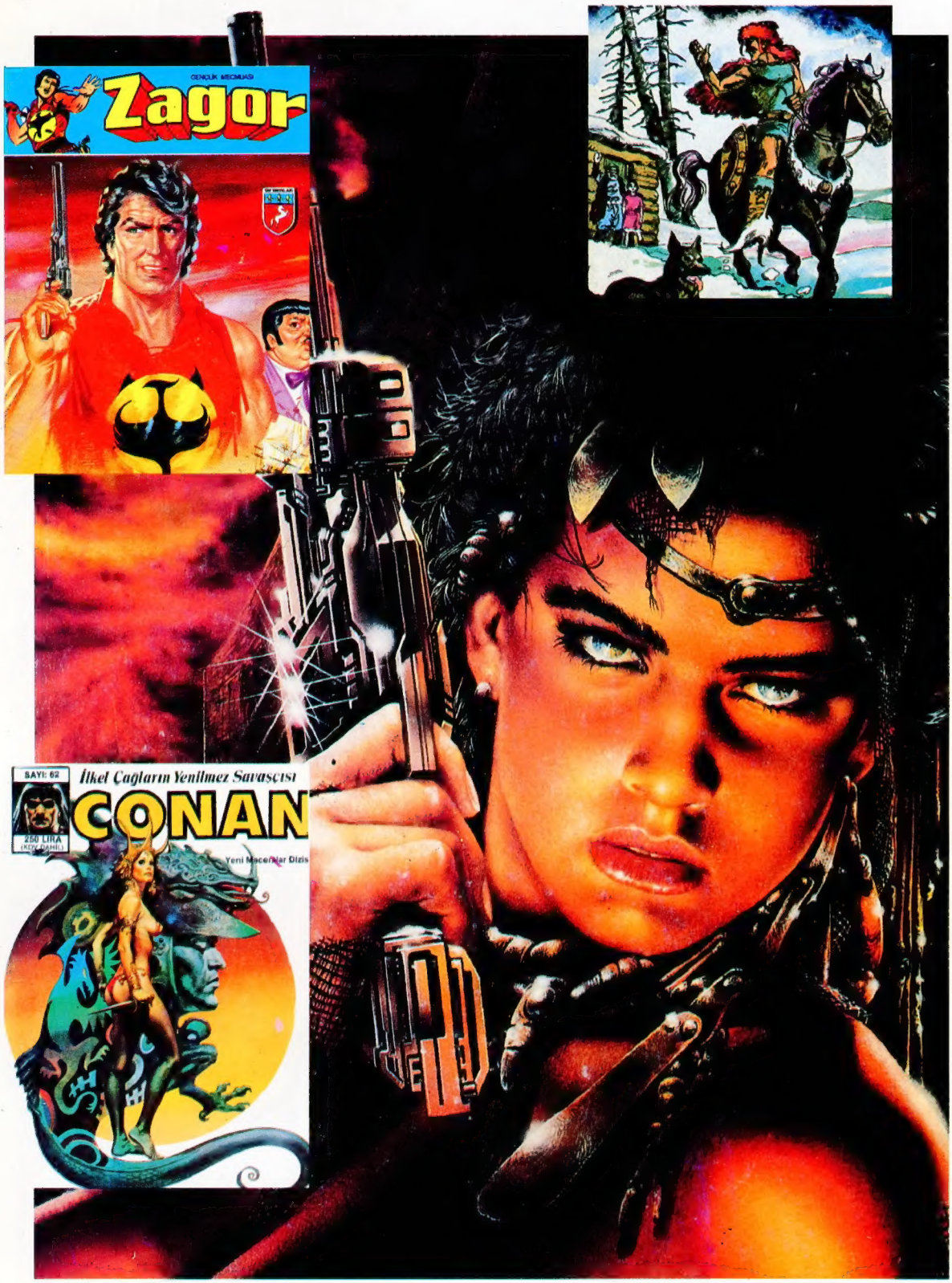

İRTİBAT ve İSTEME ADRESİ:
HAKAN ALPİN - Ahmet Vefikpaşa Cad. No.56 34280 Çapa / İSTANBUL
Tel.: 0212. 585 00 39

sim.net
Siemens Business Services

Bilgi otoyolunda
döşemediğimiz asfalt kalmadı...

Internet... Bilgi otoyolu... Erişim...
Seçenekleriniz her gün çoğalıyor. Soruyorsunuz.
Kime bağlanayım? Kiminle bağlanayım?
Kafanız karışmasın. Bilgi otoyoluna çıkmak için
yan yollardan geçmenize gerek yok.
Şimdi bilgi otoyollarını kuran,
telekomünikasyonun öncüsü Siemens ile
Internet'e bağlanın.
Yarın bilgi otoyolunda yaya kalmamak için
bugünden Sim.net'i seçin.

Sim.net
Bilgi otoyolunda. Hiç yol sormadan...

Sim.net - Siemens Business Services
Simko Ticaret ve Sanayi A.Ş. Yakacık Yolu No:111 Kartal 81430 İstanbul
Tel: (0216) 488 08 00 (16 hat PBX) Fax: (0216) 488 08 18
E-Mail: e info @ sim.net.tr. Domain @ name: www.sim.net.tr